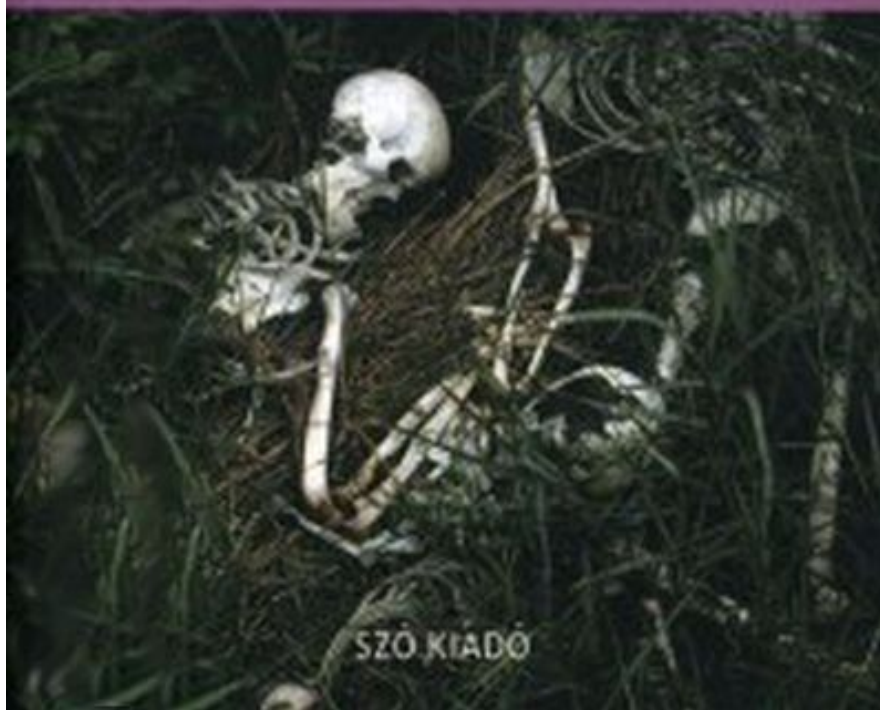

TEMPE ÚJABB BRAVÚRJA

KATHY REICHS

Síri titkok

THRILLER

SZÓ KIADÓ

KATHY REICHS

Síri titkok

SZÓ KIADÓ
BUDAPEST

A mű eredeti címe:
GRAVE SECRETS

Fordította;
KÖVESDI MIKLÓS GÁBOR

ISBN 978 963 9870 05 5

© 2002 by Temperance Brennan, L. P.
Kövesdi Miklós Gábor,
Hungárián transiation, 2008
© Szó Kiadó, magyar kiadás, 2008

Az ártatlanoknak:

Guatemala

1962-1996

*New York, New York
Arlington, Virginia
Shanksville, Pennsylvania*

2001. szeptember 11.

Megérintettem a csontjaikat.
Meggyászoltam őket.

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Természetesen ez a könyv sem jöhetett volna létre mások segítségével nélkül.

Legelőször is köszönet és elismerés illeti drága barátomat és kollégámat, Clyde Snow PhD-t. Clyde, te adtad a kezdőlökést. Köszönöm neked. A világ elnyomottai köszönik neked.

Kimondhatatlanul nagy hálát érzek a Fundación de Antropologia Forense de Guatemala munkatársainak támogatásáért és vendégszeretetéért. Ki kell emelnem Fredy Amando Peccerelli Monteroso elnök és Claudia Rivera, az Antropologia Forense igazgatójának nevét. A FAFG hihetetlenül nehéz és fontos munkát végez. *Muchas gracias*. Remélem, a jövőben még több segítséget nyújthatok nekik.

Kon Fournery PhD, a Kanadai Rendőrség Kutatóközpontjának Biológiai Kutatási és Fejlesztési osztályáról, és Barry D. Gaudette sebész, a Kanadai Rendőrség Kutatóközpontjának igazgatója és a Kanadai Királyi Lovasrendőrség munkatársa bevezetett az állati szőr analízisének útvesztőibe.

Carol Henderson jogász, a Shepard Broad Jogközponttól, a Nova Déli Egyetemről, és William Rodriguez PhD, Fegyveres Erők Orvosi Szakértőjének Hivatala, a Fegyveres Erők Patológiai Intézetéből a szennyvízülepítők építéséről és működéséről látott el felvilágosítással.

Robert J. Rochon, a kanadai Külügyi és Nemzetközi Kereskedelmi Minisztérium Londoni főbiztoshelyettese a diplomácia világával kapcsolatos számos kérdésemre válaszolt.

Diane France PhD, a Colorado Állami Egyetem Emberazonosítási Laboratóriumának igazgatója inspirálta a szelektív lézeres színterelés használatát a koponyamodellezésben. Allan DeWitt orvostanhallgató fontos részletekkel ismertetett meg erről a technikáról.

Stephen Rudman, a Police de la Communauté Urbaine de Montréal nyugalmazott detektívje elmagyarázta, miként zajlottak a nemzetközi nyomozások Québecben.

Merd Yves St. Marié igazgatónak, dr. André Lauzonnak és valamennyi kollégámnak a Laboratoire de Sciences Judiciaires et de

Médecine Légale-nál. Köszönet James Woodwardnak a charlotte-i Észak-Karolina Egyetem kancellárjának.

Paul Reichs rengeteg hasznos kommentárt fűzött a kéziratához. Meg néhány sértést. *Paldies*.

Lányaim, Kerry Reichs és Courtney Reichs elkísértek Guatemalába. Jelenlétetek elviselhetőbbé tette a terheket. *Paldies*.

Csodálatos szerkesztőim, Susanne Kirk a Scribnernél és Lynne Drew a Random House-nál a nyers kéziratot dalra fakasztották.

Végül, de nem utolsósorban köszönet ügynökömnek, Jennifer Rudolph Walsh-nek, aki megértő társasággal, vírusbiztos tűzfallal, és ha arra volt szükség, egy jó fenékberúgással szolgált. Szuper vagy, Big J!

Ha kihagytam valakit, kérem, szóljon. Meghívom egy sörre, megkövetem, és személyesen mondok köszönetet. Nehéz év van mögöttünk.

Mindent összevetve én írtam a Síri titkokat Ha van benne valami hiba, én követtem el.

c\m

Síri titkok

1

– Halott vagyok. Engem is megöltek.

Az öregasszony szavaitól megfájdult a szívem.

– Kérem, mondja el, mi történt aznap – mondta Maria olyan halkán, hogy hegyezni kellett a fülemet, másképp nem értettem volna a spanyol szavakat.

– Megcsókoltam a kicsikéimet, és elmentem a piacra – szólt az asszony szemlesütve. – Nem gondoltam, hogy utoljára látom őket.

Mindezt k'akchiquel nyelvről spanyolra kellett fordítani, majd vissza, ahogy záporoztak a kérdések és válaszok. A fordítás azonban mit sem tompított a rémisztő emlékeken.

– Mikor ért haza, Señora Ch'i'p?

– *A que hora regreso usted a su casa Señora Ch'i'p?*

– *Chike ramaj xatzalij pa awachoch, ixoq Ch'i'p?*

– Késő délután. Miután eladtam a babomat.

– A ház égett?

– Igen.

– A családja bent volt?

Bólintás.

Figyeltem a beszélgetőket. Egy idős maja asszony, középkorú fia és az ifjú kultúrantropológus, Maria Paiz szavakban kifejezhetetlen emlékeket idéztek fel. Harag és fájdalom viaskodott bennem, mint a látóhatáron gyülekező viharfelhők.

– Mit csinált?

– Gyorsan eltemettük őket a kútba, mielőtt a katonák visszajönnek.

Szemügyre vettem az öregasszonyt. Arca barna kordbársony Kezei kérgesek, hosszú hajfonata inkább szürke, mint fekete.

Fejét élénkpiros, rózsaszín, sárga és kék színekben játszó, tarka kendő fedte, mintái öregebbek voltak a körülöttünk emelkedő hegyeknél. A kendő egyik sarkát lebegtette a szél.

Az asszony nem mosolygott. Nem ráncolta a homlokát. A szeme nem találkozott senkiével. Szerencsére. Tudtam, ha csak egy pillanatra is a szemébe kell nézmem, nem bírnám el a belőle áradó fájdalmat. Talán ő is megértette ezt, ezért nézett félre, hogy ne tegyen ki másokat annak a pokolnak, amit a pillantásában őrzött.

De lehet, hogy a bizalmatlanság okozta. Talán mindazok után, amit látott, nem akart nyíltan mások arcába nézni.

Úgy éreztem, szédülök. Felfordítottam egy vödröt, ráültem és körbenéztem.

1800 méter magasan voltam Guatemala nyugati fennsíkján, egy meredek hegyszoros alján, Chupan Ya faluban. A hegyek között. Guatemalavárostól körülbelül százhuszonöt kilométerrel északnyugatra.

Szélesen hömpölygő, zöld folyót láttam és buja erdőt, amit kis szántóföldek és kertek szakítottak meg, mint apró szigetek. Amerre néztem, mindenütt emberkéz alkotta teraszok szabdalták az óriási sakktáblát. Játékos zuhatagok módján omlottak alá a hegyoldalon. Kődült a legmagasabb csúcsok körül, monet-ivá lágyítva körvonalalaikat.

Nem sokszor láttam életemben ilyen gyönyörű tájat. Talán a nagy Smoky-hegység ilyen. Vagy Québecben a Gatineau Nemzeti park északi fényben. A karolinai partvidék szigetei. A Haleakula vulkán hajnalban. A gyönyörű háttér még szívszorítóbbá tette a ránk váró feladatot.

Törvényszéki antropológusként az én feladatom kihantolni és megvizsgálni a halottakat. Én azonosítom a megégetteket, a mumifikálódottakat, az elrothadtakat, a csontvázzá váltakat, akik máskülönben névtelen sírokba kerülnének. Néha csupán a nemét sikerül azonosítani valakinek. Kaukázusi nő a húszas évei közepén. Máskor meg tudom erősíteni a feltételezett személyazonosságot. Előfordul, hogy megpróbálom kideríteni, miként halt meg. Vagy miként csonkították meg a holttesteiket.

Hozzászoktam a halál következményeihez. Ismerem a szagát, a látványát, a gondolatát. Megtanultam megacélozni az érzéseimet, hogy végezni tudjam a munkámat.

De az öregasszony áttört tudatos távolságtartásomon.

Újabb szédülés. A magasság az oka, mondtam magamnak. Lehajtottam a fejemet, és mélyeket lélegeztem.

Bár Észak-Karolina és Québec a hazai terepem – mivel ebben a két körzetben dolgozom törvényszéki antropológusként –, önként vállaltam, hogy egy hónapra Guatemalába jövök, mint a Fundación de Antropología Forense de Guatemala ideiglenes konzultánsa. A guatemalai törvényszéki antropológiai alapítvány, a FAFG az 1962 és 1996 között dúló polgárháború áldozatainak, azok maradványainak azonosításán dolgozott. Ez a polgárháború volt a latin-amerikai történelem egyik legvéresebb fejezete.

Sok mindent megtudtam, mióta egy hete ideérkeztem. Száz-kétszázezerre becsülik az eltűntek számát. A mézárások nagy részét a guatemalai hadsereg és a hadsereggel együttműködő félkatonai szervezetek követték el. Az áldozatok zöme a vidéki parasztok közül került ki. Sok asszony és gyerek is prédául esett.

Az áldozatokat többnyire lelőtték vagy machetével gyilkolták meg. A falvak nem mind voltak olyan szerencsések, mint Chupan Ya. Itt legalább volt idejük eltemetni a halottaikat. Ám az áldozatokat sokszor jelöletlen tömegsírokba, folyókba dobálták vagy a kunyhók, házak romjai között hagyták. A családok nem kaptak magyarázatot, sem pedig listákat, adatokat az eltűntekről. Az ENSZ vizsgálóbizottsága úgy beszélt ezekről a mézárásokról, mint a maja nép ellen elkövetett népirtásról.

A családok és a szomszédok eltűnt hozzátartozóikat úgy emlegették: a *desapareciods*. Az eltűntek. A FAFG próbált a nyomukra akadni, pontosabban a maradványaikra. Én pedig azért jöttem, hogy segítsek.

1982-ben egy augusztusi reggelen katonák és civil járőrök érkeztek Chupan Yába. A férfiak elmenekültek, mert féltek, hogy a helyi gerillamozgalom támogatásával vádolják és megbüntetik majd őket. Az asszonyoknak azt az utasítást adták, hogy gyűljenek össze a környező tanyákon. A nők reménykedve, vagy a hadseregtől való félelemből, engedelmessé váltak. Ám amikor a katonák felfedezték az asszonyok búvóhelyét, sorra megerőszték, majd a gyerekekkel együtt megölték őket. Minden házat porig égettek a faluban.

A túlélők öt tömegsírról beszéltek. Azt mondták, huszonhárom nő és gyerek fekszik a Señora Ch'i'p mögött lévő kút mélyén.

Az öregasszony folytatta a történetet. Ahogy elnéztem mellette, láttam az építményt, amit három napja emeltünk, hogy megóvjuk a kút

környékét az esőtől és a naptól. Hátizsákok és fényképezőgéptokok lógtak a fémoszlopokról, és vízhatlan ponyvák fedték az alant tátongó üreget. Dobozok, vödrök, lapátok, csákányok, kefék és tárolódobozok feküdtek szanaszét, ahogy reggel hagytuk őket.

Kötelet húztunk az ásatás köré, hogy elválasszuk a báméskodókat a munkásoktól. A kerítésen belül a FAFG-csapat három tagja pihent. Kívül a falusiak álltak, akik minden nap idejöttek és némán figyeltek. Na és a rendőrök, akiket utasítottak, hogy állítsanak le minket. Közel jártunk hozzá, hogy bizonyítékokat tárjunk fel, amikor megparancsolták, hogy hagyjuk abba. A föld ontani kezdte a hamvakat. A színe mahagónivörösről temetői feketére változott. Egy gyerek hajcsatját találtuk a szítalóvászonon. Ruhacafatokat. Egy kis tornacipőt.

Istenem! Igaz lenne, hogy az öregasszony családja csupán centikre fekszik attól, ahol meg kellett állnunk? Hogy bír ki valaki ekkora veszteséget? Mit adhat neki még az élet a végtelen fájdalomon kívül?

Tekintetemet ismét a tájon pihentettem. Vagy fél tucat tanyát láttam, beékelődve az összefüggő erdőségbe. Vályogfalak, zszindelytetők, a tűzhelyekről füst szállt fel. Mindegyikhez koszos udvar, budi és egy-két girhes, barna kutya tartozott. A gazdagabbakhoz csirkék, sovány disznók, biciklik.

Señora Ch'i'p lányai közül ketten a keleti lejtőn csoportosuló kalyibákban laktak. Egy harmadik fent, a hegytetőn, ahol a FAFG-járművekkkel leparkoltunk. Mind férjnél voltak. Señora Ch'i'p már nem emlékszik, hány évesek lehettek. A gyermekik háromnapos, tíz hónapos, kettő", négy- és ötévesek voltak.

A legkisebb lányai, a tizenegy és tizenhárom éves, még mindig vele éltek.

Családok, akiket ösvények és gének hálózata köt össze. Ez a völgy jelenti nekik a világot.

Elképzeltem az asszonyt, amint aznap hazatért. Talán éppen azon a földúton ereszkedett alá, amin mi is levánszorgunk minden reggel, este pedig visszakaptatunk. Eladta a babját. Lehet, hogy kifejezetten boldog volt.

Azután a rémület.

Két évtized kevés mindezt elfeledni. Egy egész élet se elég. Vajon hányszor gondol rájuk? Elkísérik a szellemeik, amikor a piacra csoszog

ugyanazon az úton, mint azon a végzetes napon? Besurrannak estéenként az ablakokat fedő rongyos takaró mellett, amikor sötétség ül a völgyre? Benépesítik az álmaikat? Mosolyogva, nevetve látja őket szaladni, mintha még élnének? Vagy véresen, szénné égve, ahogy rájuk talált?

Elhomályosodott a látásom, és lenéztem a földre. Hogy képesek emberek ezt tenni más emberekkel? Védtelen, ellenállást nem tanúsító asszonyokkal és gyerekekkel? A távolból mennydörgést hallottam. Percekkel, de lehet, évekkel később, a kikérdezés félbeszakadt. Egy lefordíthatatlanul maradt kérdés lebegett a levegőben. Amikor felpillantottam, Maria és tolmácsa tekintete a mögöttem emelkedő hegyre szegeződött. Señora Ch'i'p változatlanul a saruját bámulta, arcát két kezébe fogta, ujjait begörbítette, mint egy újszülött.

Megjött Mateo – mondta Elena Norvillo, egy FAFG-munkatárs az El Petén régióból.

Elena felállt, én pedig megfordultam. A többiek a sátor takarásából figyeltek.

Két férfi iparkodott lefelé a völgyet átszelő ösvények egyikén. Az elől jövőn kék viharkabát, kopott farmer és barna sapka volt. Bár ilyen messziről nem láthattam, tudtam, hogy a sapkára FAFG van írva. Mi hatan is, akik itt várakoztunk, ugyanolyan sapkát hordtunk. A második férfi öltönyt és nyakkendőt viselt, és egy összecsukható széket cipelt.

Néztük, ahogy a csenevész kukorica és más vetemények között haladnak át óvatosan, nehogy bármiben is kárt tegyenek. Egy babágyás. Krumplisor. A mi szemünkben apróságok, de fontos élelmiszer- vagy bevételi forrás a családnak.

Amikor hallótávolságba értek, Elena odakiáltott: Megszerezted?

Mateo felemelte a hüvelykujját.

Az ásatást leállító parancs egy helyi rendőrbírótól származott. Az ő értelmezésében az exhumálási rend szerint nem folytathattuk a Munkát egy bíró jelenléte nélkül, aki az államügyész guatemalai megfelelőjének számított. Miután ma reggel a rendőrbíró meglátogatott minket, és nem talált egyetlen bírót sem, elrendelte a munka felfüggesztését. Mateo Guatemalavárosba utazott, hogy felülbíráltassa a rendelkezést.

Mateo egyenesen a két fegyveres őrhöz – a Nemzeti Polgárőrség tagjaihoz – vezette kísérőjét, és elővett egy írást. Az idősebb zsaru megigazította a félautomata fegyver szíját, elvette az írást, és olvasni

kezdte. Fejét előrehajtotta, fekete simlédere csillogott a tompa délutáni fényben. Társa unott arkifejezéssel állt mellette.

A rangidős rendőr váltott pár szót az öltönyös látogatóval, aztán visszaadta a parancsot Mateónak, és bólintott.

A falusiak némán de csodálkozva nézték, amint Juan, Luis és Rosa felállt és összepacsizott. Mateo és kísérője is csatlakozott hozzájuk a kútnál. Elena követte őket.

A sátorhoz igyekezve, ismét rápillantottam Señora Ch'i'pre és felnőtt fára. A férfi arca komor volt. Gyűlölet áradt minden pórusából. De ki iránt? Azok iránt, akik lemészárolták a családját? Vagy akik idejöttek egy másik világból, hogy megbolygassák a csontjaikat? A távoli hatóságokkal szemben, akik még ezt az apró gesztust is gáncsolni próbálják? Önmagát gyűlöli, amiért túlélte azt a napot? Az anyja úgy állt, mint egy faszent, kifejezéstelen arccal.

Mateo mutatta be az öltönyös embert: Roberto Amado néven, a bírói/államügyészi hivatal képviselőjeként. A guatemalavárosi bíró úgy határozott, hogy Amado jelenléte kielégíti az exhumálási rend elvárásait. Amado velünk marad a munkálatok idejére, és jegyzőkönyvet készít, hogy legalizálja a munkánkat.

Amado mindannyiunkkal kezét rázott, az egyik sarokba vonult, kinyitotta a székét, és leült. Mateo utasításokat osztogatott.

– Luis, Rosa, ti rostáltok. Tempe és én ásunk. Juan a földet húzza fel. Ha kell, majd cserélünk egymással.

Mateónak egy kis v alakú seb húzódott a felsőajkán, ami u-vá szélesedett, ha mosolygott. Ma azonban a „v” mindvégig olyan keskeny maradt, mint egy karó.

– Elena dokumentál és fényképez. Csontvázlista, tárgylistá, fényképnaplózás. Minden molekulát feljegyzünk.

– Hol van Carlos és Molly? – kérdezte Elena.

Carlos Menzes egy argentin emberjogi szervezet tagja volt, amely 1992-es megalakulása óta tanácsokkal látta el a FAFG-ot. Molly Carraway archeológus pedig nemrég érkezett Minnesotából.

– Kihozzák a másik teherautót. Szükség lesz még egy járműre, ha távozáskor szeretnénk elvinni az összes felszerelést és leletet.

Az égre kémlelt.

– A vihar kétóránra van, szerencsés esetben háromra. Találjuk meg azokat az embereket, mielőtt megint közbejön valami jogi baromság.

Miközben összeszedtem a kis lapátokat, és egy kötélre erősített vödörbe raktam, Mateo a hátizsákjába tette a bírói végzést, és a zsákot egy keresztvasra akasztotta. Szeme és haja fekete volt, teste, mint egy tűzcsap: alacsony, de vastag. Izomkötegek feszültek nyakán és karjain, amint Luisszal felemelték az ásatás helyét fedő ponyvákat.

Mateo a kút falába vájt lépcső első fokára helyezte bakancsát. Apró földdarabkák peregtek le a kétméteres mélységbe. A lehulló föld tompa, koppanó hangokat keltett, miközben Mateo leászott.

Amikor leért, leengedtem a vödört, és felhúztam a cipzárt a dzsekimen. Három nap alatt kiokosodtam. A május kellemes a fennsíkon, de a föld alatt a nyirkos hideg a csontodig hatol. Minden este átfázva, zsibbadt végtagokkal hagytam el Chupan Yát.

Követtem Mateo Példáját. Szétvettem a lábamat, és minden lépést ellenőriztem. A pulzusom mind szaporábban vert, ahogy körülölelt a félhomály.

Mateo a kezét nyújtotta, és miután leléptem az utolsó lépcsőfokról, egy alig két méter széles lyukban álltam. A falak és a padló csúszós volt, levegő dohos, áporodott.

Hevesen kalapált a szívem. Izzadságcsepp gördült végig a gerincem felett húzódo barázdán.

Mint a keskeny, sötét helyeken mindig.

Elfordultam Mateótól, úgy tettem, mintha a lapátomat tisztítanám. A kezem remegett.

Lehunyt szemmel próbáltam leküzdeni a klausztrofóbiát. A lányomra gondoltam. Katy, mint totyogós. Katy a virginiai egyetemen. Katy a tengerparton. Aztán a macskámra, Birdie-re. A házamra Charlotte-ban. A kalyibámra Montrealban.

Tovább! Az első dal, ami eszembe jut. Neil Young: „Harvest Moon”. Végigszaladtam a szövegen. A szívverésem lelassult.

Kinyitottam a szememet, és az órára néztem. Ötvenhét másodperc. Rosszabb, mint tegnap. Viszont jobb, mint csütörtökön. Sokkal jobb, mint hétfőn.

Mateo már letérdelt, és a nedves földet kaparta. A lyuk túloldalára mentem, és mintegy húsz percig némán dolgoztunk. Ástunk, a talajt vizsgáltuk, vödörbe lapátoltuk a földet.

Egyre gyakrabban találtunk tárgyakat. Egy üvegszilánkot. Valami fémdarabot. Megégett fát. Elena bezacskózott és felírt minden egyes tárgyat.

Zajokat hallottunk a fönti világból. Csevegést. Egy kérést. Kutyaugatást. Időről időre felnéztem, hogy öntudatlanul is erőt merítsek.

Arcok bámultak le ránk. Férfiak gauchókalapban, hagyományos maja szőttest viselő asszonyok szoknyájukba kapaszkodó csöppségekkel. Babák kerek, fekete szemekkel, tarka textíliákkal anyjukhoz kötözve. A kiugró arccsont, fekete haj, sziénabarna bőr legalább száz változatát láttam.

Egyik ilyen alkalommal egy kislányt pillantottam meg feje fölé emelt karral, keze a vödör felhúzására szolgáló kötelet markolta. Tipikus gyerek. Pufók arc, koszos láb, lófarok.

Hirtelen fájdalom.

A gyerek annyi idős lehetett, mint Señora Ch'i'p valamelyik unokája. Hajában ugyanolyan hajcsat, mint amelyet a szitában találtunk.

Rámosolyogtam. A kislány elfordult, arcát az anyja lábához nyomta. Egy barna kéz lenyúlt és megsimogatta a fejét.

Szemtanúk szerint a kutat, amiben ástunk ciszternának építették. Sose fejezték be, a mészárlás éjszakáján sebtiben tömegsírrá változtatták.

Ugyanolyan emberek sírjává, mint akik odafönt gyászoltak. Miközben tovább ástam, elöntött a harag.

Koncentrálj, Brennan! Használd a dühödöt arra, hogy megszerezd a bizonyítékot. Tedd azt, amire képes vagy.

Tíz perccel később a lapátom valami keménybe ütközött. A szerszámot félrerakva a kezemmel tisztítottam meg azt a valamit a sártól.

A tárgy vékony volt, mint egy toll. Ferde nyaka barázdás felszínben végződött. A nyakon kis fedő. A nyakat és a fedőt körkörös burok fogta körbe.

A sarkamra ülve tanulmányoztam, amit találtam. Egy combcsont és medencecsont. Egy legfeljebb kétéves gyerek csípője.

Felnézve ismét találkozott tekintetem a kislányéval. A lányka megint elbújt, ám ezúttal visszalesett, kikukucsált anyja szoknyája mögül, és szégyenlősen mosolygott. Jézus a mennyben! Könnyek égették a szememet.

– Mateo.

A kis csontokra mutattam. Mateo átmászott a hozzám. A combcsont csaknem teljes egészében szürke és fekete volt a tüztől és füsttől. A térd felőli vége fehér volt és málladozott, ami még erősebb hőhatásra vallott.

Egy ideig egyikünk sem beszélt. Azután Mateo keresztet vetett, és azt mondta:

– Megvannak.

Amikor felállt és megismételte, az egész csapat a kút köré gyűlt. Egy röpke gondolat. Kik vannak meg, Mateo? Az áldozatok, nem a gyilkosok. Mekkora az esélye, hogy ezek az államilag szentesített mészárosok törvény elé álljanak, pláne, hogy büntetést kapjanak?

Elena leengedett egy fényképezőgépet, aztán egy 1-es számmal ellátott matricát. Elhelyeztem a számot, és több fotót is készítettem.

Folytattuk az ásást Mateóval, a többiek húztak és rostáltak. Egy óra múlva rám kerül a sor a rostálásnál. Még egy óra, és visszamászom a kútba. A vihar váratott magára, a ciszterna pedig feltárta előttünk a történetét.

A gyerek az utolsók közé tartozott, akit leeresztettek a sírba. Alatta és körülötte heverték a többiek maradványai. Némelyik csúnyán összeégett. Mások alig sérültek.

Késő délutánig hét esetszámot osztottunk még ki, és öt koponya bámult ránk a csontkupacból. Az áldozatok közül három felnőtt és legalább kettő kamasz. Az egyes számú gyermek volt. Ami a többieket illeti, lehetetlennek tűnt a kormeghatározás.

Alkonyatkor olyan felfedezést tettem, amit soha életemben nem felejték el. Több mint egy órán át dolgoztam az ötös számú csontvázzal. Feltártam a koponyát, az állkapcsot, letisztítottam a földet a gerincről, bordákról, medencéről és a végtagokról. Amint végigkövettem a lábakat, kiderült, hogy összekulcsolódtak a szomszédos testtel.

Az ötös számú csontváz nőé volt. A szemüreg íve nem volt erős, az arccsontok vékonyak voltak, a sziklacsont kicsi. A test alsó részére egy elrothadt szoknya maradványai tapadtak, olyané, amiből tucatszám találhattam a fejem fölött. Rozsdás jeggyűrű csillogott az egyik ujjpercen.

Bár a színek elhalványodtak és kikoptak, ki tudtam silabizálni egy mintát a felsőtestre tapadva. A kézcsonatok között, az összeomlott mellkason valami eltérő anyagot vettem észre. Kíváncsiságból az egyik sarka alá dugtam az ujjamat, és félrehúztam.

Egyszer a montreali laboromban megkértek, hogy vizsgáljam meg egy jutazsák tartalmát, amit egy tó partján találtak. A zsákból kövek és csontok kerültek elő. Először azt hittem, madárcsontok, olyan törékenyek voltak. Tévedtem. A zsákban három kiscica maradványai voltak; kőnehezékekkel együtt dobták be az állatokat a tóba, hogy megfulladjanak. Olyan erős undor fogott el, hogy ott kellett hagynom a labort, és több kilométert gyalogoltam, mire képes voltam folytatni a munkát.

Az ötös csontváz mellkasán lévő batyuban apró gerinccsigolyákat láttam, körülötte miniatűr bordákat. Gyufa nagyságú kar – és lábcsontokat. Egy pici állkapcsot.

Señora Ch'i'p kisbaba unokája.

A papírvékony koponyacsont-darabkák között pedig egy 556-os lövedék hevert, amelyet gépfegyverből lőnek ki.

Eszembe jutott, mit éreztem a cicák meggyilkolása miatt, most viszont harag borított el. Nem voltak utcák, ahol járkálhattam volna, semmin nem vezethettem le a dühömet. Csak bámultam az apró csontokat, és próbáltam elképzelni az embert, aki meghúzta a ravaszt. Hogy bírt aludni éjjel? Hogy tudott az emberek szemébe nézni?

Hat óraker Mateo szólt, hogy menjünk fel. A friss levegőn esőszagot éreztem, és villámok cikáztak a súlyos, fekete fellegek között. A helybeliek elmentek. Gyorsan betakartuk a kutat, elraktuk a felszerelést, amit magunkkal kellett vinni. Még javában dolgoztunk, amikor zuhogni kezdett az eső. Nagy, hideg cseppekben kopogott az ideiglenes sátortetőn a fejünk fölött.

Amado összecsukott székekkel, kifürkészhetetlen tekintettel várt.

Mateo aláírta a rendőrök előtt a jegyzőkönyveket, azután elindultunk a kukoricáson keresztül egyesével, mint a hangyák. Épp nekiveselkedtünk a meredek kaptatónak, amikor kitört a vihar. Csapdosó eső verte az arcomat, átázta a hajamat, ruhámat. Villám cikázott. Mennydörgött az ég. A fák és a kukoricaszárak hajladoztak a szélben.

Pillanatokon belül már ömlött le a víz a hegyoldalon, az ösvény síkos, barna sárpatakká változott. Újra és újra kicsúszott a lábam alól a talaj, előbb egyik térdemet vertem földhöz, aztán a másikat. Másztam felfelé. Jobb kezemmel a növényekbe kapaszkodtam, a ballal, egy lapátokkal teli zsákot vonszoltam. Lábaim tétován kerestek biztos támasztékot. Bár az esőtől és a sötétől nem láttam jól, hallottam magam körül a többieket. Villámláskor kifehéredett összegörnyedt alakjuk. Lábam reszketett, a mellkasom égett.

Egy örökkévalóságnak tűnt, mire elértem a gerincet és arra a kis földdarabra vonszoltam magam, ahol a kocsikat hagytuk tizenegy órával korábban. Épp lapátokat pakoltam a pickup platójára, amikor Mateo mobiltelefonja megszólalt. Alig hallatszott a csöngés a szél bömbölésétől.

– Felvenné valaki? – kiabálta Mateo.

A vezetőfülke felé csúszkáltam, megragadtam Mateo hátizsákját, kiguberáltam belőle a telefont, és bekapcsoltam.

– Tempe Brennan – kiabáltam.

– Még mindig az ásatáson vagytok?

Angolul beszélt. Molly Carraway volt, a minnesotai kollégám.

– Épp indulni készülünk. Esik, mintha dézsából öntenék – kiáltottam, és próbáltam kitörölni a vizet a szememből.

– Itt nincs eső.

– Hol vagytok?

– Sololá mellett. Későn indultunk. Figyelj, úgy gondoljuk, követnek minket.

– Követnek?

– Egy fekete szedán jön a nyomunkban, egészen Guatemalaváros óta. Carlos kipróbált néhány manővert, de a fickó nem tágít.

– Meg tudod mondani, ki vezeti a kocsit?

– Nem igazán. Sötétített üvege van, és...

Hangos puffanást hallottam, aztán zizegést, mintha leejtették volna a telefont, és az körbeforogna.

– Jézusom! – hallatszott Carlos távoli szitkozódása.

– Molly?

Izgatott beszédet hallottam, amit nem értettem.

– Molly, mi van ott?

Kiabálások. Még egy puffanás. Csikorgás. Egy autó dudája. Hangos reccsenés. Férfihangok.

– Mi folyik ott? – kérdeztem egyre riadtabb hangon. Nem kaptam választ.

Egy parancsoló kiáltás.

– Baszd meg! – hallottam Carlost.

– Molly! Mondd meg, mi történt!

Kis híján sikítottam. A többiek abbahagyták a pakolást, és rám meredtek.

– Ne! – hallottam Molly Carraway vékony, rémült hangját valahonnan a távolból – Kérem, ne!

Két halk pukkanás.

Egy sikoly.

Még két pukkanás.

Síri csend.

2

Sololától körülbelül nyolc kilométerre találtuk meg Cariost és Mollyt. Guatemalavárostól több mint kilencven kilométerre. Harmincra az ásatástól.

Szakadatlanul esett, amint konvojunk erőlködve araszolt a falu szélét az aszfaltúttal összekötő keskeny földúton. Előbb az egyik, majd a másik járgány süppedt a sárba. Együttes erőfeszítéssel tudtuk csak kiszabadítani a kerekeket. Miután a sártengerben nekifeszültünk a

kocsiknak, úgy néztünk ki, mint az új-guineai bennszülöttek, akik gyászszíneket festettek magukra.

Normális esetben húsz percbe telt elérni az aszfaltutat. Azon az estén egy órába került. A pickup könyöklőjébe kapaszkodtam, ide-oda himbálózott a testem, a gyomrom összeszorult az izgalomtól. Bár nem mondtuk ki, Mateóval ugyanazok a kérdések foglalkoztattak bennünket. Mi történt Mollyval és Carlosszal? Mit találunk? Miért késtek ilyen sokat? Mi tartóztatta fel őket? Tényleg a nyomukban volt valaki? De ki? És most hol vannak a követőik?

Az országot elérve Señor Amado kipattant a dzsipből, a kocsijához sietett, és elhajtott az éjszakába. Nyilvánvaló volt, hogy a hatóság képviselője nem szándékozik egy perccel se több időt velünk tölteni, mint amennyit muszáj.

Az eső követett minket, amint elhagytuk a völgyet. Még az aszfalt úton is kockázatos volt közlekedni. Talán ha negyedórába telt, és megláttuk a FAFG-pickupot az út túloldalán húzódó árokban. Reflektorai ferdén világítottak, a vezető felőli ajtó nyitva volt. Mateo egy éles U kanyarral megcélozta az árokpártot. Szinte még meg sem állt, én már kipattantam. A félelem hideg, kemény gombóccá szorította a gyomromat.

Az eső és a sötétség ellenére is észrevettem, hogy sötét folt éktelenkedik a szélvédőn. S amit a fülkében láttam, attól megfagyott ereimben a vér.

Carlos összegörnyedve ült a kormány mögött. Lába és feje az ajtó felé fordult, mint akit kívülről löktek be. Hátral a haja és az inge olcsó bor színét idézte. Vér szivárgott a fejéből az ülésre, és tócsába gyűlt a pedálok körül, szörnyű foltokat hagyva a férfi nadrágján és bakancsán.

Molly az anyósülésen ült. Egyik keze a kilincsen, a másik tenyérrel fölfelé az ölében. Eldőlt, mint egy rongybaba, széttárt lábakkal, furcsán hátracsukló fejjel. Nejlonkabátján elöl két folt sötétlett.

Átnyúltam Carlos válla fölött, és reszkető ujjaimat a nyakára tettem. Semmi. Ide-oda mozgattam a kezem, életjeleket kutatva. Semmi. Próbáltam a csuklóját. Semmi. Istenem, kérlek! A szívem vadul dobogott.

Mateo mellém sietett, mutatta, hogy nézzem meg Mollyt. Átmásztam az ő oldalára. Benyúltam az ablakon, és a pulzusát kerestem. Semmi.

Újra és újra odanyomtam az ujjaimat sápadt nyakához. Velem szemben Mateo a telefonjába kiabált, miközben utánozta kétségbeesett mozdulataimat.

Negyedszeri próbálkozásra éreztem egy gyenge, bizonytalan lökést. Alig egy rezdülést, de akkor is. – Molly él! – kiáltottam.

Elena tág, csillogó szemmel mellettem termett. Amikor kinyitotta az ajtót, behajoltam és átkaroltam Mollyt. Felegyenesítettem, és miközben eső verte a tarkómat, lehúztam a cipzárt a kabátján, felhúztam a pólóját, és lokalizáltam a két vérző sebet. A lábamat szétvettem, hogy egyensúlyban maradjak, és elszorítottam a sebeket. Imádkoztam, hogy időben jöjjön a segítség.

Vérem a fülemben dobolt. Száz ütés. Ezer.

Halkan beszéltem Molly fülébe. Nyugtattgattam, kérleltem, hogy maradjon velem. A karom elzsibbadt. A lábam görcsölt. A hátam majd megszakadt a kicsavart póztól.

A többiek is odagyűltek, hogy segítsenek. Néha váltottak pár biztató szót, vagy átöleltek. Autók suhantak el, felénk néző arcokkal. Utasaik kíváncsiak voltak, de nem akartak belekeveredni, bármilyen dráma bontakozik is ki a sololái út mellett.

Molly arca kísérteties volt. Szája széle elkékült. Láttam, hogy aranyláncot, kis keresztet és karórát visel. Az óra nyolc huszonegyet mutatott. Szememmel a telefont kerestem, de hiába.

Az eső amilyen hirtelen kezdődött, el is állt. Valahol kutya vonított, egy másik pedig válaszolt rá. Valami éjszakai madár trillázott játékosan újra és újra.

Nagy sokára végre piros fényt láttam meg, messze az autópályán.

– Már jönnek – súgtam Molly fülébe. – Kitartás, kislány. Minden rendben lesz.

Síkosnak éreztem az izzadságot és a vért az ujjam és a bőre között.

A piros fény közelebb jött, és szétvált kettőre. Néhány perc múlva egy mentő és egy rendőrautó fékezett csikorogva az árok partján, kavicsot és forró levegőt szórva ránk. Pirosan pulzáltak a csillogó fekete aszfalt, az esőmosta kocsik, a sápadt arcok.

Mollyt és Carlost a mentősök betették a mentőautóba, és elrobogtak a sololái kórház felé. Elena és Luis utánuk mentek, hogy ügyeljenek az ellátásukra. Miután tanúskodtunk, megengedték nekünk, többieknek,

hogy visszatérjünk Panajachelbe, a szállásunkra, Mateo pedig elment a sololái rendőrkapitányságra.

Csapatunk a Hospedaje Santa Rosában szállt meg, az Avenida el Frutal egyik mellékutcájában megbújó kis panzióban. Szobámba érve levetköztem, a sarokba dobáltam koszos ruháimat, és lezuhanyoztam. Hálás voltam a FAFG-nak, amiért hajlandó volt kifizetni az extra quetzalokat a meleg vízért. Noha semmit sem ettem a délben elfogyasztott sajtos szendvics és alma óta, a félelemtől és a fáradtságtól elment minden étvágyam. Bezuhantam az ágyba. Chupan Ya áldozatai elkeseredéssel töltöttek el, Molly és Carlos sorsa pedig rémülettel.

Rosszul aludtam aznap éjjel. Rémálmok gyötrtek. Egy gyermek koponyájának darabjai. Üres szemgödrök. Elrothadt *güüpil*be bugyolált karcsonatok. Egy véres teherautó.

Úgy éreztem, lehel nappal vagy éjjel, múlt vagy jelen, az erőszakos halál kísért mindenütt.

***

Papagájok rikácsolására ébredtem és arra, hogy a szürke hajnal halovány fénysugarai beszűrődnek a sötétítőkön. Valami nagyon nem stimmel. De mi?

Hideg, bénító hullámként zúdultak rám az elmúlt este emlékei. Felhúztam a térdemet, és percekig így feküdtem. Rettegtem a friss hírektől, de tudnom kellett őket.

Ledobtam a takarót, sietősen végigszaladtam a reggeli rituálén, aztán farmert, pólót, melegítőfölsőt húztam és sapkát.

Mateo és Elena kávét kortyoltak egy asztalnál ülve, az udvaron. Hátról világította meg alakjukat a lazacszínű falról visszaverődő fény. Leültem hozzájuk. Señora Samines kávét tett elém és *huevos rancherost*, feketebabot, krumplit és sajtot szolgált fel a többieknek.

– *Desayuno?* – kérdezte az asszony Reggelit?

– *Si, gracias.*

Tejszínt tettem a kávémba, és Mateóra néztem.

– Carlos golyót kapott a fejébe és a nyakába. Meghalt. – Angolul beszélt.

A kávé mintha savvá vált volna a számban.

– Mollyt kétszer mellbe lötték. Túlélte a műtétet, de kómában van.

Elenára néztem. Vérekes szeme körül lila karikák.

– Hogyan? – kérdeztem, ismét Mateóhoz fordulva.

– Úgy gondolják, Carlos szembeszegülhetett. Közélről lőtték le, a teherautó mellett.

– Lesz halottkémi vizsgálat?

Mateo a szemembe nézett, de nem válaszolt.

– Motiváció?

– Rablás.

– Rablás?

– A banditák sok gondot okoznak ezen a vidéken.

– Molly azt mondta, Guatemalaváros óta követték őket.

– Mondtam nekik.

– És?

– Molly haja világosbarna, a bőre világos. Messziről lerí róla, hogy gringo. A zsaruk szerint turista párnak nézték őket a fővárosban, aztán a nyomukba szegődtek, amíg a pickup nem ért megfelelő helyre a rajtaütéshez.

– Egy fennsíkon, az autópálya közepén?

Mateo nem szólt semmit.

– Mollyn rajta voltak az ékszerek és a karórája – mondtam.

– A rendőrök nem találták az útlevelüket és a pénztárcájukat.

– Jól értem a dolgot? Tolvajok követték őket két órán keresztül, csak hogy elvegyék a pénztárcájukat, és otthagyják az ékszereiket?

– *Si* – váltott spanyolra.

Minden autópályai rablás ilyen?

Mateo nem válaszolt azonnal.

– Talán megzavarták őket.

Señora Samines jött a tojásommal. Beleturkáltam, aztán a villámra tűztem egy krumplit. A pénzükért lőtték volna le Carlost és Mollyt?

Amikor Guatemalába jöttem, félttem a kormányzati bürokráciától, a hasmenéstől, csaló taxisofőröktől, zsebtolvajoktól. Akkor miért sokkal ennyire egy fegyveres rablás gondolata?

Amerika a világ vezető lőfegyvergyártója. Utcáink és munkahelyeink valóságos gyilkos mezők. Tiniket lőnek le az Air Jordán cipőjükért, feleségeket, ha későn tálalják a vacsorát, diákokat, akik a gimi ebédlőben esznek.

Évente harmincezer amerikaiat ölnek meg golyóval. Az összes gyilkosság hetven százalékát lőfegyverrel követik el. A Nemzeti Lőfegyver Szövetség minden évben nyomatja a propagandát, Amerika pedig bezabálja. A fegyverek szinte osztódással szaporodnak, és folytatódik a mérsárlás. A törvény végrehajtóinak többé nem jelent előnyt, hogy fel vannak fegyverkezve. Épp csak annyi, hogy egyenlő esélyekkel indulnak.

De Guatemalában?

A krumpli íze, mint a forgács. Letettem a villát, és a kávéért nyúltam.

– Úgy gondolják, Carlos kiszállt?

Mateo bólintott.

– Miért bajlódtak azzal, hogy visszalökjék a kocsiba?

– Egy lerobbant jármű kisebb érdeklődést kelt, mint egy hulla a földön.

– Szerinted hihető a rablás verzió?

Mateo állkapcsa megfeszült, ellazult, megint megfeszült.

– Nem lehetetlen.

Furcsa hang jött Elena torkából, de nem szólt.

– Na és most?

– Elena a kórházban felügyel, mi pedig folytatjuk Chupan Yában – a kávézaccot kilötytyintette a földre. – Közben pedig imádkozunk.

Nagymamám mindig is mondta, hogy a fizikai munka Isten gyógyírja a bánatra. Persze azt is gondolta, hogy a békák meddőséget okoznak, de ez egy másik kérdés.

A következő hat napban a csapat óriási adagban élt Isten elixírével. Napkeltétől napnyugtáig dolgoztunk a kútnál. Fel-le cipeltük a felszerelést a hegyoldalra, ástunk, vödörket húztunk fel, szitákat ráztunk.

Esténként *hospedaje* céljából elvonszoltuk magunkat az Atitlán-tó partján sorakozó éttermek valamelyikébe. Élveztem ezeket a rövid pihenőket, amikor elszakadhattunk kicsit a haláltól. Bár sötétség burkolta átláthatatlan lepelbe a vizet és a túlparton emelkedő ősi vulkánokat, éreztem a hal – és hínárszagot, és hallgattam a famólónak csapódó hullámokat. Turisták és helybeliek jártak-keltek a parton. Maja asszonyok haladtak el mellettünk hihetetlen batyukkal a fejükön.

Zenefosztlányok szűrődtek hozzánk, egy távoli xilofon hangjai. Az élet ment tovább.

Volt, hogy némán ettünk, túl fáradtak lévén a beszélgetéshez. Máskor a projektről társalogtunk, Mollyról és Carlosról vagy a városról, ahol átmenetileg laktunk.

Panajachel története épp oly színes, mint az utcáin árusított szöttesek. Valaha régen egy maja falu, K'akchiquel állt itt. A mai lakosok ősei alapították, amikor a rivális tzutujil harcosok egy csapatát legyőzték a spanyolok. Később ferences szerzetesek kolostort és templomot alapítottak „Paná”-ban, és a falut használták misszionáriusi ténykedésük központjaként.

Darwinnak igaza volt. Az élet lehetőség. Ami az egyiknek veszteség, a másiknak nyereség.

A város a hatvanas-hetvenes években a gringo guruk, hippik és tévelygők paradicsoma lett. Mikor elterjedt a pletyka, hogy az Atitlán-tó a világ egyik nagy „energiamezője”, megindult a természetgyógyászok és parafenomének rohama.

Ma Panajachel a tradicionális maja, a kortárs guatemalai és meghatározhatatlan nyugati kultúra keveréke. Luxusszállodák és *hospedajes*, európai kávéházak és *comendores*, bankautomaták és utcai piacok, *güipils* és póló, mariachi zenekarok és Madonna, maja *brujos* és katolikus papok.

Szerda estére végeztünk az ásatással Chupan Yában. Mindösszesen huszonhárom személy maradványait távolítottuk el a kútból. A csontvázak között tizenhárom lövedéket és töltényhüvelyt, és két törött machetepengét találtunk. Minden egyes csontot és tárgyat feljegyeztünk, lefényképeztünk, becsomagoltunk és lepecsételtünk, mielőtt a FAFG guatemalavárosi laborjába küldtük volna. A kultúrantropológus huszonhét történetet rögzített, és tizenhat családtagtól vett DNS-mintát.

Carlos testét a guatemalavárosi halottasházba szállították, ahol a halottkém vizsgálata megerősítette a rendőrség gyanúját. A halált közlő leadott lövés okozta.

Molly kómában maradt. Minden egyes nap elment valamelyikünk a sololái San Juan de Dios kórházba. Leült melléje, aztán elmondta a többieknek, mi a helyzet. Mindig ugyanaz: semmi változás.

A rendőrség nem talált ujjlenyomatokat vagy tárgyi bizonyítékokat. Nem bukkant fel szemtanú, nem gyanúsítottak senkit. A nyomozás folytatódott.

Szerdán vacsora után rajtam volt a sor, hogy meglátogassam Mollyt. Két órán át fogtam a kezét, simogattam a fejét. Reméltem, hogy, a jelenlétem eljut oda, ahol Molly lelke tartózkodott. Néha beszéltem hozzá, felidéztem a közös emlékeket és ismerősöket azelőttől, hogy Guatemala ismét összehozott minket. Elmeséltem, hogyan haladunk Chupan Yában, és beszéltem a rá váró szerepre az előttünk álló feladatokban. Olykor csak csöndben ültem, a szívmonitor egyhangú zümmögését hallgattam, és imádkoztam a felépüléséért.

Csütörtök reggel Señor Amado vigyázó szemei előtt felpakoltuk a teherautókat és a dzsipünket, és elindultunk Panajachelből a fővárosba a meredeken felfelé kanyargó úton. Az égen sehol egy felhő, a tó vize mint a kék selyem. Napfény tűzött a fákra. A levelek áttetszővé váltak, a pókhálók csillogtak.

Ahogy az Atitlán-tó fölötti éles jobbkanyarba értünk, a túloldalon emelkedő csúcsokra néztem.

San Pedro vulkán. Tolimán vulkán. Atitlán vulkán.

Szememet behunyva ismét néma imát mondtam bármely istennek, aki meghallgat.

Hagyd Mollyt élni!

***

A FAFG főhadiszállása Guatemalaváros második kerületében található. Mély vízmosások, vagyis *barrancas* között épült. A parkosított, árnyas környék valaha a tehetősek lakhelye volt. Az ódon városrész látott szebb időket is.

Manapság irodák, hivatalok sorakoznak itt, mint szardíniák a dobozban, a lakások pedig mintha tapadókoronggal ragadnának hozzájuk. A Calle Siméon Canas végén a nemzeti baseballstadion emelkedik, és tarka buszok fekeznek le az utca két oldalán szemben lévő, graffitivel összemázolt megállóknál. Árusok kínálnak gyorsételeket tolható kocsikról és felhúzható ablakú fémbodegákból. Az egyikben Pepsit kapsz, a másikban Coke-ot. Kukoricalepényt.

Chuchitost. Hot dogot, simán. Hot dog *shuco*. „Piszkosan.” Avokádóval és káposztával.

A FAFG irodáit és laboratóriumait befogadó épület valaha magánház volt a Siméon Cañason. A kétemeletes, medencével és fallal elkerített udvarral rendelkező épületet négy forgalmi sáv választja el egy hasonló lakóháztól, amelyben jelenleg az Igazságügyi és Rendészeti Minisztérium Emberrablási és Szervezett Bűnözési Hivatala működik.

Mikor megérkeztünk, Mateo beállt a kocsifeljáróra. A dudálásra pillanatokon belül egy bagolyarcú, copfos nő jelent meg, és kitérte a kaput. Behajtottunk, és a bejáratától jobbra megálltunk a murván. A másik teherautó és a dzsip is követte példánkat, a nő pedig becsukta és bezárta mögöttünk a kaput.

A csapat kiszállt, és hozzáálltunk a felszerelés és a kartondobozok kirakodásához. Minden dobozon feltüntettük a helyszínt, az ásatás idejét és a nyilvántartási számot. Az elkövetkező hetekben megvizsgálunk majd minden egyes csontot, fogat, tárgyat, hogy megállapíthassuk a Chupan Ya-i áldozatok személyazonosságát és haláluk okát. Reméltem, hogy végzünk a munkával, mire a hivatali kötelességeim hazaszólítanak júniusban.

Épp a harmadik dobozomért fordultam volna, amikor Mateo félrevont.

– Kérnék egy szívességet.

– Nyugodtan.

– *A Chicago Tribune* írni akar egy cikket Clyde-ről. Clyde Snow a szakmám nagy öregjeinek egyike, a törvényszéki antropológia megalapítója.

– És?

– Valami riporter interjút kért tőlem Clyde hozzájárulásáról az itteni munkánkhoz. Hetekkel ezelőtt állapodtunk meg, aztán ki is ment a fejemből.

– És? – Nem nagyon tetszett a beszélgetés iránya, mert sose szerettem a sajtóval bajlódni.

– Az irodámban van a pasas. Nagyon megörült, hogy te is itt vagy. Honnan tudja, hogy Guatemalában vagyok?

– Biztos kicsúszott a számon.

– Mateo!

- Jól van, én mondtam meg neki. Én nem beszélek olyan jól angolul.
- Bronxban nőttél fel. Tökéletesen beszélsz angolul.
- De te jobban. Beszélsz vele?
- Mit akar?
- A szokásosat. Ha beszélsz vele, én elkezdhetem megszerezni a

Chupan Ya-i eseteket.

- Jól van.

Egy kanyarónak is jobban örültem volna, mint hogy egy „megörült” riportert pátyolgassak, de végtére is azért jöttem, hogy segítsék, amiben tudok.

- Az adósod vagyok – mondta Mateo, és megszorította a karomat.
- Az vagy.
- *Gracias*.
- *Denada*. Semmiség.

Az interjú azonban nem ígérkezett annak.

A riporter épp az orrában turkált, amikor beléptem Mateo második emeleti irodájába. Érkezésemre abbahagyta, és úgy tett, mintha a szája fölött összevissza növvő szőrzetet vakarná. Aztán, mintha csak akkor venne észre, felállt és kezét nyújtott.

- Ollie Nordstern. Igazából Olaf. A barátaim hívnak Ollie-nak.
- Elhúztam a kezemet; nem akartam hozzáérni Ollie orrváladékához.
- Épp a teherautóból pakoltam – mentegetőztem.
- Piszkos munka.

Nordstern visszahúzta a kezét.

- Igen – feleltem, és intettem, hogy üljön nyugodtan vissza.

Nordstern, zselézett hajától Kmart túrabakancsáig, poliészterbe öltözött. Feje olyan hosszú nyakon nyúlt előre, mint a felkarom. Huszonkét évesre saccoltam.

- Szóval – kezdtük egyszerre.

Jeleztem Nordsternnek, hogy folytassa.

– Borzasztóan örülök, hogy megismerhetem, dr. Brennan. Nagyon sokat hallottam önről és a munkájáról Kanadában. Olvastam a tanúvallomását is Ruandában.

- A bíróság a tanzániai Arushában ült össze.

Nordstern arra az esetre célzott, amikor megjelentem a ruandai háborús bűnök ENSZ által felállított bírósága előtt.

– Igen, igen, persze. Meg azok az ügyek a montreali Pokol Angyalaival. Figyelmesen követtük az ügyet Chicagóban. A szeles városnak is megvannak a maga motoros nehézfiúi.

Rám kacsintott, és megfogta az orrát. Nagyon reméltem, hogy nem kezd el megint turkálni benne.

– Nem értem pontosan, miért van itt – mondtam az órára nézve.

– Bocsásson meg. Eltértem a tárgytól.

Jegyzetfüzetet húzott elő terepszínű ruhája kismillió zsebei egyikéből, felcsapta a tetejét, és tollat helyezett a papír fölé.

– Dr. Snow-ról és a FAFG-ról szeretnék kérdezni.

Mielőtt felelhettem volna, egy férfi jelent meg a nyitott ajtóban. A bőre sötét volt, az arca pedig olyan, mint akinek bemosztak párat. Kiugró szemöldök, lapos, enyhén ferde orr. Nem volt túl magas, viszont izmos, egy deka fölösleges hár nélkül. A „keménykötésű” szó jutott róla az eszembe.

– Dr. Brennan?

– *Sí.*

A férfi egy jelvényt tartott elém. SICA. A guatemalai rendőrség különleges nyomozati osztálya. A gyomrom szabadesésbe kezdett.

– Mateo Reyes irányított ide.

A férfi akcentus nélkül beszélt angolul. A hangneme azt sugallta, nem udvariassági látogatásról van szó.

– Tessék.

– Bartolomé Galiano felügyelő vagyok.

Istenem! Molly meghalt?

– A Sololá közelében történt lövöldözés miatt jött?

– Nem.

– Hát akkor?

Galiano szeme Nordsternre tévedt, aztán rám.

– Elég kényes téma.

Nem jó jel, Brennan. Miért érdeklém én a SICA-t?

– Nem várhat pár percet?

Szenvtelen pillantása megadta a választ.

3

Galiano felügyelő nehézkesen leereszkedett a távozni kényszerült Ollie Nordstern helyére, keresztbe tette a lábát, és rám szegezte a tekintetét.

– Mi ez az egész, felügyelő? – Igyekeztem határozottan beszélni, és közben a *Midnight Express* képsorai ugrottak be.

Galiano szeme a székembe szögezett, mint egy feltűzött bogarat.

– A rendőrségünk tisztában van a ténykedésével, dr. Brennan. – Nem szóltam, csupán az ölembe tettem a kezemet. Tenyerem izzadt.

– Ez nagyrészt az én érdemem.

Egy kis ventilátor felborzolt néhány hajszálat a homlokán, de ezt leszámítva a férfi nem mozdult.

– A magáé?

– Igen.

– Hogyan?

– Fiatalságom egy részét Kanadában töltöttem, és még mindig követem az ottani eseményeket. Hőstettei nem kerülnek el a figyelmet.

– A hőstetteim?

– Az újságok imádják.

– Az újságok a magas példányszámot imádják – feleltem leplezetlen ingerültséggel. – Miért keresett fel, Galiano felügyelő?

Galiano egy barna borítékot húzott elő, és elé rakta. Rendőri vagy halottkémi iktatószámot bélyegeztek rá. Megnéztem, de nem nyúltam érte.

– Nézze meg – biztatott a rendőr hátradőlve.

A boríték ötször hetes, színes fényképeket tartalmazott. Az első egy csomagot mutatott a halottkém boncasztalán. Valami folyadék szivárgott belőle, és barna tócsába gyűlt a rozsdamentes acélfelületen.

A második fotón a csomagot immár kibontva láttam: egy farmernadrág volt. Az egyik rongyos hajtókából egy hosszúcsont vége lógott ki. A harmadik fotón egy óra és feltételezhetően a zseb tartalma volt látható. Fésű, hajgumi, két pénzérme. Az utolsó fotón egy sípcsontot és két lábközépcsontot láttam.

Galianóra néztem.

– Ezt tegnap találtuk.

Megnéztem a csontmaradványokat. Bár minden sötét csokoládébarna volt, láttam, hogy hús tapad a csontokra.

– Egy hete a *Pensión Paraíso* vécéi kezdtek bedugulni. Ez egy kis hotel az első kerületben. Bár a hely nem éppen a *Ritz*, a vendégek morgolódtak, úgyhogy a tulajuk körbenéztek kicsit a szennyvíztartályban. Ez a farmer zárta el a kimeneti nyílást.

– Mikor ellenőrizték utoljára a rendszert?

– A tulajdonosok eléggé hanyagok az üzemeltetés tekintetében, de tavaly augusztusban végeztek egy kisebb karbantartást. Úgyhogy a test valószínűleg utána került oda.

Egyetértettem, de nem szóltam. – Az áldozat fiatal nő lehet.

– A fényképek alapján nem alakíthatok ki véleményt.

– Nem is kérem.

Néztük egymást az iroda állott melegében. Furcsa szeme volt Galianónak. Barna, enyhe vöröses árnyalattal, mint borostyánkő a napfényben. A szempilláival elszegődhetett volna a Maybelline-hez – feltéve, hogy nőnek születik.

– Négy fiatal nőnek veszett nyoma az elmúlt tíz hónapban Guatemalavárosban. A családok dühöngenek. Gyanítjuk, hogy összefüggés van az eltűnések közt.

Valahol a folyosón telefon csörrent.

– Ha így van, akkor az ügy sürgős.

– Sok ember tűnik el Guatemalavárosban.

A Concordia parkra gondoltam, ahol árvák gyűltek össze esténként szipózni és aludni. Eszembe jutottak a rémtörténetek arról, hogy a gyerekeket összegyűjtik és megölik. 1990-ben szemtanúk számoltak be róla, hogy fegyveres férfiak lelőttek nyolc utcagyereket. Napokkal később találták meg a holttestüket.

– Ez most más – zökentett ki gondolataimból a rendőrtiszt hangja.

– Ez a négy nő kiugró eset. Nem illeszkednek a szokásos képbe.

– De mi köze ennek hozzám? – Persze nagyon is el tudtam képzelni.

– Beszéltem a munkásságáról a főnökeimnek, és elmondtam, hogy Guatemalában tartózkodik.

– Megkérdezhetem, honnan tudta?

– Legyen elég annyi, hogy a SICA értesül róla, ha külföldiek érkeznek Guatemalába, hogy kiássák a halottainkat.

– Értem.

Galiano a fotókra mutatott.

– Engedélyt kaptam, hogy a segítségét kérjem.

– Más elfoglaltságom van.

– A Chupan Ya-i ásatás befejeződött.

– De az analizálás csak most kezdődik.

– Señor Reyes segítségét is felajánlhatom.

Előbb a riporter, most pedig ez. Mateo egy percet se pihent, mióta megérkeztünk.

– Señor Reyes egyedül is megvizsgálhatja magának a csontokat.

– Señor Reyes tapasztalata és képzettsége elmarad az önétől.

Ez igaz volt. Bár Mateo és csapata több száz tömegmészárlásban elhunytat vizsgált meg, nem nagyon volt még dolguk sorozatgyilkos esetekkel.

– Ön társszerzőként jegyez egy cikket a hullák szennyvíztartályba rejtéséről.

Galiano alaposan felkészült.

Három évvel ezelőtt Montrealban elkaptak egy kisstílu drogdílet, mert rossz vevőnek próbálta lepasszolni az anyagot. Mivel a pasas nem akart túl sokáig távol maradni a gyógyszeres szekrényétől, az alku kedvéért mesélt egy üzlettársáról, aki a szennyvíztartályban végezte. A helyi rendőrség a főnökömhöz, dr. Pierre LaManche-hoz fordult, LaManche pedig hozzám. Lényegesen többet tudtam meg az emberi salaktermékekről, mint szerettem volna. LaManche és én napokat töltöttünk a vizsgálattal. Azután írtunk róla egy cikket az *Igazságügyi Orvosszakértői Tudomány* című lapba.

– Ez helyi ügy – mondtam. – Az itteni szakértőknek kellene megvizsgálniuk.

A ventilátor zúgott. Galiano hajtincse ide-oda táncolt.

– Hallott valaha André Specterről?

Megráztam a fejem.

– Ő Guatemala kanadai nagykövete.

Valami halványan derengeni kezdett.

– Specter lánya, Chantale is az eltűntek között van.

– Akkor miért nem a diplomáciai csatornákon keresztül kezelik az ügyet?

– Specter teljes diszkréciót követelt.

– Van, hogy a nyilvánosság segít.

– Vannak bizonyos... – Galiano kereste a szavakat – sajátos körülmények.

Vártam, hogy kifejtse, de nem tette. Odakint bevágták egy teherautó ajtaját.

– Ha kanadai összefüggés van, hasznos lehet a joghatóságok összefogása.

– Ráadásul én dolgoztam szennyvíztartállyal.

– Ritka szerencse. Emellett dolgozott már a kanadai külügynek.

– Igen.

Tényleg rendesen felkészült.

– Az osztályom vette a bátorságot, és kapcsolatba lépett a minisztériumával Québecben. Engedélyt kértünk, hogy igénybe vehessük mint különleges tanácsadót.

Újabb tárgy került elő Galiano zsebéből. Egy fax, a jólismert Bourbon-liliomos lógóval.

M. Serge Martineau, Ministre de la Sécurité Publique (belügyminiszter), és dr. Pierre LaManche, Chef de Service, Laboratoire de Sciences Judiciaires et de Médecine Légale (a Törvényszéki Orvosszakértői Laboratórium igazgatója) engedélyezi, hogy ha én is egyetértek, elfogadjam a guatemalai rendőrség különleges nyomozati osztályának ideiglenes megbízatását.

Tehát a montreali főnökeim is benne vannak az összeesküvésben. Nem térhettem ki.

Galianóra néztem.

– Úgy hírlík, ön mindig felfedezi az igazságot, dr. Brennan – a Maybelline-szemek kérlelhetetlenül figyeltek. – A szülők a poklok poklát élik át, mert nem tudják, mi történt az eltűnt gyerekekkel.

Katyre gondoltam, és tudtam, mit éreznék, ha a lányom eltűnne. A rémületre, ami magával ragadna, ha nyoma veszne egy országban, ahol idegen a nyelv, a törvény, az eljárás, és az ismeretlen hatóságok vagy megtesznek mindent az előkerítésére, vagy nem.

– Rendben, felügyelő. Hallgatom.

Az első kerület Guatemalaváros legrégebbi része. Lerobbant boltok, olcsó szállodák, buszpályaudvarok, parkolók zsúfolt méhkaptára, itt-ott csillogó, modern szupermarketekkel. A Wimpy's és McDonald's osztozik a helyen bevásárlóközpontokkal, sportbisztrókkal, kínai éttermekkel, cipőboltokkal, mozikkal, műszaki kereskedésekkel, sztriptízbárokkal és kocsmákkal.

Mint minden területnek, az első kerületnek is megvan a maga napi ritmusa. Sötétedéskor a különféle mozgóárusok és gyalogosok átadják helyüket a cigarettáárusoknak és kurváknak. A cipőpucoló fiúk, taxisok, mutatványosok és prédikátorok eltűnnek a Concordia parkból, és hajléktalan gyerekek gyűlnek össze, hogy itt aludjanak.

Az első kerület töredezett járda, neon, füst és zaj. De a kerületnek van egy magasztosabb oldala is. Itt található a Palacio Nacional, a Biblioteca Nacional, a Mercado Central, Parque Central, Parque del Centenario, múzeumok, katedrálisok és egy szemet gyönyörködtető, mór stílusú postahivatal. A rendőrség egy furcsa kastélyban tanyázik a Calle 14 és az Avenida 6 kereszteződésében. Egy háztömbnyire található délre az Iglesia de San Franciscótól. A rendőrség épülete a faragott szent szívről és a betiltott könyvekről híres, amelyeket egy tetőjavítás során találtak, és évtizedekkel korábban rejtettek el oda a lázongó papok.

Másfél óra múlva Galianóval már a kastély harmadik emeletén, egy konferenciateremben ültünk, egy viharvert faasztal előtt. Velünk volt a felügyelő társa, Pascual Hernández nyomozó és Juan-Carlos Xicay, annak a helyszínelőcsapatnak a vezetője, amely megvizsgálja majd a szennyvíztartályt.

A szoba komor, szürke volt. Körülbelül akkor festhették utoljára, amikor a papok eldugták itt a könyveiket. Sárgás bélés türemkedett ki a székből, amin ültem, és eltöprengtem, vajon hány ideges, unott vagy rémült fenék ülhetett már ugyanitt.

Egy légy zümmögött a helyiség egyetlen ablakánál. Együttéreztem a rovarral, én is a legszívesebben kirepültem volna innen. Odakint, a koszos üvegtáblák mögött a kastély egyik oromzatát láttam.

Igyekeztem a dolog jó oldalát nézni. Biztonságban voltam a középkori lovagok támadásától.

Sóhajtvá fészkelődtem, ki tudja, hányadszor. Felvettem egy gemkapcsot, és dobolni kezdtem az asztalon. Húsz perce vártunk az Ügyészi hivatal képviselőjére. Melegem volt, elfáradtam, és csalódással töltött el, hogy elvontak a FAFG-munkámtól. Nem is nagyon palástoltam.

– Nem tarthat már soká – nézett Galiano az órájára.

– Mi lenne, ha körvonaloznám az eljárást? – kérdeztem. – Időbe telhet Señor Xicaynak, míg összeszedi a felszerelést.

Xicay felhúzta a szemöldökét, de nem szólt semmit. Hernández, a kezét az asztalra ejtve jelezte tehetetlenségét. Robusztus ember volt, sötét, göndör hajjal. A karját és kezét is sötét, göndör szőr borította.

– Megint utánanézek.

Galiano kirobogott a szobából. A járása ingerültséget sugallt.

Kire haragszik? – töprengtem. Rám? A késésben lévő ügyészre? Valami felsőbb erőre?

Ekkor meghallottam, hogy Galiano a folyosón vitatkozik valakivel. Bár nagyon pergőn beszéltek a spanyolt, és sok szót nem értettem, nyilvánvaló volt a párbeszéd ellenséges volta. Kétszer is kihallottam a nevemet.

Néhány pillanattal később a hangok elhallgattak, és Galiano egy magas, vékony, rózsaszín szemüveget viselő férfival a nyomában tért vissza. A férfi enyhén előregörnyedt, puha hasa kibuggyant *az öve* fölött.

Galiano bemutatott.

– Dr. Brennan, hadd mutassam be Señor Antonio Díazt. Señor Díaz vezeti a kerületi ügyészség bűnügyi nyomozói osztályát.

Felálltam és kezem nyújtottam. Díaz nem fogadta el, hanem az ablakhoz sietett, aztán felém fordult. Bár színezett lencse takarta a szemét, így is látszott benne az ellenségesség.

– Csaknem húsz éve vagyok ügyész, dr. Brennan. Ez idő alatt egyszer sem volt szükségem, és nem is kértem külső segítséget nyomozáshoz.

Díaz erős akcentussal, de kifogástalanul beszélt angolul. Megdöbbenve engedtem le a kezem.

– Ha azt hiszi, hogy a mi törvényszéki orvosaink tanulatlan idióták, akik egy harmadik világbeli orvosjogi rendszerben dolgoznak, vagy

arctalan fogaskerekek egy begyepesedett, haszontalan jogi bürokráciában, hát biztosíthatom, hogy nagyszerű szakemberek, akik a legmagasabb elvárásoknak is megfelelnek.

Galianóra néztem. Arcom égett a megaláztatástól. Vagy a méregtől.
– Amint már mondtam. Señor Díaz, dr. Brennan a mi kérdésünkre van itt.

Galiano hangja olyan volt, mint a kihült acél.

– Pontosán *miért is* tartózkodik Guetamlában, dr. Brennan? – kérdezte Díaz.

A méreg mindig felvágja a nyelvemet.

– Gyógyszananatóriumot akarok nyitni.

– Dr. Brennan más ügyből kifolyólag van itt – vágott közbe Galiano.

– Ő törvényszéki antropon...

– Tudom, kicsoda – szólt közbe Díaz.

– Dr. Brennan már foglalkozott szennyvíztartály-feltárással, és felajánlotta a segítségét. Felajánlottam? Ezt meg honnan szedi Galiano?

– Ostobaság lenne, ha nem vennénk igénybe a tudását.

Díaz kitartón Galianóra meredt. Hernández és Xicay nem szólt semmit.

– Meglátjuk.

Díaz haragosan rám pillantott, azután kirobogott a helyiségből. Csak egy légy törte meg a csendet. Galiano szólalt meg elsőként.

– Elnézését kérem, dr. Brennan.

A düh másik hatása, hogy felfokozza a tettvágyamat.

– Kezdhetjük? – kérdeztem.

Majd én lerendezem Díazt – mondta Galiano, és kihúzott egy széket.

Van még valami.

– Amit csak akar.

– Szólítson Tempének.

A következő órában a szennyvízelvezetés csodáiról tartottam előadást. Galiano és a társa feszülten figyelt. Időnként megjegyzéseket szúrtak közbe vagy rákérdeztek dolgokra. Xicay némán ült, leszegett, közömbös tekintettel.

– A szennyvíztartályok készülhetnek kőből, téglából, betonból vagy üveggyapotból. Sokféle kivitelben léteznek. Lehetnek kerekek, téglalap

vagy négyzet alapúak. Lehet egy, két vagy három rekeszük, amit részleges vagy teljes falak választanak el.

– Hogyan működnek?

Galiano.

– A szennyvíztároló alapjában véve egy vízzáró tartály, amely inkubátorként hat a levegőben nem tenyésző baktériumok és gombák számára, amelyek megemésztik az aljára süllyedő szilárd, szerves hulladékot.

– Az egész olyan, mint Galiano konyhája. – Így Hernández

– Mire számíthatunk? – kérdezte Galiano, ügyet se vetve társára.

– Az emésztési folyamat hőt termel, és gázok törnek a felszínre.

Ezek a gázok a zsír, szappan, olaj, haj és egyéb szemét részecskéivel elvegyülve habot képeznek. Ezt látjuk meg elsőként, ha felnyitjuk a tartályt.

– Bearanyozza a napunkat.

Hernández.

– Idővel, ha nem háborgatják, egyfajta félkemény réteg jön létre.

– Szarpuding – Hernández macsó humorral leplezte undorát.

– A tartályokat két-három évente ki kell szippantani, de ha a tulajdonosok tényleg olyan hanyagok, amint mondta, kétlem, hogy megtették. Így nagy valószínűséggel találkozunk majd ezzel az üledékkel.

– Tehát itt ez a mikroba-ingenyonyha. Innen hova kerülnek a dolgok? – kérdezte Galiano.

– Ha a tartály megtelik egy bizonyos szintig, a módosult salaktermékek egy kimeneti nyíláson távoznak, és többnyire párhuzamosan lefektetett csövek rendszerébe jutnak. Ezt alagcsőhálózatnak nevezik.

– Milyen csövek?

– Jellemzően agyag – vagy kilyukasztott műanyag csövek.

– Itt minden özönvíz előtti, úgyhogy egész biztosan agyagcsövekkel van dolgunk. Ott mi történik?

– Az alagcsőhálózat többnyire kavicságyon fekszik, föld és növényzet borítja. Bár néhány levegőigényes lebomlási folyamat itt megy végbe, az alagcsőhálózat elsődlegesen egyfajta biológiai filter.

– Egy- vagy kétadagos filter? Nem tudtam, hogy a kávéfőzésről lesz szó.

Hernández kezdett az agyamra menni.

– A szennyvízkezelés utolsó lépéseként a szennyvíz kiszivárog és felszívódik a csövekből a kavicságyon át. A baktériumok, vírusok és más szennyezőanyagok a földbe kerülnek vagy a növényzet gyökérhálózatába.

– Tehát a fű tényleg zöldebb a szennyvíztartály fölött. – Mondta Galiano.

– És sokkal boldogabb. Mit tudunk még a helyszínről? Galiano kis spirálfüzetet húzott elő, és átlapozta a jegyzeteit.

– A tartály körülbelül két méterre van a *pensión* déli falától. Körülbelül három és fél méter hosszú, másfél méter széles, és egy nyolcvan mély. Betonból készült, és nyolc, négyzet alakú betonfedő borítja.

– Hány rekeszes?

– A tulajnak, Señor Seranónak fogalma sincs, mi van odalent. De ami Seranót illeti, egyébként sem egy Nobel-díjas típus.

– Értem.

– Serano és a fia, Jorge emlékezett, hogy tavaly a tartály keleti felénél dolgoztak a munkások, ezért az ottani fedelet emelték fel. A tartály csaknem tele volt, és a farmer eltorlaszolta a kimeneti nyílást.

– A bemeneti nyílás a nyugati oldalon lesz.

– Ezt feltételezzük.

– Rendben, uraim. Szükségünk lesz egy markolóra, hogy felemelhessük a fedőket.

– Mind a nyolcat? – Xicay először szólalt meg.

– Igen. Minthogy nem tudhatjuk, mivel van dolgunk, ki kell nyitnunk az egészet. Ha több rekeszes, bárhol lehetnek a csontváz darabjai.

Xicay elővette a saját jegyzetfüzetét, és jegyzetelni kezdett.

– Kell egy szippantós kocsis, hogy kiszívja a salakot és a folyadékot, és egy tűzoltóautó, hogy a vízsugárral feloldja a lerakódott anyagot – folytattam.

Xicay felírta őket a listára.

– Sok ammónia és metángáz lesz odalent, ezért szükségem van egy oxigénpalackos légzőkészülékre.

Xicay kérdően nézett rám.

– Sima légzőmaszk, ami a háton viselt oxigénpalackhoz csatlakozik. Amilyet a tűzoltók is viselnek. Szükség lesz néhány alacsony nyomású permetezőtartályra is.

– Olyanra, amivel a gyomirtót szokták szétpermetezni?

– Pontosan. Az egyikbe töltsenek vizet, a másikba tízszázalékos fertőtlenítő oldatot.

Akarom tudni, hogy miért? – kérdezte Hernández.

– Hogy lefűjjanak, amikor kijövök a tartályból. Xicay mindent felírt.

– És fél centi vastag szitaszövetre. Minden más, ami kell, a standard felszerelés része. Felálltam.

– Reggel hét?

– Reggel hét.

Életem legrosszabb napja várt rám.

4

Az utolsó vörös napsugarak beleolvadtak a fátyolos, bronzszínű napkeltébe, amikor Galiano másnap reggel értem jött a hotelbe.

– *Buenos días.*

– *Buenos días* – motyogtam, miközben becsusszantam az anyósülésre.

– Szép napszemüveg.

A fekete lyuknál is feketébb napszemüveget viselt.

– *Gracias.*

Galiano egy papírpohárra mutatott a pohártartóban, aztán elindult a forgalomban. Hálásan nyúltam a kávéért.

Nem nagyon beszélünk, miközben átvágtunk a városon, és az első kerületben araszoltunk előre. A szélvédőn keresztül olvastam a várost. Bár nem éppen a guatemalai társalgás csúcsát jelentették, a táblák,

plakátok, még a benzinkutak falára firkált graffitik is segítettek tökéletesíteni a spanyoltudásomat.

És elterelték a figyelmemet arról, ami rám várt.

Húsz percbe se telt, és Galiano megállt két rendőrautó mellett, amelyek eltorlaszoltak egy keskeny sikátort. Az ellenőrző ponton túl a járdát ellepték a rendőrautók, egy mentő, egy tűzoltó, egy szippantókocsi és más, vélhetően hatósági járművek. Máris gyülekeztek a bámészkodók.

Galiano megmutatta az igazolványát, és egy egyenruhás rendőr átengedett minket. A felügyelő is csatlakozott az autómegállóhoz; kiszálltunk, és gyalog folytattuk az utat. A *Pensión Paraíso* a háztömb közepén állt, egy üres raktárral szemben. Galianóval átmentünk arra az oldalra. Italkimérések, egy borbélyüzlet és kínai kifőzde mellett haladtunk el. A rács mindenütt lehúzva, lelakatolva. Amint elmentünk előttük, megnéztem a kirakatban árválkodó, napszitta tárgyakat. A borbélyüzlet kirakatában hosszú hajú modelleket lehetett látni olyan frizurákkal, amik még Eisenhowerrel együtt kimentek a divatból. A Long Fu étterem ablakában étlap, Pepsi-hirdetés és valami csillogó anyagra hímzett páva díszelgett.

A *Pensión Paraíso* vakolt téglafalakkal épült, elaggott, kétemeletes hodály volt. Valaha fehér lehetett, de rég cigarettafüst-színűre szürkült. Törött tetőcserepek, koszos ablakok, csalé spaletták és négyszögletes fémrács a bejárati ajtón. Maga a paradicsom.

Újabb rendőr. Újabb igazolványvillantás.

A hotel belül épp olyan volt, amit a külső alapján vártam. Kopott szőnyeg sárga műanyag futóval, linóleummal borított recepciós pult, fátartó a kulcsoknak és a leveleknek, repedezett gipszkarton falak. A levegőben penész, por, valamint többéves dohányfüst és izzadságszag keveredett.

Követtem Galianót a néptelen hallon át, majd végig egy keskeny folyosón. A hátsó ajtón keresztül kis udvarra értünk, ami alig látott napfényt, és gondoskodást még kevesebbet. Fonnyadt cserepes növények. Rozsdás konyhai székek törött műanyag ülőkével. Műanyag kerti bútor, zöld a penésztől. Egy felborított talicska. Csupasz föld. Egy magányos fa.

Kárpitozott heverő állt a falánál, az egyik lába hiányzott. Vakolatdarabok, téglák, száraz falevél, celofán, alumínium konzervtetők heverték körülötte. Az élénksárga markoló volt az egyetlen színfolt a gyászos helyszínen. A markoló mellett frissen kiásott földet láttam és a betonfedeleket, amit Señor Serano és a fia felemeltek, aztán sietve visszatettek.

Számba vettem a jelenlevőket. Juan-Carlos Xicay egy férfival beszélt, mindketten sötétkék kezeslábast viseltek. Egy munkás ült a markoló kormányja mögött. Az udvar hátsó bejáratát egyenruhás rendőr őrizte. Antonio Díaz egyedül téblábolt a távolabbi oldalon. A rózsaszínűre festett üveg eltakarta a szemét.

Mosolyogva intettem neki. Az ügyész nem felelt, de nem is nézett félre. Szép kis nap!

Pascal Hernández egy szikár, patkányarcú férfi mellett állt, aki szandált, farmert és Dallas Cowboys melegítőfelsőt viselt. A patkányt tenyeres-talpas nő kísérte. Csuklóján műanyag karkötők, mellei mélyen lelógtak hímzett, fekete ruhája mögött.

Galianóval odamentünk Hernándezhez, aki bemutatott a tulajdonosoknak. Közelebről nézve észrevettem, hogy Señora Serano egyik szeme barna, a másik kék, ami furcsa, egyetlen benyomást kölcsönzött az arcának. Amikor rám pillantott, nehezemre esett eldönteni, hogy melyik szemébe nézzek.

Az is feltűnt, hogy Señora Serano felső ajka duzzadt és sebes. Azon töprengtem, vajon a patkány ütötte-e meg.

– Ezek a népek olyan segítőkészek lesznek, mint kiscserkészek a dzsemborin – Hernández egy pillantásával átdöfte a patkányt.

– Még a legkeményebb dolgokban is.

– Nincs titkolnivalóm – mondta Serano, felfelé fordított tenyérrel. Olyan izgatott volt, hogy alig bírtam követni, mit mondott spanyolul.

– Nem tudok semmit.

– Épp csak egy holttest van a szennyvíztárolójában.

– Nem tudom, hogy került oda – mondta Serano, és egyik arcról a másikra ugrált a szeme.

Galiano Seranóra támadt.

– Mi mindent nem tud még. Señor? – *Nada*. Semmit.

A patkányszemek riadt madárként cikáztak ide-oda. Galiano unottan felsóhajtott.

– Nincs időm játszadozni. Señor Serano. Jól jegyezze meg! – A Cowboy felirat nagy kék C betűjére bökött. – Ha végeztünk, szépen elbeszélgetünk, maga meg én.

Serano megrázta a fejét, de nem szólt semmit. A Darth Vader lencse a markolóra szegeződött.

– Minden kész? – kiabálta Galiano.

Xicay beszélt a markoló kezelőjével, majd felemelte a hüvelykujját. Rám mutatott, aztán egy felszerelésekupacra az egyenruhás őr mellett. Cipzárhúzó mozdulattal jelezte, hogy öltözzek be. Felemeltem a hüvelykujjamat.

Galiano visszafordult a Serano házaspárhoz.

– Mára az a dolguk, hogy ne csináljanak semmit – mondta hangosan. – Itt fognak ülni szépen – a féloldalra dőlt heverőre mutatott. – Egyetlen szó nélkül.

Köröző mozdulatot tett a feje fölött.

– *Vámonos.*

Gyorsan a felszerelésekhez siettem. Mögöttem beindult a markoló.

Miközben felvettem a Tyvek kezeslábast és a térdig érő gumicsizmát, a vezető pozícióba állt a markolóval. Fém csikorgott, a lapát nagy dőrejjel lehuppant, belevájt a földbe, felemelte a fedőt, balra dobta és félrelökte. Nedves föld szaga terjengett a reggeli levegőben.

Elővettem egy diktafont a zsebemből, és a tartály széléhez léptem.

Egyetlen pillantás elég volt, hogy a gyomrom felforduljon.

A rekeszek tele voltak a szörnyűséges, sötét folyadékkal, a tetején a szerves habréteggel. Milliányi csótány szaladgált a kocsonyás trutyi tetején.

Galiano és Hernández csatlakozott hozzám.

– *Cerote* – mondta Hernández, szájához tapasztva a tenyerét.

Galiano nem szólt semmit.

Nagyokat nyelve diktálni kezdtem. Dátum. Időpont. Helyszín. Jelenlévők.

A markoló kanala zörögve megint koppant. Egy második betonfedő bukkant fel és tűnt el. Azután a harmadik. Az ötödik. A rothadás bűze elnyomta a nedves föld szagát.

Ahogy előkerültek az egyes darabok, a diktafonba mondtam a leírásukat és a megtalálás helyét. Xicay fotózott.

Mire a délelőtt közepén jártunk, mind a nyolc fedő egy kupacban hevert, és a tartály teljes egészében élénk tárult. Észrevettem egy karcsontot a nyugati oldalon bejövő cső előtt, valami anyagot a délkeleti sarokban, egy kék műanyag tárgyat és több ujjcsontot a habba ágyazódva.

– Szóljak a szippantósnak? – kérdezte Galiano, amikor végeztem az utolsó tétellel.

– Álljon készenlétben. De előbb el kell távolítanom minden láthatót, és át kell kutatni a felső réteget.

Jeleztem Xicaynek, hogy jöhet a hullazsák. Aztán a felszerelésből elővettem a légzőkészüléket és egy pár vastag gumikesztyűt. A csizmám karimáját meg szigetelőszalaggal a kezeslábashoz ragasztottam.

– Hogyan? – kérdezte Galiano, amikor visszatértem a tartályhoz.

A könyökömig felhúztam a kesztyűket, és odaadtam a felügyelőnek a szigetelőszalagot.

– *Dios mío* – mondta Hernández.

– Segítsek? – kérdezte Galiano nem valami lelkesen, miközben kesztyűimet a ruhám ujjához ragasztotta.

Végigmértem az öltönyét, nyakkendőjét, ropogós fehér ingét.

– Alulöltözött hozzá.

– Kiáltson, ha kellek.

Hernández a felszerelést tároló szekrényhez ment, levette a zakóját, és a nyitott szekrényajtóra dobta. Bár nem volt meleg, az inge mégis izzadságfoltoktól tarkállott. Láttam az atlétatrikó körvonalait a vékony pamuton keresztül.

Galianóval a tartály nyugati végéhez mentünk.

Señor Serano a heverőről nézett minket élénk, fürkésző patkányszemével. Felesége egy hajtincset rágsált.

Xicay asszisztense is csatlakozott hozzánk, a hullazsákkal a kezében. Megkérdeztem a nevét. Mario Colom. Mondtam Mariónak, hogy fektesse a zsákot mögém, kinyitva és egy tiszta, fehér lepedővel kibélelve. Aztán öltözzön be.

Átadtam a diktafont Galianónak, és felhúztam a maszkomat. Amikor letérdeltem és a tartály fölé hajoltam, görcsbe rándult a gyomrom. Epe keserű ízét éreztem és valami enyhe remegést a nyelvem alatt.

Kicsiket lélegezve benyúltam, és kihúztam a karcsontot a rothadó ürülékből. Két csótány szaladt fel a kesztyűmön. A gumi alatt éreztem a szapora lábakat, a keresgélő csápokat. A karom összerándult, és felsikítottam. Galiano felpattant mögöttem.

Nyugi, Brennan! Kesztyűben vagy.

Nagyot nyelve lepöccintettem a rovarokat, és láttam, ahogy összeszedik magukat és eliszkolnak.

Ismét nyeltem egyet, begörbítettem az ujjaimat, és végighúztam köztük a singcsontot. Ürülék pergett le róla, és nyálkás kupacokban a földre pottyant. A lepedőre fektettem a csontot.

Összegyűjtöttem mindent a tartályból, amit láttam. Xicay fotózott. Mire végeztem, a singcsont, két kézcsont, egy lábcsont, három borda és egy szemüvegdarab hevert a lepedőn.

Miután eligazítottam Mariót, visszatértem a tartály déli oldalára. Ameddig csak elértem, szisztematikusan áttapogattam a lebegő üledék minden milliméterét. Szemben velem Mario, követte a példámat.

Negyven perc alatt átkutattuk a teljes felső réteget. További két borda és egy térdkalács került még a lepedőre.

Magasan járt a nap, mire végeztünk Marióval. Egyetértettünk: egyikünk se akart ebédelni. Xicay hívta a szippantókocsit, amely pillanatok alatt meg is jelent a hátsó kapuban.

Amikor a szippantós elhelyezte a csöveit, a vállam fölött Díazra néztem. Az ügyész szüntelenül figyelt. Csillogó rózsaszín gyémántok a szűrt napfényben. De nem jött közelebb. Öt perc múlva Xicay felkiáltott:

– Mehet?

– Rajta!

Még egy motor életre kelt. Szívó hangot hallottam, buborékok jelentek meg a sűrű, fekete folyadékban.

Galiano mellém állt. Összefonott karral bámulta a tartályt. Hernández a szekrény biztonságából figyelt. Seranóék a heverőről lestek, arcuk mint a zabkása. A folyadék lassan csökkenni kezdett. Egy centi, három, hét.

Körülbelül egy méterre a tartály aljától újabb üledékréteg tűnt fel, tele szeméttel. A szivattyú elnémult, a kezelője rám nézett.

Megmutattam Mariónak, hogyan használja a hosszú nyelvű hálót. Ezután adagonként kimerte az iszapot, és a lábam elé borította. Én kiszabadítottam belőle a hálót, és kiszedtem a zsákmányt.

Egy virágmintás blúz, benne bordák, gerinc, szegycsont. Cipők, bennük zoknik, lábfejsontokkal. Combesontok. Felkarcsont. Orsócsont. Egy medencecsont. Minden csontot rothadó szövet és szerves hulladék borított.

Leküzdve az émelygést, mindent elrendeztem a lepedőn. Xicay filmen rögzítette a procedúrát. Mivel túl rosszul voltam a tüzetesebb vizsgálathoz, a csontokat egyszerűen felvezettem egy csontlistára. A pontos vizsgálatot meghagytam a letisztítás utánra.

Miután Mario kihalászott, amit tudott, leültem a tartály szélére. Galiano mögém lépett.

– Lemegy? – Valójában nem is volt kérdés. Bólintottam.

– Nem robbanthatjuk szét a maradékot egy vízsugárral, hogy felszippantsuk az egészet?

Eltoltam a maszkomat, hogy beszélni tudjak.

– Csak, ha megvan a koponya.

Visszatettem a maszkot, hasra fordultam és leereszkedtem. A talpam halk cuppanással ért az iszapos anyagba. Nyirkos váladék kúszott fel a sípcsontomon. Bűz vett körül. Mozgás közben pontosan éreztem, hogy miben gázolok: emberi ürülékben és mikrobás trágyában. Újabb remegéseket éreztem a nyelvem alatt, és megint epét ízleltem.

A déli sarokba érve felnyúltam, mire Mario egy hosszú, vékony rudat nyújtott le. Igyekeztem olyan rövideket lélegezni, amelyeneket csak tudtam, és módszeresen végigvizsgáltam a tartályt. Mentem pár centit, leszúrtam a rudat, megint pár centi, leszúrás. Négy szempár követte a haladásomat.

A negyedik pásztázás közben kitapogattam valamit, ugyanabba a csöbe szorulva, mint ahol a farmer volt. Felnyújtottam a rudat, nyeltem egyet, nagy levegőt vettem, és benyúltam az iszapba.

A tárgy alakja és mérete egy röplabdára hasonlított. A tartály fenekén feküdt, a teteje körülbelül harminc centire lehetett a szennyvíz felszínétől. Az émelygés dacára valamivel szaporább lett a pulzusom.

Óvatosan kitapogattam a leletemet. Kesztyűs ujjaimmal olvastam az anatómiai Braille-írásból.

Tojásdad forma. Két üreg, amelyet egy nyereg választ el. Kemény szalagok futnak kifelé egy hosszúkás nyílás mellett.

A koponya!

Óvatosan, Brennan!

Háborgó beleimről tudomást se véve előrehajoltam, két kézzel megragadtam a koponyát, és megrántottam. Az iszap nem eresztette zsákmányát.

Mérgesen kotortam félre a salakot. Mikor egy pillanatra felvillant a koponyaacsont, megint a koponya köré fontam ujjaimat, és változó erővel húztam-toltam.

Meg se mozdult.

A fenébe!

Alig bírtam ki, hogy ne kezdjem rángatni. Folytattam a finom, forgató mozgást az óramutató járása szerint. Aztán vissza. Oda. Éreztem a kezeslábas alatt, ahogy az izzadság végigcsorog a testemen.

Még két csavarás. Végre megmozdult a letapadt koponya.

Amennyire az iszap engedte, megtisztítottam a környékét, ismét megragadtam, és felfelé mozdítottam. Lassan emelkedett, halk cuppanással bukkant elő. Kalapáló szívvel vettem kézbe. Barna trutyi lepte az üregeket és a felszínét.

De eleget láttam.

Szó nélkül átnyújtottam a koponyát Mariónak, megfogtam kesztyűs kezét, és kimásztam a tartályból. Mario a hullazsákra tette a koponyát, és felvette az első permetezőtartályt. Miután bespriccelt fertőtlenítővel, megint lespriccelt, ezúttal vízzel.

– A csatornázási művek állást ajánlott önnek. – Mondta Galiano.

Levettem a maszkomat.

– Hű, milyen szép bőrszín! Epezöld.

Miközben a felszereléses szekrényhez mentem tiszta kezeslábasért, észrevettem, hogy remegek.

Ezután úgy tettünk, ahogy Galiano javasolta. Egy víztömlővel feloldottuk az iszapot, a szippantóskocsi pedig felszívta. Ezután a szivattyút visszamenetbe kapcsoltuk, és a körülbelül tizenháromezer liternyi folyadékot átnyomtuk a félcentis szitaszöveten. Mario

szétpasszírozta a csomókat, elnyomta a csótányokat. Megvizsgáltam minden egyes szemétdarabot.

Időközben Díaz lelépett. Nem láttam elmenni, de egyszer csak felnéztem, és a rózsaszín szemüveg nem volt sehol.

Mire a folyadék utolsó adagja is átment a szitán, már sötétedett. A blúzt, cipőt, zoknikat, fehérneműket és egy műanyag fésűt becsomagolva a szekrény mellé tettük. A fehér lepedőn egy csontváz hevert. Teljes, csupán a nyelvcson, egy sípcson, néhány kéz – és lábcson, két csigolya és négy borda hiányzott. A koponyából és az alsó állkapocsból eltűnt nyolc elülső fog.

Balról jobbra haladva azonosítottam és feljegyeztem minden egyes csontot. Megerősítettem, hogy egy személyhez tartoznak, és ellenőriztem, mi hiányzik. Bár a koponyát futólag megvizsgálva rossz előérzet kerített hatalmába, úgy döntöttem, nem mondok semmit Galianónak, amíg nem vagyok biztos a dolgomban.

Épp egy bordát vettem leltárba, amikor Díaz visszatért, mögötte pedig egy férfi, bézsszínű öltönyben. Zsíros, szőke haja volt, rossz megjelenése, és kevesebbet nyomott, mint én.

Díaz és a társa körülnézett az udvaron, tanácskoztak egy darabig, azután odamentek Galianóhoz.

Az újonnan érkezett beszélt.

– A kerületi ügyész nevében vagyok itt.

A fickó csont és bőr volt, és úgy festett, mint egy gyerek felnőtt ruhában.

– Kicsoda ön? – kérdezte Galiano, miközben levette és összecsuksa a napszemüvegét.

– Dr. Hector Lucas. Lefoglalom az itt talált maradványokat.

– Egy fenét! – felelte Galiano.

Lucas az órájára nézett, aztán Díazra.

Díaz valami iratot vett elő egy cipzáras táskából.

– *Ez a parancs megerősíti* – közölte Díaz. – Pakoljanak össze mindent, hogy a központi halottasházba szállíthassuk.

Galiano a kisujját se mozdította.

Díaz a szeme elé tartotta a parancsot. Galiano oda se nézett.

Díaz az orrához nyomta a színes szemüvegét. Mindenki más megdermedt a helyén. Mögöttem mozgást hallottam, és a szivattyú leállt.

– Igyekezzen, felügyelő! – bömbölt Díaz hangja a hirtelen beállt csöndben.

Elmúlt egy másodperc. Tíz. Egy perc.

Galiano még mindig csak bámult, amikor megszólalt a telefonja. Négy csengés után beleszólt, de nem vette le a szemét Díazról.

– Galiano.

Figyelt, az állkapcsa megfeszült, azután csak annyit mondott:

– *¡ESO es una mierda!* Baromság!

Galiano zsebre vágta a telefont, és Díazhoz fordult.

– Vigyázzon, Señor! Nagyon vigyázzon! – sziszegte lassan, egyenletesen préselve ki a levegőt a rekeszizmaival. – *¡No me jodas!* Ne szórakozzon velem!

Egyetlen mozdulattal elhessentett engem a hullazsáktól. Felálltam, és már majdnem hátraléptem, de aztán visszatértem, és a koponyára meredtem. Díaz lépett egyet, és beszélni kezdett, de aztán elharapta, akármit akart is mondani, és megvárta, amíg ismét felállók.

Lucas odajött, és megnézte a zsákon elrendezett csontokat. Elégedetten kesztyűket vett elő a zsebéből, és behúzta a cipzárt. Aztán felállt, és bizonytalanul körbenézett.

Díaz kirohant az udvarról, majd két férfival tért vissza, akik szürke, „Morgue del Organismo Judicial” feliratú kezeslábast viseltek. Hordágyat cipeltek. Alig bírták megemelni.

Lucas irányításával a segédek felemelték a zsákot a sarkainál, a hordágyra rakták, és ahogy jöttek, el is tűntek.

Díaz még egyszer megpróbálta kézbesíteni a parancsot. Galiano karja keresztbefonva maradt.

Díaz hozzám oldalgott. Tekintetét finnyásán elfordította a tartálytól. Sóhajtván felém nyújtotta a dokumentumot.

Már nyúltam, hogy elfogadjam, de a tekintetem találkozott Galianóéval. Szemhéja összerándult, az alsó ajkát és az állát alig észrevehetően felemelte. Megértettem.

Díaz és Lucas minden további szó nélkül kisetett az udvarról.

Galiano a partnerére nézett. Hernández már az összecsomagolt ruhákat szedte össze.

– Mennyi maradt benne? – bökött Galiano a fejével a szippantóautóra.

A kezelő vállat vont, és széttárta a karját.

– Harminc, legfeljebb hatvan liter.

– Fejezzük be.

Semmi mást nem találtunk a szitában. Az iszap utolsó darabjait passzíroztam szét, amikor Galiano csatlakozott hozzám.

– Rossz nap a jófiúknak.

– Én azt hittem, a kerületi ügyész is jófiú.

– Hülye kis patkány, aki még öltözködni se tud.

Túlságosan rosszul voltam ahhoz, hogy válaszoljak.

– Beleillik a képbe?

Felvontam a szemöldökömet.

– A csontváz. Illik valamelyik eltűnt lányhoz?

Haboztam. Dühös voltam magamra, amiért nem vizsgáltam meg alaposabban a csontokat, és dühös voltam Galianóra, amiért hagyta, hogy elvigyék őket.

– Igen is, és nem is.

– Majd kiderítheti, ha megvizsgálja.

– Meg fogom vizsgálni?

– *Én* fogok nyerni – felelte a felügyelő, az üres tartályt bámulva. Eltöprengtem, vajon ki lesz a vesztes.

5

Aznap este tahiti vanília habfürdőben áztam vagy egy óráig. Azután pizzaszeleteket melegítettem a mikrosütőben, és kiástam egy szénsavas narancslevet a mini hűtőből. Desszertnek csoki volt és egy alma. Egy szállodai gourmet.

Miközben ettem, a függöny ki-be libbent az ablakon az enyhe szellőben. Az ablak behúzólánca folyton a keretnek koppant. Három

emelettel lejjebb dudált, hörgött a forgalom. Fölöttem a mennyezeti ventilátor zümmögött. Belül a koponyámban egy vetítövásznon a nap eseményei peregtek hol élesebben, hol elmosódva, mint egy rossz családi videofelvétel.

Miután eltüntettem a csomagolást, a papírtányért, a műanyag villát és az üres üdítő dobozt, felhívtam Mateót. Azt mondta, Molly még mindig kómában van.

Szavai felborították a kényes egyensúlyt. Már nemcsak kimerült voltam. Nem akartam mást, csak lefeküdni, arcom a párnába temetni és sírni. Letaglózott a bánat és a barátnőm iránti aggodalom.

Ehelyett mégis témát váltottam.

Mateo dühöngött, amikor elmeséltem Díazt, és ragaszkodott hozzá, hogy folytassam az ügyet. Egyetértettem vele, de megígértem, hogy szombaton bemegyek a laborjába.

A következő húsz percben papírra vettem pontos kronologikus sorrendben mindazt, ami a *Paraisóban* történt. Utána bugyikat mostam a mosdókagylóban.

Fogmosás. Kézkrém.

Bekapcsoltam a CNN-t. Gyászos képű hírbemondó számolt be fociról, földrengésről és a világpiacon. Ami a helyi híreket illeti, szakadékba zuhant egy busz, tizenheten meghaltak, sokan kórházba kerültek.

Nem volt menekvés. Gondolataim a szennyvíztartályról egy sürgősségi mentős csapatra ugrottak, aztán egy kútra, majd vissza.

Elképzeltem az emberi ürüléktől tocsogó koponyát. Miért nem vizsgáltam meg tüzetesebben? Miért hagytam, hogy megfélemlítsenek és megakadályozzanak a szükséges lépések elvégzésében?

Mollyra gondoltam, amint csövek futnak ki az orrából, szájából, karjából.

Érzelmi egyensúlyom végül összeomlott, miközben feltettem a mobilomat tölteni.

Otthon, Charlotte-ban Birdie már hangosan hortyog. Charlottesvilében Katy a vizsgáira készül. Vagy a barátaival bulizik. Vagy haját mos.

Szúrást éreztem a mellkasomban.

A lányomtól egy kontinens választott el, és fogalmam se volt, mit csinál.

Hagyd abba a siránkozást! Voltál már máskor is egyedül.
Lekapcsoltam a lámpát és a tévét, és bebújtam a takaró alá.
Az agyam szüntelenül ugyanazt a kört futotta.
Montrealban éjfél felé járhat. Ryan biztosan épp...

Mit?

Fogalmam se volt, Ryan mit csinálhat.

Andrew Ryan hadnagy, nyomozó, Section des Crimes Contre la Personne, Sûreté du Québec. Magas, csontos, de minden csontja a megfelelő helyen van. A szemei kékebbek egy bahamai lagúnánál.

A gyomrom furcsán összerezzent.

Ezúttal nem az émelygéstől.

Ryan a tartományi rendőrség gyilkossági osztályán dolgozott, és vagy egy évtizede már, hogy útjaink rendszeresen keresztezik egymást, amikor különböző erőszakos halálok okait kutatjuk. Mindig is távolságtartó, szakmai volt a kapcsolatunk. Aztán, amikor két éve összeomlott a házasságom, Ryan rám összpontosította legendás vonzerejét.

Ha azt mondom, hogy azóta rázós a történetünk, olyan, mint azt mondani, hogy Atlantisz vízgondokkal küzdött.

Miután húsz év után váratlanul szingli lettem, nem sok fogalmam volt a randizás szabályairól. Csupán egyetlen elvben voltam biztos: nincs munkahelyi románc. Ryant nem érdekelte.

Bármekkora volt is a kísértés, mindig karnyújtásnyi távolságra tartottam a férfit. Részben, amiért munkatársak voltunk, részben a hírneve miatt. Ismertem Ryan múltját, a keményfiúból lett rendőrt, és a jelenét, mint a rendőrörs bikájáét. Egyik énje sem volt igazán nekem való.

Csakhogy Casanova felügyelő nem adta fel, és egy éve beleegyeztem egy kínai vacsorába. Ám első társasági megjelenésünk előtt Ryan illegálisba vonult, és hónapokig nem is került elő.

Múlt ősszel, miután átestem egy futó fellángoláson eltávolodott férjem iránt, ismét fontolóra vettem Ryant. Bár még mindig óvatos voltam, rájöttem, hogy Ryan figyelmes, szórakoztató és az egyik legingerlőbb pasas, akivel csak találkoztam. És az egyik legszexisebb is. Na tessék!

Már megint nem bírok a véremmel.

A telefonomra néztem. Pillanatokon belül beszélhetnék Ryannel.

Valami belső hang azt súgta: „Rossz ötlet.”

Miért?

Mert elárulnád a gyöngeségedet. Mintha fontos lenne nekem.

Mint egy olcsó mozifilm hősnője, aki szeretne egy erős vállat, amin kisírhathatja magát. Mintha hiányozna. Kapd be!

– Francokat! – mondtam hangosan.

Felhajtottam a takarót, fogtam a telefont, és megnyomtam az ötös gyorsívó gombot. A modern kommunikáció csodája, valahol, messze északon egy telefon csöngeni kezdett. És csöngött. És csöngött.

Már majdnem letettem, amikor bekapcsolt a rögzítő. Ryan hangja franciául és angolul is arra kért, hagyjak üzenetet.

Most örülsz? Az agyam kárörvendően vigyorgott. Már majdnem lenyomtam a telefont, de megtorpantam, Egy túró!

– Szia. Tempe vagyok...

– *Bonsoir, Madame la Docteure* – szólt bele Ryan.

– Felébresztettelek?

– Minden hívást ellenőrzök, mielőtt felveszem.

– Tényleg?

– Tom Cruise és Nicole Kidman szakítottak. Csak idő kérdése, mikor kezd el Nicole hívogatni.

– Álmodik a nyomor, Ryan.

– Mi újság a sártengeren?

– A fennsíkron voltunk.

– Voltatok?

– Befejeztük az ásatást. Minden a guatemalavárosi laborban van.

– Hányan?

– Huszonhárman. Úgy tűnik, többségében nők és gyerekek.

– Kemény.

– Ez még csak a kezdet.

– Hallgatlak.

Elmondtam, mi történt Carlosszal és Mollyval.

– Jézusom, Brennan! Vigyázz a seggedre!

– De ez még mindig nem minden.

– Folytasd.

Gyufasercégést hallottam, aztán ahogy kifújja a füstöt.. – A helyi hatóságok szerint sorozatgyilkos dolgozik Guatemalavárosban. A segítségemet kérték egy feltáráshoz.

- Nincsenek helyi tehetségek?
- A maradványok egy szennyvíztartályban voltak.
- *La spécialité du chef.* – Volt már dolgom párral.
- De honnan tudják ezt Közép-Amerikában?
- Nem vagyok ismeretlen a világ előtt, Ryan.
- Kiraktad az életrajzodat a weben?

Szóljak neki a nagykövet elveszett lányáról? Nem. Teljes titoktartást ígértem Galianónak.

– Egy felügyelő olvasta valamelyik cikkemet. Ez biztos meglep téged, de vannak rendőrök, akik olyan újságokat is olvasnak, amelyeknek nincs kihajtogatható poszter a közepükön.

Hosszú kifújás. Elképzeltem, ahogy kiáramlik az orrából a füst, mintha valami tűzokádó sárkány lenne.

- Egyébként pedig lehet, hogy van kanadai szál.

Mint mindig, úgy éreztem, próbálok mentséget találni a cselekedeteimre Ryan előtt, ez pedig zsémbessé tett. – És?

- És ma találtunk egy csontvázat. – És?
- Nem tudom biztosan. Valamit kiérezhetett a hangomból.
- Mi nem hagy nyugodni?
- Nem tudom biztosan.
- Illik az áldozatra a személyleírás?
- Nem tudom biztosan.
- Nem vizsgáltad meg a helyszínen?

Hogy magyarazzam meg? Rakoncátlankodott a gyomrom?

- Nem. – Megint a büntudat. – Valószínűleg nem is fogom.
- Hogy?
- A kerületi ügyész lefoglalta a csontokat.

– Azt hiszem, rosszul hallok! Ezek a bugrisok megkértek, hogy végezd el a piszkos munkát, aztán az ügyész betáncol egy papírral, és lenyúlja a szajrét?

- A zsaruk nem tehettek semmit.
- Nekik nem volt valami papírjuk?
- Más a jogrendszer. Nem kérdeztem – mondtam szinte fagyosan.

– Biztos csak valami gikszer. A halottkém első dolga lesz reggel, hogy felhívjon.

– Kétlem.

– Miért?

Gondolkoztam, hogyan fogalmazzak finoman Díazról.

– Mondjuk úgy, hogy nincsenek oda a külső segítség gondolataért.

– Na és a kanadai szál?

Magam elé képzeltem a koponyát.

– Kétséges. Nem tudom biztosan.

– Jesszus, Brennan...

– Ne mondd ki! Kimondta.

– Hogy keveredsz mindig ilyesmibe?

– Megkértek, hogy halásszam ki a csontokat egy tartályból – fakadtam ki. – Megtettem.

– Miféle hülye vezette az akciót?

– Mit számít az?

– Benevezhetem a fickót az Év Seggfeje díjra.

– Bartolomé Galiano felügyelő.

– SICA?

– Az.

– A francba!

– Mi az?

– Buldogpofájú, tehénszemű?

– Barna.

– Bat! – Ryan valósággal felkurjantott.

– Bat??? Denevér???

– Évek óta nem jutott eszembe Bat.

– Zagyvaságokat beszélsz, Ryan.

– Galiano, vagyis Bat.

Galiano említette, hogy Kanadában élt.

– Ismered Galianót?

– Egy iskolába jártunk.

– Galiano az X. Szt. F.-be járt?

Xaviéri Szent Ferenc Egyetem, Új Skócia, Antigonish. Ez a kis egyetemi város volt a helyszíne Ryan kétesebb éveinek. Aztán valami tuskó felvágta Ryan nyaki verőerét egy törött üveggel. Jó sok öltés és

egy alapos önvizsgálat után Ryan átállt a másik oldalra. A piát és a bárokat lecserélte a kék egyenruhás fiúkra, és azóta se gondolta meg magát.

– Bat az aula túlsó oldalán lakott, amikor végzős voltam. Mikor lediplomáztam, beléptem a rendőrséghez. Ő egy szemeszterrel később összecsomagolt, és visszatért Guatemalába, hogy zсарu legyen. Ezer éve nem beszéltem vele.

– Miért „Bat”?

– Nem fontos. Viszont ne csinálj magadnak programot. Még vége se lesz a hétnek, és megint csontokat fogsz vizsgálni.

– Nem lett volna szabad átadnom őket.

– Egy gringo okostojás beint a helyi hatóságnak egy olyan rendszerben, amely közismerten lemészárolja a disszidenseit. Jó ötlet.

– Meg kellett volna vizsgálnom őket helyben.

– Nem lepett el mindent a szar?

– Letisztíthattam volna.

– Amivel valószínűleg több kárt okozol, mint hasznot. Emiatt ne kerüljön az álom. Különben is, nemcsak emiatt vagy ott.

De mégsem aludtam jól. Forgolódtam, hánykolódtam, nem tudtam szabadulni a nap képeitől. Odalent a forgalom elhalkult, majd szétvált egy-egy autóra. A szomszédban egy tévé váltott halkán baseballra, aztán egy talk show-ra, majd elnémult.

Szüntelenül ostoroztam magam, amiért nem vizsgáltam meg a csontokat. Helyes volt az első benyomásom a koponyáról? Elegendők lesznek Xicay fotói, hogy felállítsak azok alapján egy biológiai profilt? Látom még valaha a csontokat? Mi rejlik Díaz ellenségessége mögött?

Aggasztott, milyen messze vagyok az otthonomtól, földrajzilag és kulturálisan egyaránt. Bár valamilyen szinten ismertem a guatemalai jogrendszert, semmit sem tudtam a jogszolgáltatási rivalizálásokról és személyes ügyekről, amik akadályozhattak egy nyomozást. Ismertem a színpadot, de nem ismertem a játészó személyeket.

Nem csupán a rendőri munka komplikációi töltöttek el rossz érzéssel. Kívülálló voltam Guatemalában, csupán halvány ismeretekkel rendelkeztam az ország lelkületéről. Alig tudtam valamit a népről. Nem tudtam, milyen kocsikat, munkákat, környékeket, fogkrémet szeretnek. Nem ismertem a törvényről és hatóságáról vallott nézeteiket. Nem

voltam tisztában a kedvteléseikkel, ellenérzéseikkel, bizalmukkal, vágyaikkal. Gyilkossági indokaikkal.

Beceneveikkel.

Bat? Bartolomé Galiano? Bat Galiano? Denevér Galiano? Denevér Guánó?

Erre végre elaludtam.

A szombat reggel ugyanúgy indult, mint az előző nap. Galiano felvett. Napszemüvegben, kávéval. Némán a rendőrörsre hajtottunk. Ezúttal egy második emeleti irodába vezetett. Bár nagyobb volt, ugyanabban a stílusban dekorálták, mint a csütörtöki tárgyalót. Slejmszürke falak. Epezöld padló. Neonfény. Faragott fa íróasztal. Szigszalagozott csövek. Intézményes, összehajtható asztalok. *Nouveau cop.*

Hernández dobozokat vett elő a helyiség végében lévő halomból, és kiskocsira rakta őket. Két férfi tárgyakat akasztott a bal oldalon lévő falitáblákra. Az egyik alacsony volt, olajtól csillogó, göndör, fekete hajjal. A másik vagy két méter magas, olyan széles vállal, mint Belize. Mindketten felénk fordultak, amikor beléptünk.

Galiano bemutatta őket.

A két arc végigmért, mintha egyetlen bábjátékos mozgatná mindkettőjüket. Egyikük sem tűnt boldognak attól, amit lát.

De *mit* láttak? Egy idegen zsarut? Egy amcsit? Egy nőt?

Kapják be. Nem strapálom magam, hogy megnyerjem őket.

Biccentettem.

Ők is biccentettek.

– Itt vannak a képek? – kérdezte Galiano.

– Xicay szerint tíz körül lesznek meg – felelte Hernández, és felénk tolt a kocsit. – Le kell vinni ezeket a pincébe – dohogott, fél kézzel tolvá a rakományát. – Hozzam a csomagokat?

– Igen.

Hernández vörös arccal ment el mellettünk. Az inge tocsogott, mint a szennyvíztartály.

– Ezt raktárnak használtuk – magyarázta Galiano. – Kipakoltatom.

– Különleges megbízás?

– Nem egészen – az egyik íróasztalra mutatott. – Mire lesz szüksége?

– A csontvázra – mondtam, és ledobtam a táskámat az asztalra.

– Rendben.

A két férfi végzett az első falitáblával, és hozzáfogott a következőhöz. Galianóval odaléptünk. Guatemalaváros térképe volt előttünk. Galiano a délkeleti városrész egy pontjára mutatott.

– Egyes. Itt lakott Claudia de la Aida.

Egy dobozból piros végű rajzszöveget rázott ki a tábla peremére, a térképbe szúrta, és mellétűzött egy sárgát is.

– De la Aida tizennyolc éves volt. Nem szerepel a rendőrségi nyilvántartásban, nem drogozott, sose szökött el otthonról. Sokat dolgozott sérült gyerekekkel, és segített a templomban. Július 14-én munkába indult otthonról, és azóta nem látták.

– Egy fiú? – kérdeztem.

– Van alibije. Nem gyanúsított.

Most kék rajzszöveget szúrt a térképbe.

– Claudia a Museo Ixchelben dolgozott.

Az Ixchel a maja kultúrát bemutató magánmúzeum volt. Jártam benne, emlékeztem, hogy nagy vonalakban egy maja templomra hasonlít.

– Kettes. Lucy Gerardi. Tizenhét éves. A San Carlos egyetem hallgatója.

Újabb kék rajzszöveget szúrt fel.

– Gerardi sem került még soha összetűzésbe a rendőrséggel, és szintén a szüleivel élt. Jó tanuló volt. Normális egyetemi diák, leszámítva, hogy nemigen járt társaságba.

– Miért nem voltak barátai?

– Az apja rövid pórázon tartotta.

A felügyelő keze egy kis utcára vándorolt az Ixchel és az amerikai nagykövetség között.

– Lucy itt lakott.

Újabb piros rajzszög következett.

– Utoljára a Botanikus Kertben látták...

Sárga rajzszöveget tűzött egy zöld területre a Ruta 6 és az Avenida la Reforma sarkánál.

– ...január ötödikén.

Galiano ujja az Avenida la Reforma 3 és a Calle 10 sarkára ugrott.

– Ismerős a *Zona Viva*?

Hirtelen belém hasított a fájdalom. Mollyval a *Zona Vivában* kávéztunk azelőtt való nap, hogy Chupan Yába mentem. Koncentrálj, Brennan!

– Egy kis terület. Hotelekből, éttermekből és éjszakai klubokból áll.

– Igen. Hármas szám. Patricia Eduardo. Tizenkilenc éves. Csupán néhány háztömbnyire lakott innen.

A harmadik piros rajzszőg.

– Eduardo október huszonkilencedikén este elbúcsúzott a barátaitól a Café San Felp ben, de sosem  rt haza.

Sárga rajzszőg.

– A központi kórházban dolgozott.

K k rajzszőg került az Avenida 6 és a Calle 9 sarkára. Csupán néhány háztömbnyire az Ixchel múzeumtól.

– Ugyanaz a sztori. Nincs priusza, a fi ja valóságos szent. A l ny a szabadidejét többnyire a lovaival töltötte. Valóságos m lovarn  volt.

Galiano egy pontra mutatott, egyenlő távolságra Lucy Gerardi  s Patricia Eduardo otthonától.

– A négyes számú eltűnt személy, Chantale Specter itt  lt. Piros rajzszőg.

– Chantale egy mag nl nyiskol ba járt... K k rajzszőg.

– ...de épp egy hosszabb kanadai látogatásról tért vissza.

– M t csinált ott?

Galiano habozott egy percig.

– Valamiféle speciális képzésen vett részt. Chantale-t utoljára otthon l tt k.

– Ki?

– Az anyja.

– Ellen rizt k a sz l ket?

Nagy levegőt vett az orrán  t, és lassan fújta ki.

– Nehéz lenyomozni külföldi diplomatakat.

– Van okunk gyanakodni?

– Nem val s z n . Tehát. Tudjuk, hol laktak a lányok.

Galiano a piros rajzszőgekre mutatott.

– Tudjuk, hova jártak iskolába.

Kék rajzszőgek.

– Tudjuk, hol látták őket utoljára.

Sárga rajzszőgek.

A rajzszőgek által rajzolt mintát nézve megkaptam a választ az egyik kérdésemre. Ismertem annyira Guatemalavárost, hogy tudjam, Claudia de la Aida, Lucy Gerardi, Patricia Eduardo és Chantale Specter a város gazdag részéből származott. Az ő világuk csendes utcákból és szépen nyírt pázsitokból állt, amiben nem volt drog és prostitúció. A szegényekkel és hajléktalanokkal, Chupan Ya áldozataival vagy a Concordia park drogfüggő árvaival szemben ezek a lányok nem voltak védtelenek. Olyan családokból tűntek el, amelyeknek volt szavuk, és bármit megtehettek a felkutatásukért.

De miért kelt ekkora feltűnést egy ócska hotelben talált hulla?

– Miért a *Paraiso*? – kérdeztem.

Megint a hezitálás.

– Mindent meg kell vizsgálni.

Galianóhoz fordultam. Az arca kifejezéstelen volt. Vártam. Nem szólt semmit.

– Hajlandó egyenrangúként kezelni vagy folytatjuk a barkochbázást?

– Hogy érti?

– Menjen a fenébe, Bat!

Galiano hirtelen rám nézett, de nem szólt semmit. Aztán megragadta a karomat.

– Hát jó. De minden köztünk marad.

– Kár, jobb szeretem megvitatni az eseteimet egy chatszobában, hátha támad valakinek valami ötlete.

Elengedte a karomat, és végigsimított a haján. Aztán a tehénszemek az enyémbe fúródtak.

– Tizennyolc hónappal ezelőtt Chantale Spectert letartóztatták kokainbirtoklásért.

– Használta?

– Nem sikerült tisztázni. Leperkált egy kis pénzt, és ellenőrzés nélkül futni hagyták. De a haverjai pozitívak lettek.

– Árulták?

– Talán nem. Tavaly nyáron megint elkapták. Ugyanaz történt.

A rendőrség rajtaütött egy bulin egy olcsó hotelben. Chantale is a hálóba került. Ezután a papa elzsuppolta rehabra. Ezért ment Kanadába. Karácsonykor jött vissza, januárban elkezdte az iskolát, és egy hétre rá eltűnt. A nagykövet a saját szakállára próbált kutatni, aztán feladta és jelentette az eltűnést. Az ujja az óváros utcalabirintusában kalandozott.

– Chantale mindkét letartóztatására az első kerületben került sor.

– Sok gyerek átesik a lázadó korszakon – mondtam. – Biztos hazament, összezördült apucival, és lelépett.

– Négy hónapra?

– Lehet véletlen. Chantale nem illik a képbe.

– Lucy Gerardi január ötödikén tűnt el. Chantale Specter tíz napra rá. Galiano hozzám fordult.

– Egyesek szerint Lucy és Chantale közeli barátnők voltak.

6

A bűntények színhelyén készített fotók olcsó kukkolási lehetőséget nyújtanak idegenek titkaiba. A művészi fotózással ellentétben, ahol a világítást és a témát úgy választják ki és azért állítják be, hogy hangsúlyozzák a szép pillanatokot, a helyszíni fotók célja a kendőzetlen, mesterkéletlen valóság aprólékos bemutatása. Megtekintésük megrendítő, elkeserítő élmény.

Egy összetört ablak. Egy vérfoltos konyha. Egy ágyhoz kötözött nő, letépett bugyija takarja az arcát. Egy gyerek felpuffadt teste egy bőröndben. Horror percekkel, órákkal vagy napokkal később felidézve. Esetleg hónapokkal.

Kilenc negyvenkor Xicay meghozta a *Paraisobeli* fotókat. A csontok megvizsgálása nélkül ezek a fotók jelentették az egyetlen reményt, hogy pontos áldozatprofil állítsak fel vagy, hogy a tartályból előkerült csontvázat összekapcsoljam valamelyik eltűnt lánnyal.

Félve nyitottam ki az első borítékot, de izgatottan is, hogy megtudjam, mennyire sikerült az anatómiai részleteket megmenteni. Vagy elveszíteni.

A sikátor.

A *Paraíso*.

A romos kis „oázis” az épület mögött.

Több nézetből is szemrevételezhettem a szennyvíztartályt a kinyitás előtt és után, a kiszivattyúzás előtt, közben és után. Az utolsókon már árnyékok vetültek az üres rekeszekre, mint hosszú, csontos ujjak.

Visszaraktam az első adagot, és a másik borítékért nyúltam.

Az első kép a hátsómat mutatta, amint az égre mered a tartály szélén. A másodikon alkarcsont látszódott a hullazsákra terített lepedőn. Még nagyítóval se találtam a részleteket. Tovább néztem a képeket.

Hét képpel később megtaláltam a singcsontot. A nagyítóval végigkövettem minden centijét. Szemügyre vettem minden dudort és mélyedést. Már épp feladtam volna, amikor hajszálvékony repedést vettem észre a csuklónál.

– Ezt nézze.

Galiano elvette a nagyítót, és a fénykép fölé görnyedt. Egy toll hegyével mutogattam.

– Ez egy epiphysisvonal maradványa.

– *Ay, Dios* – mondta anélkül, hogy felnézett volna. – Vagyis?

– A fejrész összeforrt a végével.

– Vagyis?

– Vagyis fiatal.

– Mennyire?

– Valószínűleg a tízes évei végén.

Kiegyenesedett.

– *Muy bueno, dr. Brennan.*

A koponyafotók a harmadik adag közepén kezdődtek. Ahogy néztem egyik fotót a másik után, a gyomrom még jobban összeszorult, mint a szennyvíztartálynál. Xicay legalább két méterről fényképezte a koponyát. A sár, az árnyék és a távolság minden részletet elrejtett. A nagyító se segített.

Csüggedten végeztem a harmadik borítékkal, és haladtam tovább. A lepedőre fektetett testrészek következtek, egyesével. A hosszúcsontok megerősítették a singcsont által sugallt kormeghatározást.

Xicay vagy fél tucat fotót készített a medencéről. A lágy szövet, ami összetartotta a három részt, lehetővé tette, hogy felfedezzek egy szív alakú bemélyedést. A szeméremcsontok hosszúak voltak, és tompaszögben találkoztak az ágyék alatt.

Most az oldalnézeti képeket vettem elő.

Széles, lapos bemenet.

– Nő – mondtam, csak úgy magamnak.

– Mutassa!

Galiano visszatért az asztalomhoz.

Szétterítettem a fotókat, és elmagyaráztam minden részletet. Galiano némán figyelt.

Miközben összeraktam a képeket, több, furcsa alakú foltot vettem észre a jobb csípőlapát hasi oldalán. Közel húztam a képet, és le-föl mozgattam fölötte a nagyítót. Galiano figyelt.

Fogdarabkák? Valami növény? Kavicsok? Ismerősek voltak az apró darabkák, de bárhogy próbáltam, nem tudtam azonosítani őket.

– Mi az? – kérdezte Galiano.

– Nem tudom. Lehet, hogy csak kosz. Visszaraktam a fotókat, és újabb paksamétát vettem elő. Lábsontok. Karcsonok. Bordák.

Galianót az irodájába hívták. A két nyomozó a táblával foglalatostkodott. Szegycsont, gerinc. Galiano visszatért.

– Hol van Hernández?

Nem jött válasz. Feltételeztem, hogy a mögöttem álló két férfi vállat vont.

Sajgott a gerincem. Felemeltem a karjaimat, hátranyújtóztam, aztán oldalra.

Amikor visszatértem a képekhez, csoda történt. Amíg én a tartály kiürítésére felügyeltem, Xicay visszatért a koponyára. Az utolsó fotósorozat felülről, alulról, oldalról és előlről mutatta a koponyát, körülbelül harminc centiről. A trutyi ellenére elég sok mindent láthattam.

– Ezek jók.

Galiano azonnal mellettem termett. Az arcról készült képen mutattam a vonásokat.

– Kerek szemüregek, széles arc.

Ezután a koponya előlnézetét vettem elő, és a járomcsontra mutattam.

– Látja, hogy kiszélesednek az arccsontok? Galiano bólintott.

– A koponya előlről hátra keskeny, széltében viszont széles.

– Gömbölyded.

– Pontosan – a szájpadrásra mutattam. – Parabolikus forma. Kár, hogy az első fogak hiányoznak.

– Miért?

– A lapát metszőfogak utalnak a fajtára.

– Lapát?

A nyelv felőli oldalon üreges, a szélén magas peremmel. Mint egy lapát.

Az előlnézet helyett most oldalnézetet választottam. Alacsony orrnyerget és egyenes arcprofilát láttam.

– Mire gondol? – kérdezte Galiano.

– Mongoloid – mondtam, miközben felidéztem utolsó, futó pillantásomat a helyszínen, és összevettem az előttem fekvő fotók információival.

A felügyelő értetlenül nézett.

– Ázsiai.

– Kínai, japán, vietnami?

– Bármelyik ezek közül. Vagy valaki, akinek az ősei Ázsiából származnak. Amerikai bennszülött...

– Régi indián csontokról beszél?

– Egyáltalán nem. Ez friss lelet.

Elgondolkozott.

– Hogy estek ki az elülső fogak?

Tudtam, mire gondol. Gyakran megsemmisítik a fogakat, hogy nehezségek az azonosítást. De most nem erről volt szó. Megráztam a fejem.

– A metszőfogaknak csak egy gyökerük van. Ha a puha szövet lebomlik, semmi se tartja tovább őket. Valószínűleg maguktól kiesnek.

– De hová tűntek?

– Átjuthattak a szűrőrendszeren. Vagy még mindig a tartályba ágyazódva hevernek.

– Hasznosak lennének?

– Persze. Ezek a vonások csak iránymutatók – mutattam a fotókra.

– Szóval kicsoda a tartályban talált idegen?

– Nő, húszhoz közel, alighanem mongoloid ősökkel.

Ideges rezdülést láttam a tehén szemek mögött.

– A legtöbb guatemalai rendelkezhet mongolid ősökkel?

– Alighanem – helyesletem.

– Akárcsak sok kanadai.

– Lehetnek bennszülöttek és ázsiai emigránsok az őseik között.

Galiano sokáig nem szólt semmit.

– De valószínűleg nem Chantale Spectert látjuk.

Felelni akartam, amikor Hernández tolt be a kocsiját a helyiségbe. A nagy dobozokat két szemeteszsák váltotta fel és egy nagy, fekete vászontáska.

– Hol az ördögben voltál? – kérdezte Galiano a partnerét.

– A barmok nem akarták kölcsönadni a cuccot. Mintha a koronaékszereket kértem volna – Hernández hangja olyan volt, mint egy eldugult szemétdobó. – Hová tegyem?

Galiano két összecukható asztalra mutatott a jobb oldali falnál. Hernández kirakta a szállítmányát, aztán a megmaradt dobozok mellé leparkolta a kocsit.

– A következő adagot nem én hozom – közölte; előhúzott egy sárga rongyot a zsebéből, és megtörölte az arcát. – Rohadt nehéz cucc.

A farzsebébe tömte a zsebkendőt. Néztem, ahogy a kikandikáló sárga csücsök kiviharzik a szobából.

– Nézzük meg a fényképeket – ajánlotta Galiano. – Többnyire a családoktól kaptuk őket. Egyet a nagykövetségtől.

Beleegyeztem, bár sürgősen volt megnéznem őket. Volt már dolgom sorozatgyilkosokkal, pontosan tudtam, mit látok majd. Arcokat. Ellenségést, boldogot, zavartat, álmosat. Fiatalt vagy öreget, férfit vagy nőt, beállítottal vagy pillanatképet, csinosát vagy lezsért. Mind régen készült, mit sem tudva a később bekövetkező tragédiáról.

Az első pillantásra Ted Bundy jutott eszembe és az általa favorizált áldozatok. Mind a négy lánynak hosszú, egyenes haja volt, felül szétválasztva. Ám ezzel a hasonlóságok véget is értek.

Claudia de la Aida nem volt szép. Szikár, fiatal nő volt széles orral és messze ülő, apró bogyószemekkel. Mindhárom képen fekete szoknyát és nyakig begombolt, pasztellszínű blúzt viselt. Ezüstszerű lógott méreteres mellkasán.

Lucy Gerardinak fényes, fekete haja volt, kék szeme, szép metszésű orra és arca. Egy iskolai portré világoskék blézerben és keményített fehér blúzban ábrázolta. Az otthoni képeken sárga napozóruhát viselt, és egy snaucert tartott az ölében. Aranykereszt függött a nyaka hajlatában.

Bár ő volt négyük közül a legidősebb, Patricia Eduardo egy nappal se látszott többnek tizenöténél. Egy pillanatkép úgy örökítette meg, amint harciasan feszít egy ló hátán. Szeme feketén csillog keménykalap karimája alól, egyik keze az istrágon, másikkal a térdét fogja. Egy másik képen a ló mellett állt, és ünnepélyesen nézett a gépbe. Akárcsak a többiek, ő is keresztet viselt, és nem volt kisminkelve.

Míg de la Aida, Gerardi és Eduardo ránézésre a Szűzanya táborába tartozott, Chantale Specter inkább egy hedonista szektába illett.

A rendőrségi fotón a nagykövet lánya köldökig érő topot viselt és testhez tapadó farmert. Szőke haja melírozott, sminkje vámpírfekete volt. A diplomáciai csatornákon keresztül eljuttatott kép teljesen más mutatott. Chantale anyu és apu között pózolt egy Anna királynő korabeli heverőn. Papucscipőt viselt, harisnyát és fehér vászonruhát. Semmi csíkozás, Lugosi Béla-szem.

Ahogy néztem az arcokat, szorongó érzés kerített hatalmába. Lehet, hogy mind a négyen halottak? Valamelyik lányt halásztuk ki a *Paraiso* tartályából? Valóban egy pszichopata garázdálkodik Guatemalavárosban? Lehet, hogy már a következő gyilkosságra készül? Több fénykép is lesz még ezen a falon?

– Nem úgy néz ki, mint aki drogokért árulja magát – mondta Galiano Specter fényképét nézve.

– Egyikük sem.

– Beleillik valamelyik a profiljába?

– Mindegyik. Chantale Specter ugyan nem stimmel fajilag, de ez mindig bizonytalan. Biztosabb lennék, ha méréseket végezhetnék és

lefuttathatnám őket egy adatbázisban. De a fajta kérdése még akkor is kemény dió.

Mögöttem a nagydarab nyomozó dobozokat pakolt a kocsira.

– Na és az időpontok? – kérdeztem.

– Claudia de la Aidának júliusban veszett nyoma. A tartályt augusztusban javították.

– Az, hogy mikor látták utoljára, nem azonos a halál időpontjával.

– Nem – ismerte el Galiano.

– Már ha halott.

– Patricia Eduardo októberben tűnt el, Gerardi és Specter januárban.

– Viselt bármelyikük is az eltűnésekor farmert és rózsaszín virágmintás blúzt?

– A szemtanúk beszámolója szerint nem – egy dossziékupacra mutatott. – Itt vannak az akták.

– Először szeretnék egy pillantást vetni a ruhákra – feleltem.

Galiano követett az asztalhoz, nézte, ahogy lerakom a padlóra a bizonyítékos zsákokat, műanyag lepedőt húzok elő a táskámból, és az asztalra terítem.

– Vízre van szükségem – mondtam, miközben felemeltem az első zsákot.

Galiano kérdően nézett rám.

– Hogy megtisztíthassam a címkéket.

A felügyelő odaszólt egyik kollégájának.

Gumikesztyűt húztam, kibogoztam a csomót, és kezdtem kipakolni a mocskos ruhát. Bűz töltötte be a helyiséget, amint egyesével szétterítettem a ruhadarabokat.

Hajolaj detektív vizet hozott. – Jézusom, micsoda csatornaszag!

– Miért, mire számított? – kérdeztem, miután kiment és becsukta maga mögött az ajtót.

Farmer. Blúz. Mentazöld melltartó, kis, piros rózsákkal. Matrózkék zokni. Papucscipő.

Tiszta lúdbőr lettem. A húgommal akkor kaptunk papucscipőt, amikor ötödikbe mentem.

Szép lassan egy fejetlen, kezetlen, lapos, nedves madárijesztő formálódott ki előttünk. Amikor a zsák kiürült, tüzetesen megvizsgáltam mindent.

A farmer matrózkék volt, és nem találtam rajta logót. Bár az anyag jó állapotban volt, a ruhadarab több részre szakadt.

Megnéztem a zsebeket. Üresek voltak, ahogy vártam. Bevizeztem a címkét, és finoman megdörzsöltem. A betűk olvashatatlanul elmosódtak. A nadrág szárai összegöngyölődtek, de az enyémmel egy méretűre saccoltam; női hatos vagy nyolcas lehetett. Galiano mindent felírt a jegyzetfüzetébe. A blúzon nem volt címke. Egyelőre begomboltan hagytam.

– Szúrásnyomok? – kérdezte Galiano, ahogy az anyagon keletkezett egyik szakadást vizsgáltam.

– Egyetlen az alakjuk, sorjás a szélük – mondtam. – Csak szakadások.

A melltartó 75B-s volt, a bugyi mérete 35-ös. Egyiken se látszott márkajelzés.

– Furcsa, hogy a farmer darabokra esett, minden más viszont szinte tökéletesen ép, jegyezte meg Galiano.

– Mert nem műszálás. Volt-nincs. Várta, hogy folytassam.

– A farmert valószínűleg pamutcérnával varrták össze. De a lány szemmel láthatóan kedvelte a szintetikus anyagokat.

– Poliészter hercegnő.

– Lehet, hogy nem számítanak elegáns viseletnek, viszont a poliészter és az akril rothadásbiztosak.

– Tartósabb hatás, hála a vegyészetnek.

Iszap folyt a műanyag lepedőre amint kibontottam a jobb nadrágszárat. A döglött csótányokon kívül nem találtam semmit. Kibontottam a bal lábat.

– Luma Lite? – kérdeztem.

Ez a nagynehezen kölcsönkapott eszköz egy fényforrás volt, amitől az ujjlenyomatok, hajszálak, szövetek, sperma – és drogfoltok élénken fluoreszkálnak.

Galiano egy fekete dobozt és két, színezett szemüveget ázott elő a táskából, amit Hernández hozott. Amíg bedugta a Luma Lite-ot a konnektorba és lekapcsolta a világítást, én felvettem a műanyag szemüveget. Azután bekapcsoltam a Luma Lite-ot, és végigpásztáztam vele a ruhát. A fénysugár semmit nem mutatott egészen addig, míg a bal

nadrágszár kigöngyöltett szegélyéhez értem. Apró szálak villanlak fel, mint július 4-én a csillagszóró.

– Mi a fene ez? – éreztem Galiano leheletét a karomon.

A hajtókan tartottam a fényt, és hátraléptem.

– *Puchica!*

Hű!

Egy teljes percig bandzsított a farmerre, aztán felegyenesedett.

– Ször?

– Meglehet.

– Emberé vagy állaté?

– Ennek kiderítése a maguk dolga. De én a helyükben körbekérdeznék házi kedvencek után.

– A szarházi!

Kivettem egy maréknyi műanyag fiolát a táskámból. Egyet felcímkéztem, csipesszel beleraktam a szálakat, és bedugaszoltam. Azután újra átvizsgáltam a ruházat minden centijét, de nem találtam több csillagszórót.

– Fény?

Galiano levette a szemüvegét, és felkapcsolta a lámpákat.

Miután a többi fiolát is elláttam dátummal, időponttal és helyszínnel, mindegyikbe raktam egy kicsit a trágyából, bezártam, leragasztottam és szignáltam. Jobb zokni, külseje. Jobb zokni, belseje. Bal zokni. Jobb nadrághajtóka. Bal nadrághajtóka. Jobb cipő, belseje. Jobb cipő, külseje. Tíz perc múlva készen álltam a blúzra.

– Lámpa!

Galiano eloltotta a lámpákat.

A gombok hagyományos műanyag gombok voltak. Egyesével végimentem rajtuk a Luma Lite-tal. Seholy ujjlenyomat.

– Oké.

A szoba ismét kivilágosodott, miközben minden gombot kigomboltam, széthúztam az anyagot, és feltártam a blúz belsejét.

Olyan pici volt a tárgy, hogy alig vettem észre. A jobb hónalj varrásába akadt.

Megragadtam a nagyítót.

Ó, ne!

Nagy levegőt vettem, úrrá lettem a kezeimen, és kifordítottam az ingujjat.

Még egyet találtam, pár centire a ruhaujjban.

Aztán még egyet, egy centivel az első alatt.

– A rohadék!

– Mi az? – bámult rám Galiano.

Egyenesen a helyszíni fotókhoz mentem, és kiborogattam a borítékokat amíg meg nem találtam a keresett sorozatot. Miután átfutottam az egész stósz, kiválasztottam a medenceközeli, és kinagyítottam a rejtélyes pontokat.

Szent Isten!

Alig kaptam levegőt, miközben tüzetesen átnéztem a medencecsontot, aztán a többi képet is. Összesen hetet fedeztem fel.

Düh öntötte el a testemet. És fájdalom. És minden érzélem, amit a Chupan Ya-i sírban éreztem.

– Nem tudom, ki ez – mondtam. – De talán tudom, miért halt meg.

7

– Hallgatom – mondta Galiano.

– Terhes volt.

– Terhes?

Eléje tettem az első medenceképet.

– Azok a foltok egy magzatkoponya darabjai. Másik képet vettem elő.

– Akárcsak ez. A blúzban pedig magzatcsontokat találtam.

– Mutassa!

Visszatérve az asztalhoz, megmutattam a három, köröm nagyságú szilánkot.

– *Hijo de la puta!* A szarházi!

Meglepett a felügyelő vehemenciája, de nem válaszoltam.

– Hány hónapos volt?

– Nem tudom biztosan. Szeretném megvizsgálni őket mikroszkóppal, aztán ellenőrizni az összefüggéseket.

– Rohadék!

– Az.

A csukott ajtón át férfiliangokat hallottam, aztán nevetést. A rendőrőrsi duma most zavaró bunkóságnak tűnt.

– Szóval, ki ez? – Galiano a szokásosnál egy fokkal halkabban beszélt.

– Egy tinédzser, szörnyű titokkal.

– Apuci pedig nem akart családos ember lenni.

– Vagy apuci már az volt.

– De a terhesség lehet véletlen is.

– Lehet. Ha sorozatgyilkos, véletlenszerűen is választhat áldozatokat.

A folyosón elhalkultak a hangok, majd csönd lett.

– Ideje újból meglátogatni a tulajt meg a feleségét – mondta Galiano.

– Nem árt körülnézni a nőgyógyászaton és a családtervező központokban a környéken. Hátha kért abortuszt.

– Ez Guatemala.

– Terhesgondozás.

– Rendszerben.

– Jobb lesz lefotózni őket, mielőtt elteszem – intettem a blúzra.

Xicay pár percen belül megérkezett. Odaadtam neki az ABFO vonalzómat, és a csontokra mutattam. Miközben Xicay fotózott, Galiano témát váltott.

– Na és a mérete?

– Mérete?

– Mekkora volt a csaj?

– A ruha alapján átlagos vagy alacsony termetű. Kevés izomzat. Amit karcsúnak szoktunk hívni.

Átfutottam a képeket, amíg a láb csontjaihoz értem.

– A combcsont alapján meg tudom becsülni a magasságot, a mércét mértékül használva. De ez csak hozzávetőleges. Ismerjük a négy eltűnt személy magasságát?

– Ott kell lennie az aktájukban, de ha nincs, megszerzem.

– Kész – mondta Xicay.

Két újabb fiolát vettem elő a táskámból. Az egyiket felcímkéztem, és ráírtam: *magzatmaradványok*. Aztán kiszabadítottam a csontokat a hónaljából és a ruhaujjból, lezártam a fiolákat, és szignáltam a címkéket.

– A ruhákról a szokásos fotókat? – kérdezte Xicay.

Bólintottam.

Néztem, ahogy megkerüli az asztalt. Hirtelen támadt egy ötletem.

– Hol a sípcsont és a lábscont, ami a farmerben volt? – kérdeztem Galianót.

– Díaz arra is szerzett írást. – A farmert meg itt hagyta.

– Akkor se ismerne fel egy bizonyítékot, ha kiszúrná a szemét.

– Mi a véleménye Lucasról?

– A doktor úr nem volt túl boldog a feladatától.

– Én is így láttam. Gondolja, hogy Díaz sakkban tartja?

– Délután találkozom a kerületi ügyész úrral – felelte Galiano, és felvette a napszemüvegét. – Igyekszem hangsúlyozni előtte a pártatlanság fontosságát.

Egy órával később behajtottam a FAFG-központba. Ollie Nordstern a tornácon állt, egyik vállával egy oszlopnak támaszkodva, az állkapcsa szorgalmasan dolgozott egy rágón.

Eszembe jutott, hogy visszatolatok, de a pasas lecsapott, mint cápa a vérszagra.

– Dr. Brennan. A nő a listám elejéről! Kihalásztam a hátizsákomat a bérelt Access hátuljából.

– Hadd vigyem.

– Közbejött valami, Mr. Nordstern – vállamra vettem a hátizságot, becsaptam az ajtót, és kikerültem a férfit. – Ma nincs időm interjút adni.

– Azért talán néhány percre elcseveghetnék önnel. Inkább belefulladásnál egy köpöcsészébe.

– Ma nem.

Elena Norvillo a Mena család egykori társalgójában ült, az egyik komputer előtt. Haját kék kendő fedte, amit a tarkóján összecsomózott.

– *Buenos días, Elena.*

– *Buenos días* – felelte, de nem nézett fel a képernyőről.

– *Dónde está Mateo?*

– Kint van, hátul – felelte Nordstern mögülem.

Megkerültem Elena asztalát, végigmentem a folyosón az irodák és a konyha mellett, és kimentem a zárt udvarra. Nordstern követett, mint egy kiskutya.

Az udvart körben, a fal mentén tető fedte, középen nyitott volt. Bal elülső oldalát medence foglalta el. Annyira kirítt a környezetből, mint egy jacuzzi a hajléktalanszállón. Napfény csillogott a vízen, mindent és mindenkit kísérteties, kék ragyogásba vonva. Az udvar végében munkapadok töltöttek ki egy fedett teraszt. Mindegyik alatt üres doboz állt, a tartalmuk pedig összerakva fölöttük. A kőfalak mentén kinyitlan dobozok sorakoztak. Trópusi növények kukucsáltak a rakások mögül, az egykor buja Mena-kert túlélői.

Luis Posadas és Rosa O'Reilly maradványokat vizsgált az első sor végén. Rosa rögzítette az adatokat, miközben Luis kaliberkörzővel méricskél, és közölte az eredményeket. Juan Corrales egy felakasztott csontvázat tanulmányozott, bal kezében csontmaradványokat tartott. Csodálkozó arcot vágott. A csontváz tisztí sapkát viselt.

Amikor beléptem, Mateo felnézett a labor egyetlen mikroszkópjából. Vászon kezeslábast hordott, és szürke pólót, aminek levágták az ujját. Izzadság gyöngyözött a felső ajkán.

– Tempe. Örülök, hogy látlak.

– Hogy van Molly? – kérdeztem, hozzásietve.

– Semmi változás.

– Ki az a Molly?

Mateo szeme Nordsternre ugrott, vissza rám, aztán összeszűkül, mint Galianóé a *Paraisóban*. Szükségtelen volt jelezni. Átnéztem a kis mocskon.

– Látom, sikerült találkoznotok – állapította meg Mateo.

– Mondtam Mr. Nordsternnek, hogy ma lehetetlen.

– Reméltem, hogy maga majd meggyőzi az ellenkezőjéről – hízelgett Nordstern.

– Megbocsát? – Mateo a riporterre mosolygott, karon fogott, és a ház felé húzott.

Követtem, fel az irodájába.

– Küldd el, Mateo!

– Egy nagyszabású cikk hasznos lehet az ügyünknek.

Egy székre mutatott, és becsukta az ajtót.

– A világnak információ kell, az alapítványnak pedig pénz kell.

Várt, hogy beszéljek. Miután nem mondtam semmit, hozzátette:

– A nyilvánosság adakozást jelenthet. És védelmet.

– Jó. Akkor beszélj velem.

– Beszéltem.

– Ott van Elena.

– Ő a tegnapot töltötte velem. Ma téged akar.

– Nem.

– Dobj neki koncot, és elmegy.

– Miért én?

– Mert menőnek tart.

Olyan hűvösen néztem rá, hogy a pokol tüze is befagyott volna.

– Odavan a motoros ügyedért. Az égre néztem.

– Fél óra? – Most Mateón volt a hízelgés sora.

– Mit akar?

– Aranyköpéseket.

– Nem tud Mollyról és Carlosról?

– Úgy gondoltuk, jobb kihagyni őket.

– Vérbeli riporter – lepöccintettem egy porszemet a nadrágomról. –

A szennyvíztartályos csontokat?

– Nem.

– Rendben. Fél óra.

– Lehet, hogy még élvezed is.

Mint egy púpot a hátamon, gondoltam.

– Mesélj nekem a szennyvíztartály-ügyről – kérte Mateo.

– Na és a kis száguldó riporterünk?

– Várhat.

Elmondtam neki, mit tudtam meg a rendőrségnél, csak Chantale Specter családnevét hagytam ki.

– André Specter, a kanadai nagykövet. Kemény.

– Tudtad?

– Galiano felügyelő beavatott. Ezért hagytam, hogy elraboljon tőlünk, amikor visszajöttünk Chupan Yából.

Nem tudtam haragudni rá. Igazából megkönnyebbültem, hogy Mateo megértette, milyen kényes mindaz, amit az elkövetkező napokban csinálni fogok.

Kivettem a fiolát a hátizsákomból, és az asztalára tettem. Elolvasta a címkét, hunyorogva megvizsgálta a tartalmát, aztán rám nézett.

- Magzati? Bólintottam.
- Koponyadarabokat vettem észre néhány fotón.
- Kora?
- Ellenőriznem kell a Fazekas és Kósában.

A *Forensic Fetal Osteology*¹ című könyvre utaltam. Ez az antropológusok bibliája a terhesség alatti csontvázfejlődésről. Magyarországon adták ki, 1978-ban; a példányokat féltékenyen őrzik azok a szerencsések, akik birtokolják.

- Van egy a gyűjteményben.
- Végeztél a mikroszkóppal?
- Majdnem – felelte Mateo, és felállt. – Mire megszabadulsz Nordsterntől, kész leszek.

Annyira égnék fordítottam a szemeimet, hogy féltem, a homloklebenyemnek ütköznek.

- Hiányoltam önt tegnap.
- Aha.
- Señor Reyes azt mondta, szombatig lesz elfoglalva.
- Harminc percünk van, uram. Miben segíthetek?

Átkerültem Mateo asztalának túloldalára, így Nordstern most ott ült, ahol az előbb én.

– Rendben – kis diktafont vett elő a zsebéből, és meglobogtatta. – Nem zavarja?

Az órára néztem, amíg a gombokkal babrált.

- Oké – mondta hátradőlve. – Mondja el, mi történt odalent.

Meglepett a kérdése.

- Nem mesélte el Elena?
- Szeretek meghallgatni különböző verziókat.
- Ezek történeti tények.

Felemelte a vállát, a tenyerét, a szemöldökét.

---

¹ *Törvényszéki Orvosi Magzati Csonttan*. Magyarországon jelent meg, de angol nyelven. (A ford.)

– Meddig akar visszamenni?

Ugyanazzal az idegesítő vállrándítással felelt.

Oké, seggfej. Az emberi jogok megsértése.

– A hatvanas és kilencvenes évek között sok latin-amerikai országban tombolt hosszabb-rövid ideig erőszak és elnyomás. Lábbal tiporták az emberi jogokat. A legtöbb atrocitást az uralkodó katonai rezsimek követték el. A nyolcvanas évek elején aztán elmozdult valami a demokrácia felé, és ezzel együtt felébredt az igény a múltbeli jogtiprások kivizsgálására. Bizonyos országokban ezek a nyomozások ítéletekhez vezettek. Másutt különböző amnesztiákkal lehetővé tették a bűnösöknek, hogy megússzák a felelősségrevonást. Nyilvánvalóvá vált, hogy elengedhetetlen külső nyomozók bevonása, ha a valódi tényeket akarják felfedni.

Nordstern úgy ült, mint egy diák, akit untat a tanár előadása. Ezért áttértem valami konkrétabbra.

– Jó példa erre Argentína. Amikor nyolcvanháromban Argentína visszatért a demokráciához, az eltűnt személyek után kutató nemzeti bizottság, a CONADEP megállapította, hogy közel kilencezer ember „tűnt el” az előző katonai rezsim alatt. A többséget a biztonsági erők elrabolták, internálótáborokba hurcolták, megkínózták és megölték.

A holttesteket repülőről a tengerbe dobták vagy jelöletlen sírokba temették.

A bírók exhumálásokat rendeltek el, de a vizsgálatok élére kinevezett orvosoknak nem nagyon volt gyakorlatuk csontmaradványokkal, és nem rendelkeztek archeológus képesítéssel. Bulldózereket használtak, így a csontok eltörtek, elvesztek, összekeveredtek vagy ottmaradtak. Mondani sem kell, hogy az azonosítási folyamat nem haladt jól.

Az extrasűrített változatot adagoltam neki.

– Ráadásul az orvosok közül sokan maguk is érintettek voltak a mészárlásokban, vagy mulasztásból, vagy tényleges közreműködéssel.

Díaz képe ugrott be. Aztán Díaz és dr. Lucas a *Paraisóban*.

– Szóval mindezen okokból nagyon fontos volt megalapozni egy szigorúan tudományos protokollt, és olyan szakértőket bevonni, akik nem álltak a vélt elkövetők befolyása alatt.

– így került a képbe Clyde Snow.

– Igen. Nyolcvannegyben az AAAS, a tudomány fejlődésért létrehozott amerikai szövetség egy delegációt küldött Argentínába. Clyde Snow is köztük volt. Abban az évben alapították meg az argentinai törvényszéki antropológiai csoportot, az EAAF-et, amely azóta is működik.

– Nemcsak Argentínában.

– Sőt. Az EAAF együttműködött több emberjogi szervezettel is Boszniában, Kelet-Timoron, El Salvadorban, Guatemalában, Paraguayban, Dél-Afrikában, Zimbabweban...

– Ki finanszírozza?

– A csapat tagjai az EAAF központi költségvetéséből kapják a fizetésüket. Ezekben az országokban az emberjogi intézmények többnyire nagyon szűkös anyagi forrásokkal rendelkeznek.

Mivel ismertem Mateo célját, belekapaszkodtam a témába.

– A pénz súlyos gond az emberjogi tevékenységben. A dolgozók fizetése mellett ott vannak az utazások és a helyi tartózkodás költségei. Egy küldetést sokszor teljes egészében az EAAF fedez, vagy Guatemalában a FAFG, esetleg helyi vagy nemzetközi szervezetek.

– Beszéljünk Guatemaláról.

Ennyit a pénzgyűjtésről.

– Itt a polgárháború alatt, ami 1962-től 1996-ig tartott, százezer-kétszázezer ember halt meg vagy tűnt el. Becslések szerint további egymilliót hurcoltak el.

– Többségükben civileket.

– Igen. Az ENSZ Guatemalával foglalkozó bizottsága arra jutott, hogy emberi jogok megsértéséért kilencven százalékban a guatemalai hadsereg és a vele szövetséges félkatonai erők a felelősek.

– A maják jól megszívták.

Vérlázító volt a pasas.

– Az áldozatok nagy része maja földműves volt, akik nem vettek részt a konfliktusban. A hadsereg végigfésülte a vidéket, és megölték mindenkit, akiről akár csak feltételezték, hogy a gerillákat támogatja. A fennsíkon fekvő provinciákban. El Quichében és Huehuetenangó-ban több száz jelöletlen sír található.

– Szó szerint felperzseltföld-taktika.

– Igen.

– Aztán pedig adták az ártatlant.

– Az egymást követő guatemalai kormányok évekig tagadták a mézárások pusztá megtörténtét is. A jelenlegi kormány feladta ezt a játékot, de kétséges, hogy valakit is börtönbe küldjenek. 1996-ban békemegállapodást írt alá a guatemalai kormány és a fő gerillacsoportok koalíciója, így hivatalosan befejeződött a konfliktus. Ugyanebben az évben sérthetlenséget biztosítottak mindazoknak, akiket azzal vádolnak, hogy megsértették az emberi jogokat a háború alatt.

– Akkor minek ez az egész? – kérdezte Nordstern, és körbeintett az irodában.

– Megszóltak a túlélők és a hozzátartozók. Nyomozást követeltek. Még akkor is, ha nem érhatték el a felelősök megbüntetését, tudni akarták, mi történt.

A kislányra gondoltam Chupan Yában. Úgy éreztem magam, mintha a bűnösöket védeném, amiért ilyen steril, távolságtartó hangon beszélek a rémtetteikről. Az áldozatok szenvedélyesebb előadást érdemelnének.

– Ám már előbb, a kilencvenes évek elején elkezdtek külföldi szervezeteket meghívni az áldozatok családjaik képviselő szervezetek. Köztük az argentinokat, hogy végezzenek exhumálásokat. Az argentinok pedig, amerikai tudósokkal karöltve, kiképeztek guatemalaikat. Ebből született az itt látható együttműködés. Az elmúlt tíz évben Mateo és csapata rengeteg törvényszéki vizsgálatot folytatott le, és bizonyos fokú függetlenséget vívott ki a kormányzati szervektől.

– Mint Chupan Yában.

– Igen.

– Beszéljen Chupan Yáról.

– 1982 augusztusában katonák és polgári járőrök érkeztek a faluba...

– Alejandro Bastos parancsnoksága alatt – vágott közbe Nordstern.

– Azt nem tudom.

– Folytassa.

– Úgy látom, maga többet tud erről, mint én. Megint a vállrándítás.

A fenébe! Elegendem volt ebből az emberből. A mézárások története neki csak egy sztorinak számított. Nekem viszont többet jelentett. Sokkal többet. Felálltam.

– Későre jár Mr. Nordstern. Dolgom van.

– Chupan Ya vagy a szennyvíztartály? Szó nélkül hagytam el a szobát.

8

Egy baba létrejötte katonai precizitással végbemenő, bonyolult folyamat. A kromoszómák parancsnoki központot alkotnak, ahol a génosztagoknak az irányító gének adják az utasításokat, akik a még magasabban álló irányítógéneknek felelnek.

Az embrió először meghatározhatatlan massa. Ekkor kiadják a parancsot:

Gerinces!

Összetett csontok formálódnak egy gerincoszlop körül, amihez végtagok csatlakoznak, öt-öt ujjal. Egy koponya. Egy állkapocs.

Az embrió egy sügér. Egy levelibéka. Egy gekkó.

A dupla spirál megadja a kezdőlökést.

Emlős!

Melegvérű, elevenszülő, egyenlőtlen fogazatú.

Az embrió egy kacsacsőrű emlős. Egy kenguru. Egy hópárduc. Elvis.

A tábornokok keményebb rohamot diktálnak.

Főemlős!

Szembefordítható hüvelykujjak. 3D látás.

Keményebben.

Homo sapiens!

Szürkeállomány. Kétlábúság.

Az emberi csontváz a hetedik hét körül kezd megszilárdulni. A kilencedik és tizenkettedik hét között apró foggumók tűnnek fel.

A fotókon négy koponyaelemet azonosítottam.

Az ékcsont egy pillangó alakú csont, ami a szemüreghez és a koponyaalaphoz kapcsolódik. A nagy szárnyak a nyolcadik magzati hét alatt alakulnak ki, a kisebbik pár a következő héten követi őket.

A mikroszkóppal és egy graduált gyűrűvel megmértem a hosszát és szélességét. Az ABFO vonalzót mértékül használva kiszámoltam a

valós méretét. Nagyobb szárny: tizenötször hét milliméter. Kisebb szárny: hatszor öt milliméter.

A halántécsont kialakulása szintén némi átrendeződéssel jár. A halántékot alkotó lapos rész és az arccsont legszélső része a nyolcadik magzati hét alatt alakul ki. Ezt itt tízszer tizennyolc milliméteresnek mértem.

A dobgyűrű körülbelül a kilencedik héten kezdi az életet, és három, csontos szilánkká nő a következő huszonegy nap alatt. A szilánkok a tizenhatodik hét körül alkotnak gyűrűt. Közvetlenül, mielőtt a baba kijelentkezik az anyaméh-hotelből, a gyűrű csatlakozik a hallónyíláshoz.

Az első fura folt, amit a medencecsont fotóján láttam, egy kis dobgyűrű volt. Bár még látszottak az egyesülés hegei, a három rész erősen összekapcsolódott. Az ABFO vonalzóval megmértem a dobgyűrű átmérőjét, korrigáltam és hozzáadtam az eredményt a listámhoz. Nyolc milliméter.

Ezután a fiolára fordítottam a figyelmemet.

Egy miniatűr fél állkapocs, amin már soha nem nőnek fogak. Huszonöt milliméter.

Egy kulcscsont. Huszonegy milliméter.

Amint a Kósa-Fazekas-könyvben végignéztem a táblázatokat, ellenőriztem a méréseket. Ékcsont, nagy szárny Ékcsont, kis szárny Halántécsont. Dobgyűrű. Állkapocs. Kulcscsont.

Fazekas és Kósa szerint a tartályban talált lány öt hónapos terhes volt.

Lehunytam a szemem. A magzat 15-23 centiméter hosszú volt, és körülbelül kétszáz grammot nyomott, amikor az anyját megölték. Tudott pislogni, fogni, szívó mozgást végezni. Voltak szempillái, ujjlenyomatai, volt hallása, és megismerte az anyja hangját. Ha lány volt, hatmillió pete volt parányi petefészkében.

Magával ragadott a bánat, amikor Elena szólított az ajtóból.

– Telefonon keresnek.

Nem akartam beszélni senkivel.

– Galiano felügyelő. Felveheted Mateo irodájában.

Megköszöntem Elenának, visszazártam a bizonyítékot a fiolába, és felmentem a második emeletre.

– öt hónapos – tértem rögtön a lényegre. Nem kellett magyaráznom.
– Akkor közölhette a papával.
– A sajátjával vagy a szerencsés sperma donorjával?
– Vagy nem-donorjával.
– Féltekeny barát? – böktem ki.
– Dühös strici?
– Örült idegen? Végtelenek a lehetőségek. Ezért van szükség nyomozókra.

– Nyomoztam is kicsit ma délelőtt.

Vártam.

– Az Eduardo család két bokszér és egy macska büszke tulajdonosa. Lucy Gerardi családjának macskája és snaucere van. A de la Aida família nem állatszerető. Akárcsak a nagykövet és klánja.

– Patricia Eduardo barátjának?

– Egy Julio nevű görénye.

– Claudia de la Aidáé?

– Allergiás.

– Mikorra végeznek a nyomelemzőik a mintákkal?

– Hétfőre.

– Mit mondott az ügyész?

Hallottam, hogy Galiano hosszan kifújja a levegőt az orrán át.

– A hivatala nem adja ki a csontvázat.

– Bemehetünk a hullaházba?

– Nem.

– Miért nem?

– A pasas nagyon szeretett volna a cimborám lenni, rettentően sajnálta, hogy nem beszélhet velem az ügyről.

– Ez tipikus eljárás?

– Még soha nem állta utamat az ügyészség, bár ezzel a figurával még nem akadtam össze.

Erre összpontosítottam a gondolataimat.

– Maga szerint mi van a háttérben?

– A pasas vagy protokollbuzi, vagy szorongatják a tőkét.

– Ki?

Galiano nem felelt.

– A nagykövetség? – kérdeztem.

– Mit csinál? – Volt valami sötét óvatosság a hangjában.

– Most?

– Nem, a szalagavató bálon.

Már értettem, hogy Ryan és Galiano miért jöttek ki olyan jól. Az órára néztem. Öt negyven. Szombat esti nyugalom telepedett a laborra.

– Késő van itt már bármit csinálni. Visszamegyek a hotelbe.

– Egy óra múlva felveszem.

– Minek?

– *Caldos*.

Tiltakozni akartam, hogy egyedül akarok lenni, a szobámban.

De a fenébe is!

– Kék a ruhám.

– Oké – csodálkozóan hangzott.

– Jobban szeretem a csuklócsokrokat.

– Egy kertészeti beütésű polgár adománya. – Galiano kék gumiszalaghoz kötött két növényt nyújtott át.

– Adomány?

– A gumit külön lehet kapni.

– Brokkoli?

– Spárga.

– Nagyon szép.

Autók dudáltak és manővereztek miközben a *Café Gucumatz* felé sétáltunk. A gyors zuhany múlt emlék volt már csupán. A levegőben cement-, dízelolaj-, föld- és virágszag keveredett. Időnként *tamal* vagy *chuchito* kukoricaillata csapott meg, amint elhaladtunk egy-egy árus kocsija mellett.

Valóságos tömeggel osztoztunk a járdán. Vacsorázni vagy inni induló párok. Munkából hazasiető fiatalok. Vásárlók. Szombat esti korzózók. A szél hátracsapta a nyakkendőket, lábhoz-csípőhöz nyomta a szoknyákat. Fölöttünk pálmalevelek lebegtek kattogó hanggal.

A Gucumatz technomaja stílust mutatott a sötét fagerendákkal, műanyag virágokkal és mesterséges tóval, amin híd ívelt keresztül. Freskók díszítettek minden falat. A legtöbb azt a tizenötödik századi quiché királyt ábrázolta, akiről a hely a nevét kapta. Kíváncsi lettem

volna, hogy a Tollas Kígyó mit szól mindehhez, de nem szóltam semmit.

Fáklyák és gyertyák világítottak, mintha egy maja sírba lépnénk be. Ahogy a pupilláim kitágultak, egy papagáj köszöntött rikácsolva spanyolul és angolul. Valamint egy fehér ingbe, fekete nadrágba és köténybe öltözött férfi.

– *Hola. Detective Galiano. Cómo está?*

– *Muy bien, Señor Velásquez.*

– Régen nem járt felénk.

Hatalmas bajusz kunkorodott Velásquez szája felett. Oldalt lefelé konyult, majd visszakanyarodott, mintha az orrlyukait próbálná megérinteni. Egy császárbajszú oroszlánmajom jutott róla eszembe.

– Ki se látszom a munkából, Señor.

Velásquez megértően csóválta a fejét.

– Rémes manapság a bűnözés. Mindenütt. Mindenütt. Városunk lakóinak megtiszteltetés, hogy ön áll a vártán.

Újabb szomorú fejcsóválás után Velásquez megfogta a kezemet, és a szájához nyomta. Olyan volt az arcszörzete, mint a fémforgács.

– *Bienvenido, Señorita.* Galiano felügyelő barátai Velásquez barátai. Elengedte az ujjaimat, mindkét szemöldökét felrántva Galianóra nézett, és színpadiasan kacsintott.

– *Porfavor.* A legjobb asztalom. Jöjjenek. Jöjjenek. Velásquez egy tóparti asztalhoz vezetett minket, megfordult és Galianóra vigyorgott. A felügyelő az étterem belseje felé biccentett.

– *Sí Señor.* Természetesen.

Az egyik sötét sarokban kialakított fülkéhez kalauzolt minket, és kérdőn Galianóra nézett. Kísérőm bólintott. Beléptünk a barlangba, és leültünk. Még egy Groucho Marx-os vigyor a nagy bűnüldözőnek, aztán vendéglátónk visszavonult.

– Ez aztán annyira előkelő volt, mint egy majom segge – mondtam.

– Bocsánatot kérek testvéreim *machismo*ja miatt. Pillanatokon belül egy pincérnő tűnt fel, étlapokkal.

– Piálunk? – kérdezte Galiano.

Na persze.

– Nem lehet.

– Ó?

– Túllépném a kvótát.

Galiano nem vonta kétségbe.

Ő Grey Goose martinit rendelt. Én ásványvizet kértem lime-mal. Amikor megjött az ital, kinyitottuk az étlapokat. Az eleve csekély fény jóformán megszűnt, amikor ideültünk, így alig bírtam kisilabizálni a kézzel írt szöveget. Furcsállottam, miért akart átjönni ide Galiano, de nem kérdeztem meg.

– Ha még nem evett *caldost*, ajánlom.

– Mi az a *caldos*?

– Tradicionális maja húsétel. Ma este kacsa, marha és csirke van.

– Csirke – becsuktam az étlapot, úgyse tudtam elolvasni.

Galiano a marhát választotta.

A pincérnő tortillákat hozott. Galiano kivett egyet, és felém nyújtotta a kosarat,

– *Gracias* – mondtam.

– Mikor? – kérdezte a férfi, a székén hátradőlve. Elvesztettem a fonalat.

– Mikor? – ismételtem meg a kérdését.

– Mikor szokott le?

Megértettem a célzást, de nem akartam megosztani vele viszonyomat az alkohollal.

– Néhány éve.

– Bill Wilson² barátja?

– Nem vagyok az egyesület tagja.

– Sok embernek segít az AA.

– Nagyszerű program – mondtam, és a poharamért nyúltam. A buborékok sziszegő hangot adtak, ahogy a jég leült a víz aljára. – Akart mondani valamit az ügyről?

– Igen.

Mosolyogva kortyolta a martiniját.

– Van egy lánya. Jól tudom?

– Igen.

Szünet.

– Nekem egy fiam. Tizenhét éves.

---

² Billi Wilson az Alcoholics Anonymus (Névtelen alkoholisták) egyesületének megalapítója.

Nem szóltam semmit.

– Alejandro, de jobban szereti az Alt.

Galianót nem zavarta, hogy nem kap választ.

– Okos gyerek. Jövőre kezdi az egyetemem. Lehet, hogy felküldöm Kanadába.

– A X. Szt. F.-re?

Reméltem, hogy megrendítem a nagy önbizalmát. Galiano elmosolyodott.

– Szóval innen vette a Batet.

Ezek szerint meghallotta a rendőrségen, hogy a becenevét használtam.

– Ki? – kérdezte.

– Andrew Ryan.

– *Ay, Dios!*

Hátra vetette a fejét, és nevetett.

– Mi az ördögöt csinál Ryan mostanság?

– A tartományi rendőrségnél nyomozó.

– Hasznosítja a spanyol tudását?

– Ryan beszél spanyolul? Galiano bólintott.

– Kibeszélhettük az ellenkező nem arra járó tagjait anélkül, hogy bárki tudta volna, miről van szó.

– Gondolom, az intelligenciájukra tettek megjegyzéseket.

– Arra, hogyan varrnak. Átszúrtam egy pillantással.

– Más idők voltak

A pincérnő visszajött, és hozzáláttunk a ragu ízesítéséhez. Azután némán ettünk. Galiano az éttermet fürkészte. Ha valaki lát, azt hiszi, egymásra unt pár vagyunk.

– Mennyire érti a guatemalai jogrendszert? – kérdezte végül.

– Nyilvánvaló, hogy kívülálló vagyok.

– Tudja, most nem Kansasben van. Jesszus! Teljesen úgy beszélt, mint Ryan.

– Sokat tudok a kínzásról és gyilkosságról, Galiano felügyelő. Ezért vagyok Guatemalában.

Galiano evett egy falatot, aztán az enyémre mutatott a villájával.

– Hidegen nem olyan jó.

Folytattam az evést, és vártam, hogy tovább beszéljen. De nem tette. A katakombánkkal szemben egy idős asszony tortillát süített *comalon*. Néztem, ahogy nyomkodja a tésztát, kinyújtja a lapos agyagtálon, és a tűzhelyre teszi. Kezei gépiesen dolgoztak, arca mint egy faálarc.

– Mondja el, hogyan működik a rendszer.

Keményebbre sikerült, mint akartam, de bosszantott Galiano köntörfalazása.

– Guatemalában nincsenek bírói tárgyalások. A bűnügyeket az elsőfokú bíróság vizsgálja, *primera instancia*, időnként a legfelsőbb bíróság által kinevezett rendőrbírókkal. Ezek a bírók, maga kerületi ügyésznek hívná őket, egyszerre keresnek enyhítő és terhelő bizonyítékokat.

– Vagyis a védelem és a vád nevében is eljárnak.

– Pontosan. Ha a nyomozó bíró úgy dönt, vádat lehet emelni egy vádlott ellen, továbbadja az ügyet egy ítélező bírónak.

– Ki adhat utasítást a halottkémnek? – kérdeztem.

– Az első fokon eljáró bíró. A halottkémet alkalmilag bízzák meg erőszakos vagy gyanús halálesetknél. De ha a halál oka külső vizsgálattal is megállapítható, egy vágást se ejtenek.

– Ki alá tartozik a halottasház?

– A legfelsőbb bíróság elnökének közvetlen hatáskörébe.

– Tehát a törvényszéki orvosok valójában a bíróságnak dolgoznak.

– Vagy a nemzetvédelmi intézetnek, az Instituto Guatemalteco de Seguridad Socialnak, az IGSS-nek. De igen, a törvényszéki orvosok a bíróság alá tartoznak. Nem úgy, mint Braziliában, ahol az államilag finanszírozott törvényszéki orvosi intézetek a rendőrségnek dolgoznak. Nálunk a törvényszéki orvosok nagyon ritkán működnek együtt a rendőrséggel.

– Hányan vannak?

– Körülbelül harmincan. Heten vagy nyolcan dolgoznak a bírói halottasházban itt. Guatemalavárosban. A többiek eloszlanak az országban.

– Megfelelően képzettek?

Ujjain mutatta a feltételeket. Összesen három volt.

– Légy született guatemalai állampolgár, légy orvos, és légy tagja az Orvosi Kamarának.

– Ennyi?

– Ennyi. Az ördögbe is, az USAC még csak törvényszéki orvosi rezidens programmal se rendelkezik!

A San Carlos Egyetemre célzott, Guatemala egyetlen közegyetemére.

– Komolyan mondom, fogalmam sincs, miért csinálja bárki is. A pozíció nulla, a fizetés lószar. Járt már a guatemalavárosi halottasházban?

Megráztam a fejemet.

– Mintha a középkorból maradt volna itt.

Egy tortilladarabbal kitunkolta a tányérját, majd félretolta.

– A törvényszéki orvosok teljes állásban dolgoznak?

– Egy részük. Mások csak fizetés kiegészítésként dolgoznak a bíróságoknak. Különösen falusi területeken.

Amikor belépett a pincér, Galiano szeme odaugrott. A nő leszedte az asztalt, desszert és kávé felől érdeklődött, majd elment.

– Mi a menet, ha találnak egy hullát?

– Na, ez tetszeni fog. Körülbelül tíz évvel ezelőttig a hullákat a tűzoltók gyűjtötték be. Kérkeztek a helyszínre, megvizsgálták a testet, fotóztak, aztán bejelentették. A központi diszpécser értesítette a rendőrséget, mi pedig a bíróságot. Ezután a rendőrség nyomozói bizonyítékokat gyűjtöttek, és felvették a vallomásokat. Végül megjelent a bíró, engedélyt adott a test elszállítására, amit a tűzoltók a hullaházba vittek. Ma a rendőrautókat használják erre.

– Miért ez a váltás?

– A tűzoltók általában magukhoz vették az ékszereket és a pénzt.

– Tehát a törvényszéki orvosok többnyire ki sem jutnak a helyszínre?

– Nem.

– Akkor Lucas?

– Díaz biztos nem hagyott neki más választást.

Megjött a kávé, és némán iszogattuk egy ideig. Amikor az öregasszony felé néztem, Galiano követte a tekintetemet.

– Van még valami, amit imádni fog. A guatemalai törvényszéki orvosoknak csak a halál okát kell megállapítaniuk, a módját nem.

Galiano arra a négy kifejezésre utalt, amivel a halál körülményeit szokták jellemezni: gyilkosság, öngyilkosság, baleset, természetes halál.

Találnak egy hullát a tóban. A halottkém megállapítja, hogy elegendő víz gyűlt össze a tüdőben ahhoz, hogy leállítsa a légzést. A halál oka tehát fulladás. De hogy az elhunyt beesett, beugrott vagy belökték? Ez a halál módja.

– Ki dönti el a módot? – A bíró. Az ügyész.

Galiano figyelte, ahogy egy párt ültetnek a helyiség túlsó végébe. Aztán kicsit elfordult a székén, közel hajolt, és lehalkította a hangját.

– Tud róla, hogy az atrocitások felelősei közül sokan ma is a hadsereg vezetésében vannak?

Olyan hangon mondta, hogy libabőrös lettem tőle.

– Tudja, hogy sokan, akik ma a múlt bűneivel kapcsolatos nyomozómunkát végzik, közvetlen részesei voltak a törvénytelen kivégzéseknek?

Tekintete az enyémbé fűródott.

– A rendőrségnél? Egy pislogás se.

– Hogyan lehetséges?

– Bár névlegesen a Belügyminisztérium bírósága alá tartozik, a rendőrség gyakorlatilag katonai felügyelet alatt áll. Az igazságszolgáltatási rendszert átjárja a félelem.

– Ki fél?

Megint körbenézett. Egyetlen mozdulatot se hagyott figyelmen kívül. Amikor visszafordult felém, a tekintete még keményebb volt, mint előtte.

– Mindenki fél. A szemtanúk és a hozzátartozók nem tesznek panaszt, nem tanúskodnak, mert félnek a megtorlástól. Ha a bizonyítékok a hadsereghez vezetnek, az ügyésznek vagy bírónak aggódnia kell a családjá épségéért.

– A megfigyelők nem ügyelnek az emberi jogok betartására? – kérdeztem, épp hogy csak suttogva.

Galiano kezdett megijeszteni.

Kifújta a levegőt a száján, és átnézett a vállam fölött.

– Több megfigyelő halt meg vagy tűnt el Guatemalában, mint bárhol másutt a bolygón. Ezt nem én mondom, hivatalos statisztika.

Olvastam is a legutóbbi *Emberjogi Figyelőben*.

– És nem a régmúltról beszélünk. Négy kivételével az összes gyilkosság a nyolcvanhatban hatalomra került polgári kormány beiktatása óta történt.

Éreztem, hogy félelem szorítja össze a gyomrom.

– Mit gondol?

– A haláleset felderítése itt nem babra megy – szemét elsötétítette a keserűség. – Találj egy halottkémi vagy rendőri jelentést, ami a rosszfiúra utal, és az életed merő zűrzavar lesz. Az eredmény jelentése veszélyes lehet, ha a személy, akinek jelentesz, történetesen a rosszfiúkhoz tartozik, még ha ügyészi hivatala van is.

– Vagyis?

Mondani kezdett valamit, de aztán félrenézett.

A gyomrom hideg csomóvá szűkült.

9

Ez a napom a virágoké volt. A szobámba érve akkora csokrot találtam, mint egy bogárhátú Volkswagen. A kártya jellegzetesen Ryan volt.

Köszönet az emlékekért. Bonjour.

AR

Hetek óta először nevettem.

Zuhanyozás után végigmértem magam a tükörben, úgy, mint egy idegen. Középkorú asszonyt láttam, szép ívű orral és arccsonttal, a szeme sarkában szarkalábak, erős állkapocsvonal. Himlőhely a bal szemöldök fölött. Aszimmetrikus gödröcskék az állon.

Kisimítottam a hajamat a homlokomból, és két kézzel a fülem mögé fésültem. A hajam szép volt. Barnába hajló szőke, ami egyre jobban az ősz felé haladt. Mindig is irigyeltem a húgom sűrű, szőke haját. Harry-nek sosem volt szüksége spray-re és volumennövelő kencékre. Én viszont csak hajhabra ezreket költöttem.

Rövid ideig farkasszemet néztem magammal. Fáradt, zöld szemek bámultak vissza, halványlilával aláfestve. Új barázda jelent meg a bal szemöldököm belső élénél. A világítás? Jobbra fordultam, hátraléptem egyet. A ránc valódi volt. Egy hetet töltöttem Guatemalában, és tíz évet öregedtem.

Vagy az aggodalom tette Galiano figyelmeztetése miatt? *Az volt?* Figyelmeztetés? Fogkrémet nyomtam a fogkefémre, és dörzsölni kezdtem a felső őrlőfogaimat.

Mi volt az értelme annak a beszélgetésnek a Gucumotzban? Csak egy jelzés, hogy legyek óvatos? Ügyeljek rá, hová megyek és kivel? Visszafelé leginkább a szennyvíztartály ügyéről beszéltünk. Galianónak nem sok jelentenivalója volt.

Felkereste az első kerületben az APROFAM családtervező klinikát, de semmi eredmény. Akárcsak a Mujeres por Mujeres magánklinikán. Az ügyeletes orvos, Maria Zuckerman vonakodva bár, de hajlandó volt megnézni a páciensek adatbázisát. Két Eduardót talált, Margaritát és Clarát, mindketten harmincasok. Lucy Gerardi, Claudia de la Aida és Chantale Specter sem szerepelt a listán. Ha az eltűnt lányok bármelyike is jelentkezett vizsgálatra valamelyik orvosnál, álnéven tette. Ki hitte volna!

Galiano azt is megtudta, senki nem izgatja magát, ha egy páciens esetleg nem jelentkezik többé. Sokan bejelentkeznek, aztán mégse mennek el. Mások elmennek egyszer-kétszer, aztán felszívódnak. Sokan voltak köztük a tartályban talált lány korosztályából. Sokan terhesek. Fénykép és személyleírás hiányában dr. Zuckerman nem engedte, hogy kérdezgetéssel „zavarják” az embereit.

Galiano kért egy listát mindazokról, akik az elmúlt egy évben telefonáltak vagy vizsgálaton vettek részt. Ahogy vártam, Zuckerman a páciensek személyiségi jogaira hivatkozva elutasította a kérést. Galiano úgy készült, hogy szerez bírósági parancsot, ha majd rendelkezünk részletesebb személyleírással.

Öblögöttem és köptem. Megint büntudatot éreztem. Ha alaposabb elővizsgálatokat végzek a helyszínen, *lenne* részletesebb személyleírás.

Megkérdeztem Galianót a Carlos és Molly elleni támadásról. Hallott a lövöldözésről, de keveset tudott, mivel a nyomozást Sololában vezették. Megígérte, hogy kideríti, amit lehet.

Krémet nyomtam a tenyeremre, és az arcomra kentem.

Beszéltünk Andrew Ryanról is. Meséltem Galianónak Ryan munkájáról a rendőrségen. Ő pedig újabb történetekbe avatott be kicsapongó éveikről.

Mikor elment, azt mondta, hogy a társa délelőtt meglátogatja Eduardóékat és de la Aldaékat, ő pedig Gerardiéknál és Specteréknél teszi tiszteletét. A *Paraisó*ban tett felfedezés alapján úgy gondolta, megbocsátható a vasárnapi látogatás. Megkértem, hadd vegyek részt én is benne. Nem lehet veszélyes, érveltem, és egy kívülálló szem még hasznos is lehet. Kétkedve bár, de beleegyezett.

Leoltottam a lámpát, amennyire csak tudtam, kitértam az ablakot, beállítottam az ébresztést, és ágyba bújtam.

Úgy tűnt, órák teltek el, míg a forgalmat és a hotel zajait hallgattam és néztem a levegőtől kidudorodó majd ismét lelapuló függönyt. Végül a párnám alá dugott kézzel aludtam el. Arról álmodtam, hogy Ryan és Galiano együtt buliznak Kanadában.

Galiano nyolckor jött értem. Ugyanaz a fogadtatás. Ugyanaz a napszemüveg.

Gyors reggeli közben elmondta, hogy meg akarja szorongatni Mario Gerardit, Lucy bátyját.

- Miért Mariót? – kérdeztem.
- Megérzés.
- Ja, az mindjárt más.
- Valami nem tetszik a srácban.
- A képe?
- Van, amikor az ösztöneid után mész.

Ezzel nem tudtam ellenkezni.

- Mit csinál Mario?
- Lehetőleg semmit.
- Tanul?

– Princetonban végzett fizika szakon.

Galiano a babos tojás utolsó falatját kanalazta a tortillára.

- Szóval a srác nem hülye. Mivel foglalkozik most?
- Talán Planck konstansára keres alternatívákat.
- Galiano felülgöző ismeri a kvantumelméletet. Lenyűgöző.

– Mario gazdag, jóképű, egy helyi nagy Gatsby.
– Galiano felügyelő ismeri az irodalmat is. Következő kategória. Mit szólna ehhez: „Miért nem szereti Bat Mariót?”

– A képe miatt.

– Furcsa, hogy Lucy és Chantale Specter lényegében ugyanakkor tűnt el.

– Több mint furcsa.

Hiába ellenkeztem, Galiano magához ragadta a számlát, és kifizette. Azután a tizedik kerület felé vettük az irányt.

Az Avenida la Reformán araszoltunk a dugóban. Tíz teljes percig tartott az út a Botanikus Kerttől a San Carlos Egyetemig. Láttam magam előtt Lucy Gerardit, amint a járdán sétál, hosszú, fekete haj keretezi arcát. Arra a napra gondoltam.

Miért ment a kertbe? Találkozni valakivel? Tanulni? Álmodozni olyan lányálmokról, amik sose valósultak meg a számára?

Az ő csontjait vette el tőlem Díaz? Ismét büntudatot éreztem. Elfordultam az ablaktól.

– Miért Gerardiékhoz megyünk először?

– Señora Specter nem korán kelő típus. Biztos csodálkozó képet vágtam.

– Az én elvem az, hogy a fontos dolgokra koncentrálok, nem akadok fent apróságokon. Ha öladysége szeret aludni, ám tegye. Ráadásul szeretném még a papát is otthon találni Gerardiéknál.

Ahogy elmentünk az amerikai követség előtt, Galiano befordult egy keskeny, árnyas utcába, és felállt a padkára. Kiszálltam és vártam, amíg válaszol egy telefonhívásra. Melegen sütött a májusi nap a fejemre.

Azért ment Lucy a Botanikus Kertbe, mert szép idő volt? Mókusokat etetni? Nézni a madarakat? Céltalanul bolyongani és nézelődni? Hogy egyedül legyen mindazzal, amit a fiatalság kínálhat neki?

A Gerardi-rezidencia gondozott sövény mögött, gondozott pázsit közepén állt. Kockakő ösvény vezetett a járdáról a bejárati ajtóhoz. Tarka virágok szegélyezték mindkét oldalról a járdát, és buja ágyások ölelték körbe a ház alapjait.

A kocsibeálló – rajta egy Mercedes 500 és egy Jeep Grand Cherokee – végigfutott a telek jobb szélén. Bal oldalon drótkerítéssel szakítottak

ki egy kis területet a birtokból. Odabent mormota méretű snaucer szaladgált ide-oda, és eszelősen ugatott.

– Azt hiszem, ezt tekinthetjük kutyának – mondta Galiano, és megnyomta a csöngőt.

Magas, sovány, ősz hajú férfi nyitott ajtót. Fekete keretes szemüveget viselt, sötét öltönyt, szikrázóan fehér inget és sárga selyem nyakkendő. Elgondolkoztam, miféle elfoglaltság igényel ilyen eleganciát vasárnap reggel.

– *Buenos días, Señor Gerardi* – köszönt neki Galiano.

Gerardi kicsit felemelte az állát, azután rám nézett.

– Dr. Brennan, az antropológus, aki segít nekünk a lánya ügyében.

Gerardi félreállt, jelezve, hogy beléphetünk, és egy fényes kővel kirakott folyosón lambériás dolgozószobába vezetett minket. Elegáns beshire szőnyeg. Erezett diófa asztal. A mahagónipolcokon esztétikusan elrendezve értékes műtárgyak. Akármivel foglalkozott is Gerardi, jól keresett.

Alig léptünk be, máris egy asszony tűnt fel az ajtóban. Túlsúlyos volt, haja színe a száraz leveleké.

– *Buenos días, Señora Gerardi* – üdvözölte Galiano.

Señora Gerardi olyan félelemmel, riadtsággal nézett Galianóra, mint aki skorpiót talált a lefolyóban.

Gerardi pörgő gyorsasággal beszélt hozzá spanyolul, úgyhogy nem bírtam követni. Amikor a nő felelni próbált, a férje a szavába vágott.

– *Por favor, Edwina!*

Señora Gerardi egyik kezével a másikat szorongatta. Elengedte, majd megint megszorította. Csuklója kidüledt pikkelyes, rózsaszín bőre alatt. Tanácsalanság látszott a szemében, és egy pillanatig azt hittem, ellenszegül. Ehelyett az ajkába harapott és visszavonult.

Señor Gerardi az íróasztal előtt álló két bőrszékre mutatott.

– Kérem.

Leültem. A bőrnek friss szénaszaga volt. Legalábbis ilyennek képzeltem a friss széna szagát, noha még sose ültem benne.

Galiano állva maradt, akárcsak Gerardi.

– Hacsak nincsenek hírei, ez a találkozó értelmetlen – Gerardi mindkét kezét mereven az oldalánál tartotta.

– Mit szólna egy csontvázhoz? – Galiano hangján éreztem, hogy dühös.

Vendéglátónk nem reagált.

– Lehetett Lucynak oka az első kerületbe menni? – kérdezte Galiano.

– Világossá tettem a vallomásaimban, hogy a lányom nem látogatott nyilvános helyeket. Csak... – a szája összeszűkülte, aztán kiengedett – csak iskolába, templomba és a klubunkba járt.

– Nem emlékszik, hogy beszélt volna barátokról? Osztálytársakról?

– Már válaszoltam erre a kérdésre. A lányom nem valami könnyűvérű ifjú hölgy.

– Lucy közel állt Chantale Specterhez?

– Időnként találkoztak.

– Mit csináltak együtt?

– Ez mind szerepel a vallomásomban.

– Legyen szíves.

– Tanultak, filmeket néztek, úsztak, teniszeztek. A nagykövet és én ugyanabba a magánklubba járunk.

– Hol a fia, Señor Gerardi?

– Mario golfleckét vesz.

– Á. Hm. Járt Chantale Specter a házukban?

– Hadd tegyek világossá valamit. Az apja pozíciója ellenére nem pártfogoltam a lányom barátságát a Specter lánnyal.

– De miért?

Gerardi várt egy percet.

– Chantale Specter zavart ifjú hölgy.

– Zavart?

– Úgy érzem, nincs jó hatással a lányomra.

– Na és a fiúk?

– Nem engedem a lányomat randizni.

– Gondolom, Lucy mérges volt ezért.

– A lányom nem kérdőjelezi meg a szabályaimat. Összekulcsoltam a kezem az ölemben, és rájuk néztem. Lucy, gondoltam. A lánya neve Lucy, maga rideg, arrogáns pöcs!

– Na persze – Galiano cinikusan elmosolyodott. – Nem jutott eszébe semmi az utolsó találkozásunk óta?

– Nem tudok semmi többet, mint amit már tud. Világosan megmondtam a telefonba.

– Én pedig megmondtam, hogy Marióval akarok ma beszélni.

– Ezeket a leckéket hetekkel előre lefoglaljuk.

– Nem venném a lelkemre, ha a gyerek miattam nem tanulna meg helyesen ütni.

Gerardi leküzdötte a dühét.

– Öszintén szólva azt hittem, felügyelő, hogy mostanra történik némi előrelépés. Már négy hónapja húzódik az ügy. A feleségem és a fiam nagyon nehezen viseli a feszültséget. Ez az utolsó támadás az állataink ellen pedig egyenesen barbarizmus.

Feltételeztem, hogy a rendőrség szőrmintagyűjtésére célzott. Galiano csettintett a szájával.

– Kikérdezem a snaucert.

– Ne legyen ilyen leereszkedő, felügyelő.

Galiano áthajolt az asztalon, az arca centikre állt meg Gerardi arcától.

– Ne becsüljön alá. Señor. Megtalálom Lucy-t – mondta hátralépve, hűvösen végigmérte a házigazdát. – Akár segít, akár nem.

– Teljes mértékben együttműködtem, felügyelő. Kikérem magamnak a gyanúsítgatását. Senki se aggódik jobban a lányomért, mint én.

Egy óra ütött valahol a folyosón. Senki se szólalt meg, amíg le nem lelt a tíz ütés. Galiano törte meg a csendet.

– Egész reggel egy gondolat zavar.

Gerardi arca csukott könyv volt.

– Szólok, hogy egy csontvázai találtunk, és körülbelül annyi érdeklődést mutat, mintha az időjárás-jelentésről beszélnek.

– Feltételezem, hogy ha ennek a csontváznak bármi köze lenne a lányom eltűnéséhez, megmondaná.

Piros szín kúszott fel Galiano hófehér gallérvjától.

– Úgy látom, nagyon sok mindent feltételezett a lány életéről is.

– A lányom az a személy, akit megtaláltak? – Gerardi felső ajka elfehéredett a dühtől.

Galiano nem felelt.

– Nyilvánvaló, hogy fogalma sincs.

Az arcom égett a zavartól. Így van, Mr. Gerardi. Mert finnyáskodtam és megijedtem egy rózsaszín szemüvegtől.

Gerardi még jobban kihúzta a hátát, mint addig.

– Azt hiszem, ideje távozniuk.

– *Buenos días, Señor Gerardi* – Galiano biccentett nekem. –
Regresaré. Visszajövök.

Az ajtó felé iramodott.

Felálltam és követtem.

– *Hijo de la gran puta!* – Galiano csavargatni kezdte a rendőrségi rádió gombját. A sercegés egyenletes morajjá halkult.

– Mondja el, mit gondol róla.

– Nagyképű, erőszakos, önelégült seggfej.

– Ne fogja vissza magát.

– Milyen szülő az, aki a kamaszkori barátságokat frivolitásnak tartja? – Galiano hangjából süttött a megvetés.

– Mintha csak én mondtam volna. Miből engedhet meg magának apuci Mercedest és beshirt?

– Gerardi és a bátyja vezeti Guatemala legnagyobb autókereskedését.

Már az autóban ültünk, útban a nagykövet rezidenciája felé.

– De igaza volt – ujjlenyomatot hagytam a mutatóujjammal a műszerfalon. A kezem sarkával letöröltem. – Semmit se tudunk arról a csontvázról.

– De fogunk.

Megint nyomot hagytam.

– Maga szerint Lucy tényleg olyan szófogadó volt, ahogy az apja gondolja?

Galiano felemelte a tenyerét, felhúzta a vállát és a szemöldökéi. Nagyon is franciás gesztus egy guatemalaitól.

– Ki tudja? A tapasztalat azt mutatja, hogy sosem azok.

Még két ujjnyom. Fák suhantak el mellettünk. Több kanyar után nagy házak közé értünk, amelyek messze bent emelkedtek a tágas, kertészek által rendben tartott telkek végében. A legtöbb helyen nem látszott az utcáról más, csak a tető.

– Gerardinak egy valamiben igaza lehet.

– Miben? – kérdeztem.

– Chantale Specter.

A nagykövet és családja ugyanolyan sөvény mögött lakott, mint Gerardiék. Emellett elektromos kerítés védte őket. Hatalmas kovácsoltvas kapukkal és hozzá illő egyenruhás őrökkel.

Galiano beállt a kocsibehajtóra, és felmutatta a jelvényét az első őrnek. A férfi közelebb hajolt, majd az irányítófülkébe ment. Néhány másodperc múlva a kapu kitárult.

Nagy kanyarral jutottunk a ház elé, ahol a második őr is megvizsgálta az igazolványainkat. Mivel elégedett volt, csöngetett. Az ajtó kinyílt, és az őr átadott minket egy háziszolganak.

– Mrs. Specter várja önöket. – A férfi ránk nézett, de mégse. – Kérem, kövessenek.

Mintha csak a Gerardi-házba tértünk volna vissza, lambériás dolgozószoba, drága padlóburkolat, bútor, műtárgyak. Épp csak a szőnyeg ezúttal bakhtiari volt.

Am maga a találkozás ég és föld.

Mrs. Specter haja réz, ajka és körme krómvörös. Háromrészes selyem nadrágkosztümöt viselt. Színe mint a napraforgó szirmai. Lábán hozzá illő szandál. A vékony anyag repült körülötte, amint a fogadásunkra sietett. Issey Miyaki illatfelhő vette körül.

– Galiano felügyelő, mindig öröm a látogatása! – Francia akcentus. – Bár persze jobban örülnék, ha más körülmények közt találkozhatnánk.

– Hogy van, Mrs. Specter? – A nő ujjai kísértetiesnek tündek Galiano barna kezében.

– Jól – mosolyogva hozzám fordult. Jól begyakorolt mosollyal. – Ő az a fiatal hölgy, akiről beszélt?

– Tempe Brennan – mutatkoztam be.

A krómvörös körmök kilóttek. A bőre puha volt, a csontjai finomak, mintha egy gyerek kezét ráznám meg.

– Nagyon hálás vagyok, amiért a helyi hatóságok rendelkezésére áll. Sokat jelent nekem és a férjemnek.

– Remélem, tudok segíteni.

– Bocsássák meg a modortalanságomat! – Egyik kezét a mellére tette, a másikat pedig kinyújtotta. – Kérem, foglaljanak helyet.

Egy meghitt sarokba vezetett a szoba jobb oldalán. Minden ablakot három centi vastag faspaletta védett, a zsalukat becsukták a reggeli napfény elől.

– Kérnek teát vagy kávét? – kérdezte, Galianóra majd rám nézve.

Mindketten elutasítottuk.

– Tehát, nyomozó? Mondja, kérem, hogy jó híreket hoz!

– Attól tartok, nem – mondta Galiano gyöngéden.

Minden szín kiszaladt a nő arcából. A mosoly megremegett, de kitarzott.

– Viszont rosszat se! – tette hozzá a rendőr sietve. – Csak szerettem volna rákérdezni néhány dologra és megtudni, eszébe jutott-e azóta valami.

A nő leengedte a mellére szorított kezét a karfára, és hátradőlt.

– Próbáltam. Elhíheti. De semmit nem tudok azon kívül, amit már elmondtam.

Bárhogy igyekezett, a mosoly nem tartott ki. Mrs. Specter tépdesni kezdte a huzat kiálló szálait.

– Ébren fekszem éjjelente, újra és újra végiggondolom az elmúlt évet. Én... nehéz ezt kimondani, de nyilvánvaló, hogy sok mindent nem vettem észre, ami az orrom előtt történt.

– Chantale rázós utat választott – Galiano hangja fényévekre volt attól, amit Gerardival használt. – Ahogy ön is mondta, nem volt őszinte önnel és a férjével.

– Lehettem volna figyelmesebb. Megértőbb.

Arca halottféhérnek tűnt a vörös hajkeretben. Az egyik lakkozott köröm a szálakkal babrált, mintha csak valami független erő irányítaná.

Fájt érte a szívem. Vigasztaló szavakat kerestem.

– Ne okolja magát, Mrs. Specter. Nem tarthatjuk teljes mértékben irányításunk alatt a gyerekeinket.

A nő most rám nézett. Még a tompa fényben is láttam, hogy zöld kontaktlencsét visel.

– Van gyereke, dr. Brennan?

– A lányom egyetemista. Tudom, milyen nehéz olykor a tinédzserekkel.

– Igen.

– Visszatérhetnénk néhány dologra, Mrs. Specter? Galiano.

– Ha az segít.

A felügyelő jegyzetfüzetet vett elő, és neveket, dátumokat tisztázott. A beszélgetés alatt Mrs. Specter tovább húzogatta a kárpit szálait, majd elsimította őket. Időnként valamelyik körme beleakadt az anyagba, amitől apró szálak repültek a levegőbe.

– Novemberben volt egy éve, hogy Chantale-t először letartóztatták.

– Igen.

Tompa felelet.

– Az első kerületben, a *Santa Lucia Hotelben*.

– Igen.

– A második letartóztatásra múlt júliusban került sor.

– Igen.

– A *Hotel Bella Vistában*

– Igen.

– Chantale augusztustól decemberig Kanadában volt kábítószeres elvonókúrán.

– Igen. – Hol?

– Egy rehabilitációs központban, Chibougamau közelében. Ahogy néztem az egyik lebegő szövetszálát, hirtelen belém nyilallt valami. Galianóra néztem. Nem látszott rajta, hogy észrevette volna.

– Az Québecben van?

– Ez voltaképp egy tábor, több száz kilométerre Montrealtól északra. Egyszer Chibougamauba repültem egy exhumálásra. Olyan sűrű volt az erdőség arra felé, hogy a gépből nézve brokkolira emlékeztetett.

– A program megtanítja a fiatalokat, hogy személyes felelősséget vállaljanak a drogfogyasztásukért. A szembesülés megrázó lehet, de a férjemmel úgy véltük, az erős szeretet politikája a legjobb – halvány másolatát produkálta az iménti diplomatamosolynak. – A távoli helyszín garantálja, hogy a résztvevők végigcsinálják a terápiát.

Galiano még sokáig kérdezgetett. Én a vörös körmökre fókuszáltam, hogy ellenőrizzem magam.

– Van valami kérdése, Mrs. Specter? – mondta végül Galiano.

– Mit tudnak a csontokról, amiket találtak?

Galiano nem tűnt meglepettnek, hogy az asszony tud a *Paraiso*-leletről. Nem vitás, a férje folyamatosan tájékozódott.

– Szóba akartam hozni, de nem sok mindent mondhatunk, amíg Dr. Brennan nem fejezheti be az elemzéseket.

– Nem mondhatnak semmit? – Rám nézett.

Haboztam; nem akartam a fotók és a tartály mellett végzett vizsgálatok alapján nyilatkozni.

– *Bármit?* Könyörgés.

Anyai szívem harcolt a tudós agyammal. Mi lenne, ha Katy túnt volna el, és nem Chantale? Mi lenne, ha én gyűrögetném a kárpitot?

– Nem hiszem, hogy a lányáé lenne a csontváz.

– Miért? – A hangja nyugodt volt, de az ujjak eszelősen mozogtak.

– A gyanúm szerint az áldozat nem fehér bőrű.

Rám meredt, gondolatok cikáztak a zöld szemek mögött.

– Guatemalai?

– Valószínűleg. De amíg nem fejeztem be a vizsgálatot, ez alig több, mint egy benyomás.

– Az mikor lesz? Galianóra néztem.

– Igazságszolgáltatási akadályba ütköztünk – mondta.

– Mégpedig?

Galiano elmondott mindent Díazról.

– Miért tette ezt a bíró?

– Nem tudni.

– Elmagyarázom a férjemnek a helyzetet. Ismét hozzám fordult.

– Maga kedves nő, dr. Brennan. Látom az arcáról. *Merci.* Mosolygott, ismét a nagykövet felesége volt.

– Biztos nem hozhatok valamit inni? Esetleg limonádét? Galiano visszautasította.

– Kérhetnék esetleg egy kis vizet?

– Persze.

Amikor kiment, az asztalhoz rohantam, letéptem egy darab ragasztószalagot a tartóról, Mrs. Specter székéhez siettem, és a ragadós részt a huzathoz nyomtam. Galiano szó nélkül figyelt.

Mrs. Specter jeges vízzel leli kristálypohárral tért vissza, a peremérc citromszeletet illesztett. Miközben ittam, Galianóhoz fordult.

– Sajnálom, hogy nem nyújthatok többet, felügyelő. Igyekszem. Őszintén mondom. Az előtérben meglepőt kérdezett tőlem.

– Van névjegykártyája, dr. Brennan? Előkotortam egyet.

– Köszönöm – Elhessentett egy szolgát, aki jött, hogy kikísérjen. – Helyben is elérhető? Meglepve leírtam a bérelt mobilom számát.

– Kérem, felügyelő, találja meg a kicsikémet! A nehéz tölgyajtó bezárult mögöttünk.

Galiano nem beszélt, amíg az autóba nem ültünk.

– Mi volt ez, kárpittisztítás?

– Láttá azt a széket?

Galiano bekapcsolta a biztonsági övet.

– Aubusson. Drága. Felmutattam a ragasztót.

– Az aubussonok szőrmével vannak behúzva. Felém fordult. Keze a kulcson.

– Specteréknek nincs háziállatuk.

10

A vasárnap hátralévő részében Chupan Ya-i csontvázakat vizsgáltam. Elena és Mateo is dolgoztak, és elmondták a sololái nyomozás állását.

Öt percebe telt.

Carlos testét kiadták. A bátyja iderepült, hogy elkísérje Buenos Airesbe a temetésre. Mateo megemlékezést szervezett Guatemalavárosban.

Elena pénteken járt a kórházban. Molly még mindig kómában volt. A rendőrségnek nincs ötlete.

Ennyi.

A Chupan Ya-i híreket is megosztották velem. Csütörtök éjjel Señora Ch'i'p fia negyedszer is nagyapa lett. Az idős asszonynak így már hét dédunokája volt. Reméltem, hogy az új élet örömet hoz az életébe.

A laborban hétvégi csend honolt. Semmi csevegés. Nem szólt a rádió. Nem búgott és csipogott a mikrosütő.

Ollie Nordstern se szaglászott szenzációk után.

Ennek ellenére nehezemre esett koncentrálni. Egymást kergették a gondolataim. Hiányzott az otthonom, Katy, Ryan. Szomorúság fogott el

a körülöttem dobozban fekvő halottak miatt. Aggodalom Mollyért. Bűntudat a gerinctelen viselkedésemért a *Paraisóban*.

A bűntudat győzött. Eltökéltem, hogy többet teszek Chupan Ya áldozataiért, mint a tartályban talált lányért. Így jóval azután is dolgoztam, hogy Elena és Mateo lelépett.

A tizennégyes halott nő volt, közel a húszhoz, több töréssel az állkapcsomon és a jobb karon, és machetevágásokkal a feje hátulján. Azok a mutánsok, akik ezt művelték, szerettek személyes közelségben dolgozni.

Amint a törékeny csontokat vizsgáltam, gondolataim ismét visszatértek a *Paraiso*-beli áldozatra. Két fiatal nőt öltek meg, egymástól évtizedekre. Változik valaha is valami? Úgy éreztem, kézzel fogható a fájdalom.

A tizenötös halott ötéves gyerek volt. Mondja valaki még egyszer, hogy fordítsd oda a másik orcádat!

Galiano hívott késő délután. Hernández nem sokat tudott meg Patricia Eduardo és Claudia de la Aida szüleitől. Señora Eduardo úgy tudta, hogy Patricia nem jött ki valamelyik felettesével a kórházban. Az eltűnése előtt nem sokkal össze is vitáztak. De az asszony nem emlékezett az illető nevére, sem a nemére vagy a beosztására.

Señor de la Aida úgy vélte, hogy a lánya sokat fogyott, mielőtt eltűnt, de Señora de la Aida ellentmondott neki. A múzeumból telefonáltak, hogy nem tudják tovább tartani Claudia állását. Felvesznek valakit hosszú távra.

Hétfőn áttértem a tizenhatos halottra. Pubertáskorú lány, a bölcsességfogai kezdtek kibújni. Százhusz centire becsültem a magasságát. Meglőtték és egy machetével lefejezték.

Délben a rendőrségre hajtottam, és Galianóval elmentünk a törvényszéki labor nyomelemző részlegébe. Alacsony, kopaszodó férfit találtunk ott egy boncolómikroszkóp fölé görnyedve. Amikor Galiano köszönt, a férfi körbefordult a székén. Aranykeretes szemüveget viselt csimpánzszerű fülein.

A csimpánz Fredi Minosként mutatkozott be. Guatemala két szőr – és százelemző specialistája közül ő az egyik. Minos mintákat vett elő a szennyvíztartályban talált farmerből, Gerardiék és Eduardóék otthonából és Mrs. Specter székéből.

– Wookiee-szőr, ugye? – kérdezte Galiano.

Minos zavartan nézett.

– *Chewbacca?*

Nem is derengett neki.

– *Csillagok háborúja?*

– Ja igen. Az amerikai film.

Minos mentségére szolgáljon, hogy a poén nagyon bénán hangzott spanyolul.

– Mindegy. Mire jutottál?

– Az ismeretlen minta macskaszőr.

– Mitől vagy olyan biztos benne?

– Miben, hogy szőr vagy, hogy macska?

– Hogy macska – szóltam közbe, mikor láttam Galiano arcát.

Minos jobbra gurult a székével, és egy tárgylemeztokot vett elő a polcon lévő rakásból. Aztán visszagurult a mikroszkóphoz, és alácsúsztatott egy mintát. Miután beállította az élességet, felállt, és mutatta, hogy üljek le.

– Nézze meg.

Galianóra néztem. A szék felé intett.

– Szeretné, ha angolul beszélnek? – kérdezte Minos.

– Ha nem gond – feleltem. Ostobán éreztem magam, de a spanyoltudásom bizonytalan volt, és meg akartam érteni a magyarázatát.

– Mit lát?

– Olyan, mint egy hegyes végű drót.

– Egy vágatlan szőrszál, amit lát. A huszonhét egyike, amit a „Paraíso” feliratú mintában találtam.

Minos angoljának furcsa, hullámzó lejtése volt, mint egy verkleinek.

– Figyelje meg, hogy a szőrnek nincs jellegzetes alakja.

– Jellegzetes?

– Egyes fajoknál az alak jó azonosító jegy. A lószőr vastag, és a töve közelében élesen elhajlik. A szarvas szőre kunkorodik, és nagyon vékony a gyökerénél. Nagyon jellegzetes. A Paraíso-szőrök viszont nem ilyenek – megigazította a szemüvegét. – Most nézze meg a pigmenteloszlást. Lát valami jellegzetest?

Minos szerette a *jellegzetes* szót.

– Egyenletesnek tűnik – mondtam.

– Az is. Szabad?

Elvette a lemezt, egy optikai mikroszkóphoz ment, beletette, és beállította a fókuszot. Odagurultam a székemmel, és belenéztem. A szőr most olyan volt, mint egy vastag cső keskeny belsővel.

– Írja le a velejét – utasított Minos.

Az üreges belsőre koncentráltam, ami hasonlított a hosszúcsont velőüregére.

– Egy létrára hasonlít.

– Kitűnő. A velő alakja sokféle lehet. Egyes fajoknál kettős vagy többosztású. Jó példa erre a lámák csoportja. Nagyon jellegzetes. Emellett a lámáknál rendre nagy a pigmentsűrűség. Ha ezt a kombinációt látom, mindig láma jut eszembe.

Láma?

– A mintáinak sima létra alakú velője van. Ezt látja.

– Ami macskát jelent?

– Nem feltétlenül. Szarvasmarha, kecske, csincsilla, vidra, pézsmapatkány, borz, róka, hód, kutya, nagyon sokféle állat szőre velője lehet létra alakú. A pézsmapatkánynak szarupikkely-mintázata van, úgyhogy ezt kizártam.

– Pikkely? – kérdezte Galiano. – Mint a hálnak?

– Ami azt illeti, igen. Majd röviden megmagyarázom a pikkelyeket. A szarvasmarhaszőrnek gyakran csíkos a pigmenteloszlása, sokszor nagyon sűrű foltokkal. Így a szarvasmarhát elvethettem. A pikkelyek nem passzoltak a kecskéhez.

Minos inkább magának beszélt, mint nekünk, amikor szóban felidézte a gondolatfolyamatot, amit az analízis során használt.

– A borzot is kizártam a pigmenteloszlás miatt. Kizártam...

– Mi az, amit *nem* tudott kizárni, Señor Minos? – vágott közbe Galiano.

– Kutya.

Úgy tűnt. Minost bántja Galiano érzéketlensége az emlősök szőrzete iránt.

– *Ay, Dios* – fűjtatott Galiano. – Milyen sűrűn kerül kutyaszőr a ruhára?

– Ó, nagyon-nagyon gyakori. – Minos nem vette észre Galiano gúnyolódását. – így aztán kétszeresen is ellenőriztem magamat.

Az egyik asztalhoz ment, és barna papírdossziét húzott elő egy polcról.

– Miután kizártam mindent a macskán és kutyán kívül, méréseket végeztem, és úgynevezett velőszázalék-analízist végeztem.

Előhúzott egy kinyomtatott papírt, és mellém tette a pultra.

– Mivel a macska – és kutyaszőr oly gyakori a büntettek színhelyén, végeztem némi kutatást a kettő megkülönböztetésével kapcsolatban. Több száz kutya – és macskaszőrt mértem meg, és felállítottam egy adatbázist.

Lapozott, és egy szóródási grafikont mutatott, amit átlós vonal osztott ketté. A vonal a föllette lévő több tucat háromszöget választotta el az alatta lévő több tucat körtől. Csak néhány szimbólum lépte át a metrikus Rubikont.

– A velő vastagságát elosztottam a szőr vastagságával, így kikalkuláltam a velőszázalékot. Ez a grafikon ezt a számot ábrázolja százaléként, szemben az egyszerű szőrvastagsággal, amit mikronokban fejezek ki. Mint láthatja, néhány kivétellel, a macskák értékei egy bizonyos küszöb fölött vannak, míg a kutyáké alatta.

– Ami azt jelenti, hogy a velő relatíve vastagabb a macskaszőrben.

– Igen.

Rám mosolygott, mint egy elégedett tanár. Aztán egy csomó csillagra mutatott a vonal feletti háromszögekavalkádban.

– Ezek a pontok a *Paraiso*-mintából származó, találmányra kivett szőrök értékeit jelentik. Mindegyik a macskákkal esik egybe.

Minos becsukta a dossziét, és színes fényképeket vett ki belőle.

– De a pikkelyekről kérdezett, felügyelő. Alaposan meg akartam nézni a felület szerkezetét, így hát a *Paraiso*-mintából beletettem néhány szőrt az elektronmikroszkópba.

Minos ötször hetes fényképet nyomott a kezembe. Éreztem, hogy Galiano áthajol a vállam fölött.

– Ez a *Paraisóból* származó egyik szőr gyökere, négyszázszoros nagyításban. Nézzék a külső felszínt.

– Mint egy fürdőszoba padlója – mondta Galiano.

Minos újabb fotót vett elő.

– Ez már feljebb mutatja.

– Virágszirmok.

– Helyes, felügyelő – ezúttal Galianónak jutott a büszke mosoly. – Amit oly találóan megnevezett, mi pikkelyminta-progresszióknak hívjuk. Ebben az esetben az úgynevezett rendszertelen mozaiktól a szíromig fejlődik.

A Minos-féléket a zsargonban meisternek hívjuk. Értett a szőrökhöz, az biztos.

Hármas fotó. A pikkelyek most már méhsejtre hasonlítottak. A széleik érdekesebbnek tűntek.

– Ez a szőrszál hegye. Ezt a pikkelymintán rendszeres mozaiknak hívjuk. A szélek erőteljesebbek lettek.

– Mi a jelentősége ennek a macskák és kutyák szempontjából? – így Galiano.

– A kutyáknál nagy variáció tapasztalható a pikkelyminta-progresszióban, de véleményeink szerint ez a progresszió egyedülálló a macskáknál.

– Tehát a farmeren talált szőr macskáé – szögezte le Galiano.

– Igen.

– Mind ugyanattól a macskától valók? – kérdeztem.

– Nem láttam semmit, ami mást sugallna.

– Na és a Specter-minta?

Minos átlapozta a mappáját.

– Az a négyes minta lesz. – Rám mosolygott. – Macska.

– Szóval mindenütt macskába ütközünk – elgondolkoztam egy percre –, a *Paráiso*-minta összeillik bármelyik másik hárommal?

– Itt kezd érdekes lenni a dolog.

Minos kiválasztott egy újabb oldalt, és átfutotta a szöveget.

– A kettes mintában a szőrök átlaghossza nagyobb volt, mint a másik három közül bármelyiknél. – Felnézett. – Több mint öt centiméter, ami nagyon hosszú.

Visszatért a jelentéshez.

– Ráadásul a szőrök inkább vékonyak voltak – megint felnézett –, nem pedig vastagok – vissza a szöveghez. – Minden szőr felületi szerkezete a sima szélű, rendszeres mozaik és a sima szélű koronális pikkelyes típus keverékét mutatta.

Minos becsukta a mappát, de nem magyarázta meg.

– Mit jelent ez, Señor Minos? – kérdeztem.

– A kettes minta más macskától ered, mint a másik három. Arra tippelek, de ez csak egy tipp, hogy a kettes macska perzsa.

– És a többi minta nem perzsa macskától ered?

– Sima, rövid szőrök.

– De a *Paráiso*-minta összeegyeztethető a másik kettővel?

– Igen, összeegyeztethető.

– Mi a kettes minta címkéje? – kérdezte Galiano.

Minos megint belenézett a mappájába.

– Eduardo.

– Az Boglárka lesz.

– Perzsa? – kérdeztük Minossal egyszerre.

Galiano bólintott.

– Tehát nem Boglárkától származnak a *Paráiso-szőrök* – mondtam.

– Nem egy perzsamacskától származnak a *Paráiso-szőrök* – javított ki Minos.

– Ez tisztázza Boglárkát. Na és Gerardiék vagy Specterék macskája?

– Egyértelműen esélyesek.

Hirtelen elfogott az optimizmus.

– Több millió más rövid szőrű macskával együtt Guatemalavárosban – tette hozzá.

Az optimizmusom akkorát zuhant, mint egy elszabadult lift.

– Nem tudja meghatározni, hogy a megmaradt minták közül valamelyik egyezik-e a farmeren találttal? – kérdezte Galiano.

– Mindkettő hasonló jelleget mutat. De az egyedazonosítás lehetetlen szőrmorfológia alapján.

– Na és a DNS? – kérdeztem.

– Azt valószínűleg meg lehet nézni.

Minos a pultra lökte a dossziét, levette a szemüvegét, és tisztogatni kezdte a köpenye szélével.

– Csak nem itt.

– Miért?

– Hat hónap elmaradásban vagyunk az emberi szövetekkel kapcsolatos ügyekben. Itt ünnepli a születésnapját is, mire megkapja egy macskaszőr eredményét.

Ezen gondolkoztam, amikor megszólalt Galiano telefonja. Megfeszült az arca, ahogy figyelt.

– *Ay, Dios mío! Dónde?*

Egy teljes percig nem szólt, aztán találkozott a tekintetünk. Amikor megint megszólalt, ismét angolul beszélt.

– Miért nem szóltatok hamarabb?

Hosszú szünet.

– Xicay ott van?

Újabb szünet.

– Máris indulunk.

11

Délután háromra az utcákon már beállt a csúcsforgalom. Lámpák villogtak, szirénák vijjogtak. Galiano kígyóként siklott előre, ahogy az autók félrehúzódva utat engedtek nekünk. Lábát szinte le sem vette a gáزرól. Épp hogy lassított a keresztezésekben.

Pergő spanyol beszéd szólt a rádión. Nem tudtam követni, de nem számított. Claudia de la Aidára gondoltam, sima, fekete szoknyaiban és pasztellszínű blúzaiban. Próbáltam felidézni az arckifejezését a képeken, de nem sikerült.

Viszont felvillantak más képek a múltból. Sekély sírhantok. Szőnyegbe göngyölt, rothadó testek. Lehullott levelekkel takart csontvázak. Allatok által szétmarcangolt, elrothadt ruhák.

Egy iszappal teli koponya.

A gyomrom görcsbe rándult.

A zaklatott szülők. A gyerekük halott, és nekem kell megmondani nekik. Rémültek, sebzettek, kétkedők, dühösek. Megvinni a hírt szörnyű feladat.

A francba! Megint megtörtént.

A szívem tangót járt a bordáim alatt.

A francba! A francba! A francba!

Señora de la Aida telefonhívást kapott körülbelül akkor, amikor én úton voltam, hogy többet tudjak meg a macskaszőrökről. Egy férfihang azt mondta, hogy Claudia halott, és megmondta, hol található a test. A

nő hisztérikus állapotban hívta Hernándezet. Ő pedig Xicayt. A helyszínelők csontokat találtak egy vízmosásban, a város nyugati szélén.

– Mit mondott még Hernández? – kérdeztem.

– A hívás egy nyilvános telefonfülkéből jött.

– Honnan?

– A Cobán buszpályaudvarról, az első kerületben.

– Mit mondott a telefonáló?

– Azt mondta, hogy a test a hetedik kerületben van. Megadta a helyet. Aztán letette.

– Az ásatás közelében?

– Mögötte.

A hetedik kerület a város nyúlványa, amely körbeöleli Kaminaljuyú romjait. Ez egy maja központ, amelyben virágzása csúcán több mint háromezer sír és tizenhárom labdapálya volt, és ötvenezer lakos élt. Az alföldi majákkal ellentétben Kaminaljuyú építői jobban szerették a vályogot a kőnél, ami nem túl bölcs választás a trópusi éghajlaton. Az erózió és az urbánus terjeszkedés megtette a hatását. Ma az ősi metropolisz nem több néhány dombocskánál. Egy zöld terület szerelmeseknek és frizbizőknek.

– Claudia az Ixchel Múzeumban dolgozott. Gondolja, hogy van összefüggés?

– Mindenképp kiderítem.

Rossz szag töltötte be a kocsit, amint elrobogtunk egy kukásautó mellett.

– Nem ismerte fel Señora de la Aida a hangot?

– Nem.

A környék egyre szakadtabb, romosabb lett. Végül Galiano bevágott egy keskeny utcába, aminek boltok álltak mind a négy sarkán. Viharvert faházak mellett száguldottunk el. Ruhaszárító kötelek, megsüllyedt verandák.

Négy háztömbbel később az utca T elágazásban végződött, amely mindkét irányban zsákutca volt.

Balra fordulva fájón ismerős látvány fogadott. Járőrautók sorakoztak az egyik oldalon, bekapcsolt villogóval, sercegő rádióval. Halottaskocsi várakozott a túloldalon. A furgon mellett fém védőkorlát húzódtott, a korláton túl mélyen tátongó *barranca*.

Húsz méterrel előttünk a járdát kerítés zárta el. Sárga helyszínbiztosító szalag futott vagy háromméternyi oldalra, aztán balra fordult, és a kerítéssel párhuzamosan haladt le a vízmosásba.

Egyenruhás rendőrök mozogtak a kordonon belül. Maroknyi ember bámult kintről. Volt, aki kamerát tartott, mások jegyzeteltek. Mögöttük autókat és televíziós közvetítőkocsikat láttam. A médianéesség fele a kocsikban, fele a kocsik körül ücsörgött. Dohányoztak, beszélgettek, aludtak.

Amikor Galianóval becsaptuk a kocsí ajtaját, objektívek szegeződtek ránk. Újságírók vettek körbe.

– *Señor esta...*

– *Detective Galiano...*

– *Una pregunta, por favor.*

Mit sem törődve a rohammal, átbújtunk a szalag alatt, és a vízmosás széléhez mentünk. Fényképezőgépek kattogtak mögöttünk. Kérdések záporoztak.

Hernández öt méterre volt tőlünk a lejtőn. Galiano araszolni kezdett feléje, én követtem.

Bár a domboldalt főleg fű és aljnövényzet borította, meredek volt és sziklás. Szétvettem a lábamat, alulra helyeztem a súlypontomat, és tőlem telhetően igyekeztem megkapaszkodtam a növényzetben. Nem akartam kifecamítani a bokámat vagy legurulni.

Gallyak reccsentek a kezemben. Kövek gördültek le a lejtőn éles, csikorgó hanggal. Madarak rikácsoltak felettünk. Dühösek voltak az alkalmatlankodásunk miatt.

Adrenalin áradt szét a testemben – akárhol is várakozott két krízis között. Lehet, hogy nem ő az, mondtam magamnak. Minden lépéssel erősebb lett az édeskés bűz. Öt méterre a föld kicsit kiegyenesedett, mielőtt még egyszer, utoljára lefelé bukkott.

Csak ijesztgetés, gondoltam, amikor leértünk a lapos részre. De la Aida eltűnése megjelent a sajtóban.

Mario Colom egy fémdetektort húzogatót a földön. Juan-Carlos Xicay fényképezett valamit Hernández lábánál. Akárcsak a *Paraisónál*, mindkét technikusi overallt és sapkát viselt.

Galianóval odamentünk Hernándezhez.

A test egy vízelvezető árokban feküdt, a lejtő és a lapos rész találkozásánál. Valójában csak csontváz volt, de izom – és ínshalmaradványok fogták össze a csontokat.

Csak egy pillantást vetettem rá, és elállt a lélegzetem.

Karcsontok meredtek elő egy kopott, kék blúzból, mint faágak. Lábcsonatok bukkantak ki egy foszladozó, fekete szoknyából, és sáros zokniban, cipőben tűntek el.

A francba! A francba! A francba!

– A koponya feljebb van az árokban.

Hernández homloka csillogott. Arca kipirult, inge úgy tapadt a mellkasához, mint a tóga a római szobrokon.

Leguggoltam. Legyek zümmögtek, testük zölden csillogott a napfényben. Kis, kerek lyukak sorakoztak a bőrszerű szöveten. Apró vájatok éktelenkedtek a csontokon. Az egyik kéz hiányzott.

– Lefejezték? – kérdezte Hernández.

– Állatok – feleltem.

– Miféle állatok?

– Apró dögevők. Talán mosómedvék.

Galiano mellém guggolt. Nem zavartatta magát a rothadó hús bűzétől. Tollat vett elő a zsebéből, és leemelt vele egy nyakláncot a nyakcsigolyáról. Fényes ezüstkeresztben csillant meg a napfény, amikor a felügyelő szemmagasságba emelte a tollat.

Galiano visszatette a nyakláncot, aztán felállt és végigpásztázta a helyszínt.

– Nem hiszem, hogy sok mindent találunk itt – mondta megfeszült állal.

– Nem. Tíz hónapig volt a földben – értett egyet Hernández.

– Fésüljétek át az egész környéket. Vessetek be mindent.

– Rendben.

– Mi van a szomszédokkal?

– Ajtóról ajtóra járunk, de kétlem, hogy sok mindent találunk. Valószínűleg éjszaka hozták ide.

Egy öregemberre mutatott, aki a rendőrségi kordon mellett állt a dombtetőn.

– Grampék egy háztömbnyire laknak. Azt mondja, emlékszik, hogy egy autó járkált itt múlt nyáron. Azért tűnt fel, mert ez zsákutca, és nem

sok autó jár erre. Azt mondja, kétszer-háromszor is visszatért a sofőr. Mindig éjszaka, mindig egyedül. Az öreg azt gondolta, hogy valami perverz, aki idejár kiverni, úgyhogy nem nézte meg közelebbről.

– Megbízhatónak tűnik?

Hernández vállat vont.

– Lehet, hogy ő maga is zsebhokizó. Mi másért feltételezné másról? Viszont emlékezett, hogy öreg autó volt. Talán Toyota vagy Honda. Nem biztos benne. Mindezt a tornácáról látta, szóval nem látta igazán jól, nem tudta kivenni a rendszámot.

– Találtak személyes tárgyakat?

Hernández megrázta a fejét.

– Akárcsak a szennyvíztartályban talált kölyöknél. A ruha rajta van az áldozaton, de semmi más. Az elkövető alighanem az útról dobhatta le a testet, úgyhogy kiszóródhatott vele valami a *barrancába*. Xicay és Colom lemennek, miután itt végeztek.

Galiano a fölöttünk összegyűlt tömeget nézte.

– Semmit, szó szerint semmit nem mondunk a médiának, amíg nem beszéltem a családdal.

Felém fordult.

– Mit akar itt csinálni?

Nem akartam még egyszer elkövetni *paraisós* baklövésemet.

– Szükségem lesz egy hullzásákra és néhány órára.

– Dolgozzon.

– De ne túl soká – vágtam rá az önvádtól csípősen.

– Amíg csak szükséges.

A hanghordozásából úgy éreztem, Díaz nem zavar meg ezúttal.

Sebészkesztyűt vettem elő a zsákomból, a sík rész végére mentem, négykézlábra ereszkedtem, és végigmásztam az árok hosszában. Átszűrtem a leveleket és a földet az ujjaim között. Akárcsak a *Paraisóban*, Xicay a Nikonjával követett.

A koponya két méterre hevert a nyaktól. Addig gurígtatták a dőgezők, míg rá nem untak. A koponya mellett egy csomó haj. A fejtől fél méterre szétszóródott ujjpercek egy halom kézcsomóhoz vezettek.

Miután Xicay lefotózta őket, én pedig feljegyeztem a pontos helyet, visszavitettem az elhurcolt testrészeket a holttesthez. Beféjeztem az árok

átkutatását, és rácsmintában végigjártam a területet. Aztán másodszor is, ezúttal az első rácsmintára merőlegesen.

Semmi.

Visszatértem a csontvázhoz. Elemlámpát vettem elő, és végigpásztáztam a fényel a csontvázat. Hernándeznek igaza volt. Tíz hónap után kétséges, hogy találok nyomokat, de reménykedtem, hogy a műanyag nyújtott némi védelmet, amíg szét nem szaggatták az állatok.

Észrevettem egy cipzárt.

Bár a nyomhelyreállítás lehetetlennek tűnt, ügyeltem, hogy közvetlenül a lepedő fölött dolgozzam. Ha voltak darabkák, hajak, szálak, a laborban megtaláljuk őket.

A lámpát félrerakva hátára fordítottam a testet. A bűz erősödött. Bogarak és százlábúak szaladtak minden irányba. Xicay gépe kattogott a lejem fölött.

A guatemalai felföld klímájában egy holttest hónapok vagy akár hetek alatt csontvázá rothadhat szét, attól függően, hogy mennyire érhetik el a rovarok és dögevők. Ám ha a tetem szorosan be van bugyolálva, a rothadás jelentősen lassítható. Az izomzat és a kötőszövet akár mumifikálódhat is. Itt is ez a helyzet állt fent. A csontok elég jól egyben maradtak.

Tanulmányoztam az összezsugorodott testet. Eszembe jutottak a tizennyolc éves Claudia de la Aida fotói. Összeszorítottam a fogamat.

Most nem, Díaz. Ezúttal nem.

Folyamatosan helyezkedtem, hogy kényelmesebb pozíciót találjak. Hozzáláttam a test átvizsgálásához, a fejtől indulva. Teljes lényem a feladatra összpontosult. Telt az idő. Emberek jöttek-mentek. Fájt a hátam és a térdem. A szemem és a bőröm viszketett a pollentől, portól és a repkedő rovaroktól.

Munka közben észrevettem, hogy Galiano elment. Xicay és Colom kiterjesztették a kutatást a vízmosás alá is. Egyedül dolgoztam tovább. Időnként elfojtott beszélgetést hallottam, madárdalt és fentről lekiáltott kérdéseket.

Két órával később a maradványok, a műanyag lepedő és a ruhák mind a hullazsákban voltak. A feszületet egy Ziplock tasakba zártam. A listából kiderült, hogy csak öt ujjperc és két fog hiányzik.

Ezúttal nemcsak azonosítottam és balról jobbra rendeztem a csontokat. Alaposan szemügyre vettem minden egyes csontdarabot.

A maradványok egy tízes éve végén vagy húszas éve elején járó nőé voltak. Arckoponyái vonásai mongoloid ősokeket feltételeztek. Begyógyult törést találtam a jobb orsócsonton és töméseket négy fogában.

Azt viszont nem tudtam megmondani, hogy mi történt vele. Elsődleges vizsgálataim során nem találtam lött sebet, friss töréseket, sem tompa vagy éles tárgy okozta sérülést.

– De la Aida? Galiano visszatért.

– Beleillik a profilba.

– Mi történt vele?

– Nincsenek ütések, vágások, kötélnyomok. Én se tudok többet, mint maga.

– A nyelvcsont?

Galiano egy patkó alakú csontra utalt, amely a torok elülső részén, a puha szövetbe van beágyazódva. Idősebb áldozatoknál fojtogatás közben eltörhet.

– Érintetlen. De ilyen fiatalnál ez nem jelent semmit.

Ilyen fiatal. Akár a lány a szennyvíztartályban. Láttam, hogy valami megcsillan Galiano szemében, és tudtam, hogy ugyanarra gondolt.

Megpróbáltam felállni. A térdeim nem engedelmeskedtek, és előreestem. Galiano elkapott amint nekivágódtam. Egy pillanatig egyikünk se mozdult. Az arcom égett Galiano mellkasához simulva.

Meglepődve léptem hátra, és lehámoztam a kesztyűmet. Éreztem a tehén szemeket az arcomon, de nem néztem fel.

– Megtudott még valamit Hernández? – kérdeztem.

– Senki nem hallott és nem látott semmit.

– Megvannak de la Aida fogászati adatai?

– Igen.

– Valószínűleg egyszerű lesz azonosítani a fog alapján. Felnéztem Galianóra, aztán vissza a kesztyűmre. Valóban tovább tartott az ölelés, mint ahogyan visszanyertem az egyensúlyomat, vagy csak képzelődtem?

– Itt végzett? – kérdezte.

– Az ásást és szitálást leszámítva.

Galiano az órájára nézett. Pavlovi reflexszel én is ránéztem az enyémre.

– Most akar hozzákezdeni? – kérdezte.

– Ezt most *befejezem*. Ha valami beteg rohadék vadászik fiatal nőkre, lehet, hogy épp most szemeli ki a következő áldozatát, miközben beszélek.

– Igen.

– És minél többen mászkálnak itt, annál jobban tönkreteszik a helyszínt.

Nem volt szükséges kimondani a Díaz nevet.

– Láttá fõnt a tömeget. Ki fog törni a hír, mint egy trópusi vihar.

A táskámba gyõmõszõltem a kesztyűt.

– A transzportcsoport elviheti a testet. Ügyeljen rá, hogy szíjazzák le.

– Igenis, madame!

Tényleg vigyorgott a csirkefogó? Vagy csak képzeltem?

Colommal, Xicayval húsz centi termõtálatjt ástunk és szitáltunk végig a következõ órában az ároknak azon a részén, ahol a maradványok feküdtek. A szitából elõkerült mindkét hiányzó fog, három ujjperc, sok ujj – és lábujjköröm meg egy arany fülbevaló.

Amikor Galiano visszatért, megmutattam neki az ékszert.

– Mi ez?

– Ezt úgy hívjuk: nyom.

– De la Aidáé?

– Ezt a családtól kérdezze.

– A képeken nem viselt ékszert.

– Így van.

Galiano zsebre vágta a kis csomagot.

Leszállt az éj, mire felaraszoltunk az emelkedõn és az útra léptünk. A sajtó furgonjai elmentek, a hullazsákról készült beszédes felvételekkel együtt. Néhány riporter kószált még ott, akik valami nyilatkozatban reménykedtek.

– Hány volt, Galiano?

– Ki az?

– Nõ volt? Megerõszakolták?

– No comment.

Miközben beszálltam Galiano kocsijába, egy nő kattintott a képembe; nyakában három fényképezőgép lógott.

Bezártam az ajtót, a fejtámlának dőltem és becsuktam a szememet. Galiano is beszállt és indított. Kopogást hallottam az ablakomon, de nem törődtem vele.

Galiano rükvercbe kapcsolt. Aztán az ülésém mögé támasztotta az egyik karját, és hátrafordult. Az ujjai súrolták a nyakamat, miközben visszafordult előre.

A bőröm bizsergett.

A szemem tágra nyílt.

Jesszusom, Brennan! Egy fiatal nő meghalt. Egy család összeomlik. Az ügyön dolgozol. Ez nem randi.

Lopva Galianóra pillantottam. Az elsuhanó reflektorfények változtatták vonásai méretét, formáját.

A találkánkon kapott zöldségekre gondoltam. Érezte Galiano, hogy összerendeztem, amikor a mellkasához nyomódott az arcom? Tényleg tovább szorított, mint szükséges lett volna? A Volkswagen-csokorra gondoltam a hotelszobámban. Jesszus!

– Rohadt cápák! – Összerendeztem Galiano hangjára. – Nem, rosszabbak a cápáknál. Tetem körül köröző hiénák.

Lehúzta az ablakát. Sártól és rothadó hústól búzlóttam. Kíváncsi voltam, én vagyok-e az oka.

– Megtalálta, amit keresett? – kérdezte.

– Elvégeztem az előzetes vizsgálatokat, de meg kell őket erősíteni.

– A hullazsák úton van a halottasházba.

– Ez azt jelenti, hogy nem látom többé?

– De látja, ha rajtam múlik.

– Van három fogtömés az azonosításhoz, és ott van a régi kartörés további megerősítésnek.

Némán autóztunk néhány percig.

– Hogyhogy erre nem szállt rá Díaz? – kérdeztem.

– Lehet, hogy a hétfő a krikettezőnapja.

Hús perccel később Galiano lestopolt a szállodám előtt. Még meg se álltak a kerekek, én már kinyitottam az ajtót. A férfi megfogta a karomat, amint a zsákomért nyúltam. Ajaj!

– Remek munkát végzett ma.

– Köszönöm.

– Ha valami agyament pszichopata mászkál a városban, elkapjuk.

– Igen.

Elengedte a karomat, és az ujjával kisimította a haját az arcomból. Újabb bizsergés.

– Aludjon egyet.

– Rendben. Elrohantam a kocsitól.

De Dominique Specter mást tervezett nekem. A hallban várt, az egyetlen guminövénytől félig takarva. Felállt amikor beléptem. Egy *Vogue* magazin csusszant le a padlóra.

– Dr. Brennan?

A nagykövet felesége halványszürke selyem nadrágkosztümöt viselt és fekete gyöngysort a nyakán. Épp annyira nem illett a környezetbe, mint egy nőimitátor a baptista istentiszteletre. A megdöbbenéstől szólni se bírtam.

– Tudom, hogy ez kicsit szokatlan.

Felmérte a hajamat, sáros körmömet és ruhámat. Talán a szagomat is.

– Túlságosan is rosszkor jöttem? – kérdezte a begyakorolt mosolyával.

– Nem – feleltem gyanakodva. – Galiano felügyelő most rakott ki. Talán még el tudom kapni.

A mobilomat kerestem.

– Ne!

Felnéztem. Az izzó zöld szemek riadtan kitágultak.

– Én... én inkább magával beszélnék. – Galiano felü...

– Négyszemközt. *Comprenez-vous?*

Nem. Nem értettem. De beleegyeztem.

12

Mrs. Specter tovább olvasta a *Vogue*-ot amíg én felmentem tisztálkodni. Nem tudtam eldönteni, hogy a türelme udvariasságból fakad vagy a higiénés állapotom kiváltotta undorból. Nem érdekelt.

Büdös voltam, fáradt, viszkettem, és kiborultam a hatórás holttestfeltárástól. Szükségem volt egy zuhanyra.

Felhasználtam mindent, amit csak a tisztasági csomagomban találtam. Kamillasampon és kondicionáló, citrus tusfürdő gél, méz és mandula testkrém, zöldtea és ciprushab.

Öltözködés közben sóvárogva néztem az ágyamra. Aludni akartam. Nem akartam hosszadalmas, intenzív beszélgetésbe kezdeni egy sebzett, szenvedő anyával. De a „ha”-k foglya lettem. Mi van, ha Mrs. Spectert eddig elnyomták, és most hajlandó színt vallani? Mi van, ha olyan vallomást készül tenni, amely fényt deríthet a többi esetre is?

Mi van, ha tudja, hol van Chantale?

Álmodj csak, Brennan.

Visszatértem Mrs. Specterhez. Úgy illatoztam, mint egy drogéria. A nagykövethé egy parkot ajánlott, két háztömbnyire a szállodától. Elfogadtam.

A Parque de las Flores kis tér volt. Rózsabokrok övezték, és rézsútos kavicsösvények szabdalják saroktól sarokig, x alakban. A kavics-x által alkotott négy háromszöget fák és fapadok foglalták el.

– Csodálatos este – mondta Mrs. Specter, miközben az egyik padról eltávolított egy újságpapírt, és leült.

Már tizenegy óra van, gondoltam.

– Egy nyári estére emlékeztet Charlevoix-ban. Tudta, hogy az az otthonom?

– Nem, asszonyom, nem tudtam.

– Járt valaha Québecnek abban a részében?

– Nagyon szép.

– A férjemmel van egy kis lakásunk Montrealban, de amilyen sűrűn csak tudok, ellátogatok Charlevoix-ba.

Egy pár sétált el előttünk. A nő babakocsit tolt, kerekei halkán csikorogtak a kavicsoson. A férfi átölelte a nő vállát.

Galianóra gondoltam. A bal arcom égett, ahol megérintették az ujjai. Aztán Ryanre gondoltam. Mindkét arcom égett.

– Chantale születésnapja van – Mrs. Specter szavai visszarángattak a valóságba. – Ma tizenhét éves.

Jelenidő?

– Több mint négy hónapja, hogy eltűnt.

Túl sötét volt, hogy láthassam az arckifejezését.

– Chantale nem hagyná, hogy így szenvedjek. Ha olyan helyen lenne, ahonnan értesíteni tud, már megtette volna. A táskája pántjával babrált. Hagytam beszélni.

– A múlt év borzasztóan nehéz volt. Minek is nevezte Galiano felügyelő? Rázós út? *Oui*. Rázós út. De még amikor Chantale *a fait une fugue...* Hogy is mondják?

– Elszökött.

– Még amikor elszökött is, Chantale mindig tudatta velem, hogy jól van. Lehet, hogy nem jönne haza, nem mondaná meg, hol van, de hívna.

Elhallgatott. Nézte, amint egy öregasszony a szomszédos háromszögben a szemétkben turkál.

– Tudom, hogy valami szörnyűség történt velem.

Egy elhaladó autó megvilágította az arcát, aztán ismét beburkolta a sötétség. Percek múlva szólalt csak meg.

– Félek, hogy Chantale volt a szennyvíztartályban. Beszélni kezdtem, de közbevágott.

– A látszat sokszor csal, dr. Brennan.

– Mit próbál elmondani?

– A férjem csodálatos ember. Nagyon fiatal voltam, amikor összeházasodtunk.

Hadovál. Mondja, ami éppen az eszébe jut.

– Tíz évvel idősebb nálam. A kezdeti időkben előfordult...

Elhallgatott. Félt valamit elmondani, de mégis ki kellett tárnia a szívét.

– Nem voltam kész megállapodni. Volt egy viszonyom.

– Mikor?

Először ébredt bennem gyanú, miért is vagyok ott.

– 1983-ban. A férjemet Mexikóvárosba helyezték, de szüntelenül utazott. Nem kerestem senkit, semmit, csak el akartam ütni az időt – nagy levegőt vett, kifújta. – Megismertem egy férfit. Találkoztatni kezdtünk. Végül úgy döntöttem, elhagyom André-t, hogy hozzámenjek.

Újabb szünet. Kiválogatta, mit mondjon el, mit tartson meg magának.

– Ám mielőtt elhatároztam volna magamat, Miguel felesége rájött a viszonyunkra. Így a barátom szakított velem.

- Teherbe esett – tippeltem.
- Chantale a következő tavaszon született.
- A szeretője mexikói volt?
- Guatemalai.

Eszembe jutott Chantale arca a képekről. Sötétbarna szeme volt, magas arccsontja, széles állkapcsa. Megzavart a szőke haj. Az előítéletek elhomályosították a megfigyelőképességemet.

Jesszus! Mennyit hibázom még?

- Van még valami?
- Ez nem elég?

A feje lekókadtt oldalra, mintha a nyaka nem bírná el a súlyát.

- Sok házastárs félrelép.

Ezt saját tapasztalatból tudtam.

– Csaknem két évtizedet éltem le a titkossal. Maga volt a pokol – a hangja egyszerre volt reszketeg és dühös. – Sose voltam képes beismerni, ki a lányom, dr. Brennan. Se neki, se az apjának, se a férjemnek, senkinek. A házugság bemocskolta az egész életemet. Megmérgezte a gondolataimat, a nem létező álmaimat.

Arra gondoltam, milyen furcsa ilyet mondani.

- Ha Chantale meghalt, az az én hibám.
- Ez természetes reakció, Mrs. Specter. Magányosnak érzi magát és büntudatosnak. De...

– Múlt januárban megmondtam Chantale-nak az igazat.

- A biológiai apjáról?

Érzékelttem, hogy bólint.

- Mi történt aznap, mikor megtudta?

– Nem akarta elhinni. Szörnyűségeket vágott a fejemhez. Rettenetesen összevesztünk, és kiviharzott a házból. Senki nem látta azóta. Két teljes percig egyikünk se szólt.

- A nagykövet tudja?
- Nem.

Elképzelttem a jelentést, amit a tartályban talált csontokról fogok írni.

- Ha a *Paráísóban* a lányát találtuk meg, kiderülhet az igazság.
- Tudom.

Ismét felemelte a fejét, és az egyik kezét a melléhez szorította. Az ujjai sápadtnak tűntek, a lakkozott körömök pedig feketének a sötétben.

– Tudok arról a halotról is, akit Kaminaljuyúnál találtak ma este. Sajnos nem emlékszem szegény lány nevére.

Specterék forrásai nagyon jók.

– Még nem azonosították a holttestet – feleltem.

– Nem Chantale az. Ez háromra csökkenti a lehetőségeket.

– Honnan tudja?

– A lányom fogai tökéletesek. Specterék forrásai *nagyon-nagyon* jók.

– Chantale járt fogorvoshoz?

– Járt tisztításra és ellenőrzésre. A rendőrségnél ott vannak a fogorvosi papírai. Sajnos a férjem nem híve a röntgenezésnek, ha nem muszáj, így az akták között nincs is ilyen.

– Az is lehet, hogy a *Paraisóban* talált lány nem is az általunk keresett eltűntek közé tartozik – mondtam.

– De lehet, hogy a lányom.

– Van macskája, Mrs. Specter?

Inkább éreztem, mint láttam, ahogy megdermed.

– Elég furá kérdés.

Tehát Specterék forrásai se mindenhatók. Nem tudott Minos eredményeiről.

– Macskaszórt találtunk a tartályból kihalászott farmerben – nem említettem a mintát, amit az otthonában gyűjtöttem. – Ön azt mondta Galiano felügyelőnek, hogy nincs kisállata.

– Karácsonykor elvesztettük a macskánkat.

– Elvesztették?

– Guimauve megfulladt – a fekete körmök a fekete gyöngyökön táncoltak. – Chantale találta meg kis testét, a medencében lebegve. Majd megszakadt a szíve.

Pár percre elhallgatott, aztán azt mondta:

– Késő van. Biztos nagyon fáradt.

Főállt, kisímított néhány képzeletbeli ráncot a tökéletes szürke selymen, és az ösvényre lépett. Csatlakoztam hozzá.

A járdára érve ismét megszólalt. A sápadt, narancssárgás fényben láttam, hogy gondosan kikészített arcára visszatért a diplomatafeleség arckifejezése.

– A férjem intézett néhány telefont. A kerületi ügyész keresni fogja, hogy megbeszéljék, mikor vizsgálja meg a *Paraisó*-beli leletet.

– Megengedik? – kérdeztem döbbenet.

– Igen.

Meg akartam köszönni.

– Ne, dr. Brennan. Nekünk kellene megköszönnünk. Bocsásson meg.

Elővett egy mobiltelefont, és beszélt pár szót.

Némán mentünk tovább. Bárok és bisztrók mellett haladtunk el. Zene szűrődött ki a nyitott ajtókon. Egy bicikli gurult arra. Egy részeg imbolygott felénk. Egy nagy bevásárlókocsival. Eltöprengtem, vajon ő volt az öregasszony, akit a parkban láttunk?

Ahogy közeledtünk a hotelhez, fekete Mercedes suhant a padka mellé. Fekete öltönyös férfi kászálódott ki belőle, és kinyitotta a hátsó ajtót.

– Imádkozom önért.

Az asszony eltűnt a sötétített üveg mögött.

Másnap délelőtt tíz órakor a kaminaljuyúi csontváz a rozsdamentes acélon feküdt a Morgue del Organismo Juidicalban, a harmadik kerületben. Fölötte álltam, Galiano mellettem. Az asztal végénél dr. Angelina Ferreira állt, oldalán egy halottkémasszisztenssel.

Ferreira utasítására a maradványokat lefotózták és megröntgenezték az érkezésünk előtt. A ruhát eltávolították és a hátam mögött lévő pultra fektették. A haját és a hullzásákat átkutatták tárgyi bizonyítékok után.

Hidegburkolat, rozsdamentes acélasztal, csillogó műszerek, neonfény, maszkos, kesztyűs nyomozók. Túlságosan is ismerős jelenet.

Akárcsak az ezután következő procedúra. A szurkálás és kapargatás, a mérések, a szövet lefejtése, a csont fűrészelése. A könnyörtelen boncolás a végső eltörlése annak a kevés méltóságnak is, amit a lány élete végén esetleg megtarthatott.

Az egyik felem be akarta takarni és kitolni a steril idegenek közül szerettei szentségébe. Hagyni, hogy családja nyugalomba helyezze azt a keveset, ami maradt belőle.

De a racionális részem tudta a dolgát. Ennek az áldozatnak nevet kell adni. Csak azután temetheti el a családja. A csontjai megérdemelték az

esélyt, hogy beszéljenek, hogy némán világgá kürtöljek a lány utolsó óráinak eseményeit. Csak így reménykedhet benne a rendőrség, hogy megtudja, mi történt vele.

Így hát összegyűltünk az aktáinkkal, szikéinkkel, mércéinkkel, mérőkörzőinkkel, jegyzetfüzeteinkkel, mintagyűjtő tégelyeinkkel, fényképezőgépeinkkel.

Ferreira egyetértett kor-, nem- és fajmeghatározással. Akárcsak én, ő sem talált friss töréseket vagy más, erőszakos támadásra utaló jeleket. Közösen megmértük és kikalkuláltuk a termetet. Közösen csontokat távolítottunk el egy esetleges DNS-elemzésre. Nem volt rá szükség.

Kilencven perce végeztük a halottkémi szemlét, amikor Hernández megérkezett Claudia de la Aida fogorvosi leleteivel. Egyetlen pillantás elárulta, ki fekszik az asztalon.

Kevéssel azután, hogy Galiano és a társa elmentek, hogy megvigyék a hírt a de la Aida családnak, ismét nyílt az ajtó. A férfit, aki belépett, ismertem a *Paraisóból*.

Dr. Hector Lucas. Arca szürke volt az erős fényben. Köszönt Fereirának, aztán megkérte, hogy hagyja el a helyiséget.

Csodálkozás villant a doktornő szemében a maszk fölött.

Vagy düh. Vagy sértődöttség.

– Hogyne, doktor.

Lehúzta a kesztyűjét, bedobta egy veszélyeshulladék-tartályba, és elment. Lucas várt, amíg az ajtó becsukódott.

– Két órát kap a *Paraiso*-csontvázal.

– Az nem elég.

– Elégnek kell lennie. Négy napja tizenhét ember halt meg egy buszbalesetben. Azóta még hárman elhunytak. A csapatom és az eszközeink túlterheltek.

Bár együttéreztem a baleset áldozataival és családjaikkal, jobban fáj a szívem a terhes fiatal nőért, akinek a testét az emésztőtartályba hajították, mint a múlt heti szemetet.

– Nincs szükségem halottkémi műtőre. Bárhol tudok dolgozni.

– Nem. Tilos.

– Kinek a parancsára korlátoznak két órára?

A kerületi ügyészi hivataléra. Señor Díaz változatlanul úgy véli, hogy nincs szükség kívülállóra.

– Miben vagyok kívülálló? – kérdeztem dühösen.

– Mire céloz?

Nagy levegőt vettem, kifújtam. Nyugi.

– Nem célzok senkire. Segíteni akarok, és nem értem, miért akar az ügyész úr minden eszközzel megakadályozni ebben.

– Sajnálom, dr. Brennan. Ez nem az én dolgom.

Egy papírt nyújtott át.

– A csontokat idehozzák az ön által megjelölt időpontban. Hívja ezt a számot.

– Ennek semmi értelme. Teljes hozzáférést kapok a kaminaljuyúi maradványokhoz, de lényegében eltiltanak attól, akit a *Paraisóban* találtunk. Mitől fél Señor Díaz? Mit találhatok?

– Ez protokoll, dr. Brennan. Még valami. Nem vihet el és nem fotózhat le semmit.

– Hiányozni fog a szuvenírgyűjteményemből – vágtam vissza.

Díázhoz hasonlóan Lucas is kihozta belőlem a legrosszabbat.

– *Buenos días.*

Lucas elment.

Hamarosan visszatért Ferreira. Bagószaga volt, és papírdarab tapadt az alsó ajkára.

– Audencia Hector Lucasszal. Micsoda mázlista – bár a vizsgálat alatt spanyolul beszélünk, most angolul szólalt meg. Texasinak hangzott.

– Az.

A pultra könyökölt, hátrahajolt, és keresztbe rakta a lábát. Rövidre vágott, ősz haja volt. Peter Sampras-szemöldök sötétbarna szem fölött. Teste mint egy frizsider.

– Lehet, hogy olyan, mint egy véreb, de kitűnő orvos.

Nem válaszoltam.

– Összeakasztották a bajszukat?

Elmondtam neki mindent a szennyvíztartályról. Komoly arccal figyelt.

Mikor befejeztem, Ferreira megnézte mindazt, ami Claudia de la Aidából maradt.

– Galiano úgy sejti, hogy a két eset összefügg?

– Igen.

– Istenemre, remélem, hogy téved.

– Ámen.

Lekaparta a papírt a szájáról, megnézte és lepöccintette.

– Mit gondol, a *Paraiso*-csontváz a nagykövet csemetéje?

– Lehetséges.

– Gondolja, ezért tesz keresztbe Díaz? Diplomáciai fiaskó?

– Nincs értelme. Specter intézte el, hogy megnézhessem.

– Két órára – mondta gúnyos hangon.

Fereirának igaza volt. Ha Specter elég befolyásos, hogy leszavazza Díazt, miért nem adott teljes hozzáférést?

– Ha a legkisebb esély is van rá, hogy a lánya az, miért ne akarna Specter biztos lenni? – fogalmazta meg Ferreira a kérdést, ami engem is foglalkoztatott.

– Lehet Díaznak más oka, amiért nem akar a csontok közelébe engedni?

– Például?

Nem tudtam semmilyen „példára” gondolni.

– Lucas a buszbalesetre fogja – feleltem.

– Az biztos, hogy örültek háza van – mondta a doktornő, és felállt.

– Ha ez vigasztalja, nem a maga hibája. Lucas és Díaz is irtózik a beavatkozástól.

Amikor tiltakozni kezdtem, leintett.

– Tudom, maga nem avatkozik bele. De ők lehet, hogy így látják – az órájára nézett. – Mikor akarja megvizsgálni a csontokat?

– Ma délután.

– Tehetek valamit?

– Van egy ötletem, de segítségre lesz szükségem.

– Ki vele.

Elmondtam a tervemet. A szeme Claudia de la Aidára tévedt, azután visszanézett a szemembe.

– Ezt megtehetem.

***

Három órával később Fereirával befejeztük a de la Aida-vizsgálatot, gyorsan megebédeltünk, ő pedig áttért az egyik buszos áldozatra. Claudia de la Aidát eltolták egy hűtőkamrába, és a *Paraíso*-holttest foglalta el a helyét. A halottkémasszisztens egy hokedlin ült a sarokban. Segítőbből megfigyelővé vált.

A csontok olyanok voltak, ahogy emlékeztem rájuk, bár már megtisztították őket az ürüléktől. Megvizsgáltam a bordákat és a medencét.

Szemügyre vettem minden taréjnak, csúcsnak, koponyavarratnak az állapotát és a fogakat.

A nem- és korbecslésem változatlan maradt. Húszhoz közeli nő maradványai voltak.

A mongoloid eredetben is igazam volt. Megállapításaim megerősítésére koponya- és arcméréseket végeztem. Halál előtti trauma jeleit kutattam, de nem találtam semmit. Nem találtam a csontvázon olyan sajátosságokat sem, amelyek segíthetnének az azonosításban. A fogakon nem látszottak sérülések, tömések.

Épp befejeztem a hosszúcsontok méretének feljegyzését, amikor telefon csörgött az előtérben. Az asszisztens felvette, visszajött, és közölte, hogy lejárt az időm.

Hátraléptem az asztaltól, lehúztam a maszkomat és a kesztyűmet. Nem gond. Megkaptam, amit akartam.

Odakint lement a nap a horizonton lebegő vattacukor felhők között. A levegő szemétből rakott tűz füstjétől bűzlött. Könnyű szellő csomagolópapírokat és újságfoszlányokat sodort a járdán.

Mély levegőt vettem, és a szomszédos temető felé néztem. Árnyat vetettek a sírkövek és az olcsó műanyag vázák, zselégyertyák, művirágok. Öregasszony ült egy faládán lefátyolozva, fonnyadt teste talpig feketében. Csontos ujjai közt rózsafüzér himbálózott.

Elégedettnek kellett volna lennem. Bár nem hiánytalanul, de mégis diadalt arattam Díaz felett. Az első megállapításaim is helyesek voltak. Mégis szomorú voltam.

És féltem.

Három hónap telt el attól kezdve, hogy Claudia de la Aidát utoljára látták, Patricia Eduardo eltűnéséig. Alig több, mint két hónap volt a különbség Patricia Eduardo és Lucy Gerardi eltűnése között. Chantale

Specter Lucy Gerardi után tíz nappal tűnt el. Ha egy őrült felelős mindezért, az időintervallumok csökkennek. A vérszomja nő.

Elővettem a mobilomat, és beütöttem Galiano számát. De mielőtt benyomtam volna a hívásgombot, megszólalt a készülék. Mateo Reyes hívott.

Molly Carraway magához tért.

13

Még alig virradt, de Mateóval már a Sololába vezető országúton hullámvasutaztunk. Rózsaszín napsugarak közt száguldottunk az emelkedőkön, ködfoltokba süllyedtünk a hullámvölgyekben. A levegő hűvös volt, a horizontot nedves reggeli pára homályosította el. Mateo tövig nyomta a dzsip pedálját. Arca kifejezéstelen volt, kezével szorosan fogta a kormányt.

Én az anyósülésen ültem, könyökömet kidugtam az ablakon, mint egy teherautósofőr. A szél hátrafújta a hajamat, aztán vissza az arcomba. Szórakozottan félresimítottam, miközben a gondolataim Mollyra és Carlosra összpontosultak.

Bár Carlosszal csak egyszer vagy kétszer találkoztam, Mollyt tíz éve ismertem. Körülbelül egyidősek voltunk, de ő viszonylag későn nyergelt át az antropológiára. Gimnáziumi biológiatanárként elunta, hogy az iskolai ebédlőben felügyeljen, és a mellékhelyiségekben járőrözzön. Ezért harmincegy évesen visszaült az iskolapadba. Miután doktorált bioarcheológiából, elfogadott egy állást a Minnesotai Egyetem Antropológia Tanszékén.

Akárcsak engem, Mollyt is a zsaruk és a halottkémek vonták be orvosi szakértőnek, akik nemigen törődtek az orvosi és a törvényszéki antropológia közti különbséggel. Akárcsak én, Molly is áldozott idejéből az emberi jogok megsértésével kapcsolatos ügyekre.

Ám Molly, velem ellentétben, sosem hagyott fel a régi korok halottainak tanulmányozásával. Bár vállalt halottkémi ügyeket, az archeológia maradt a fő érdeklődési területe. Még meg kellett szereznie

az Amerikai Törvényszéki Antropológus Testület engedélyét. De megkapod, Molly. Megkapod.

Mateóval némán fáltuk a kilométereket. Guatemalavárosból kiérve csökkent a forgalom, de újra megnőtt, ahogy közeledtünk Sololához. Sötétzöld völgyek mellett robogtunk el, sárga földeket láttunk satnya, barna tehennel és falvakat, ahol az utca szélét ellepő árusok épp reggeli portékáikat rakták ki. Kilencven perce ültünk az autóban, amikor Mateo megszólalt.

– Az orvos szerint zaklatott volt.

– Ha te nyitnád ki a szemed két hét szünet után, te is zaklatott lennél.

Száguldva vettünk egy kanyart. Két autó rohant el mellettünk. Szélük bevágott ránk a nyitott ablakon.

– Talán ez az oka.

– Talán? – néztem rá.

– Nem is tudom. Volt valami az orvos hangjában.

Utolértünk egy lassan araszoló teherautót. Mateo recsegve sebességet váltott, és megelőzte.

– Mi?

Vállat vont.

– Inkább a hangszíne.

– Mit mondott még?

– Nem sokat.

– Történt maradandó sérülés?

– Nem tudja. Vagy nem mondja.

– Idejött valaki Minnesotából?

– Az apja. Férjnél van?

– Elvált. A gyerekei középiskolások.

Mateo némán vezetett tovább a hátralévő úton. A szél felfújta vászoningét, sárga csíkokban tükröződött sötét napszemüvegén.

A sololái kórház hatemeletes, piros téglá – és koszos üveglabirintus. Mateo megállt az egyik kis parkolóban, és végigsétáltunk a bejárathoz vezető árnyas úton. Az előkertben cementjézus fogadott minket kitért karral.

Emberek tolongtak az előtérben. Bóklásztak, imádkoztak, üdítőt ittak vagy a fapadokon ücsörögtek, fészkelődtek. Egyesek otthoni öltözetet viseltek, mások öltönyt vagy farmert. A többség sololái maja ruhában

volt. Piros textíliába csavart nők, hasukon vagy hátukon bebugyolált picik. Férfiak gyapjúkötényben, gauchokalapban és gazdagon hímzett nadrágban, ingben. Időnként egy-egy hófehér ruhás kórházi dolgozó vágott át a kaleidoszkópszerű tömegben.

Körülnéztem, mert bár ismertem ezt a közeget, nem ismertem a helyet. Különböző táblák a büfé, az ajándékbolt, az irodák és több tucat kórházi osztály felé irányították az érdeklődőket. *Radiografia. Urología. Pediatría.*

Figyelmen kívül hagyva a bejelentkezésre felszólító feliratot, Mateo egyenesen a liftekhez vezetett. Az ötödik emeleten szálltunk ki, és balra indultunk. Sarkunk kopogott a fényes mozaikon. Ahogy a folyosón áthaladtunk, láttam magamat tükröződni a csukott ajtók kis, háromszögű ablakaiban.

– *Alto!* – harsant mögöttünk.

Megfordultunk. Egy tűzokádó nővér meredt ránk. Kórházi kartont szorított makulátlan, fehér melléhez. Fehér nővérsapkát viselt. A haját egész szorosan hátrakötötte, csoda, hogy nem alakult ki törésvonal végig az arca közepén.

Sárkánynővér kinyújtotta a kezét a kartonnal, és körbejárt minket.

Ő volt az ötödik emelet őre.

Megnyerően mosolyogtunk.

A sárkány megkérdezte, miért vagyunk ott.

Mateo megmondta neki.

A sárkány visszahúzta a kartont, és úgy nézett ránk, mintha mi lennénk Bonnié és Clyde.

– *Familia?*

Mateo rám mutatott.

– *Americana.*

Újabb végigmérés.

– *Numero treinta y cinco.*

– *Gracias.*

– *Veinte minutos. Nada mas.*

Húsz perc. Nem több.

– *Gracias.*

Molly úgy feküdt ott, mint a rászédett halál élő szobra. Vékony pamutköntöse színtelenre fakult a sok mosásban. Úgy lógott rajta, mint

valami vékony halotti lepel. Csó jött ki az orrából, egy másik az egyik karból, amin alig volt több hús, mint a halottasházban vizsgált csontvázon.

Mateo mély levegőt vett.

– *Jesucristo.*

A férfi vállára tettem a kezem.

Molly szemei levendulaszínű üregek. Kinyitotta, megismert minket, és erőlködve megpróbált felülni a párnáján. Odasiettem hozzá.

– *Qué hay de nuevo?* – Elmosódó szavak.

– Semmi, veled mi újság? – fordítottam vissza a kérdést.

– Sziesztáztam egy jót.

– Tudom, hogy túl keményem dolgoztattunk – bár Mateo szavai könnyedek voltak, a hangja nem.

Molly gyöngén elmosolyodott, és a behajtható asztalon álló vizesüvegre mutatott.

– Ideadnád?

Eléje toltam az asztalt, és behajlítottam a szívószálat. Száraz ajkai közé vette, kortyolt egyet. Aztán hátradőlt.

– Ismeritek az apukámat?

Molly egyik keze felemelkedett, majd visszahanyatlott a gyapjútakaróra. Mateóval megfordultunk.

Idős ember ücsörgött egy széken a sarokban. Ősz haja volt, mély barázdák szántották az arcát és homlokát. Bár a szeme fehérje a kortól megsárgult, a közepe olyan kék volt, mint egy hegyi tó. Mateo odament hozzá, és kezet nyújtott.

– Mateo Reyes. Azt hiszem, úgy mondhatnánk, én vagyok itt Molly főnöke.

– Jack Dayton. Kezet ráztak.

– Örvendek, Mr. Dayton – mondtam az ágy mellől.

Bólintott.

– Sajnálom, hogy ilyen körülmények között...

– Milyen?

– Tessék?

– Mi történt a lányommal?

– Apu! Ne légy goromba!

Molly vállára tettem a kezem.

– A rendőrség még nyomoz.
– Két hete.
– Az ilyesmi időbe telik – vélte Mateo.
– Igen.
– Folyamatosan informálják önt? – kérdeztem.
– Nincs miről.
– Biztosan dolgoznak az ügyön – én magam se hittem el igazán, de meg akartam nyugtatni.
– Már két hete – szemét lesütötte ölében tartott bütykös kezeire. Igaz, Jack Dalton. Nagyon igaz.
Mefogtam Molly kezét.
– Hogy érzed magad?
– Nemsokára kutyabajom – újabb erőtlén mosoly. – Sose értettem ezt a kifejezést. Biztos a farmerek találták ki – hátrafordította a fejét, hogy az apjára nézzen. – Mint apu.
Az öregember nem moccan.
– Negyvenkét éves vagyok, de a szüleim még mindig kislányként kezelnek – fordult vissza Molly hozzám. – Ellenezték, hogy Guatemalába jöjjek.
Az égszínkép szemek a sarokban megvillantak.
– Látod, mi történt.
Molly cinkosán rám mosolygott.
– Mankatóban is ugyanúgy megtámadhattak volna, apu.
– Otthon elkapjuk a bűnözőket, és bezárjuk őket.
– Te is tudod, hogy ez nem mindig igaz.
– De legalább olyan nyelven beszélnek a zsaruk, amit ismerek.
Dayton talpra állt, és meghúzta az övét.
– Visszajövök.
Kicsoszogott a szobából. Nike cipője csikorgott a kövön.
– Ne haragudjatok apura. Irtó mérges tud lenni.
– Szeret téged, félt és dühös. Az a dolga, hogy mérgelődjön. Mit mondanak az orvosok?
– A fizikoterápia után kutyabajom se lesz. Nem untatlak a részletekkel.
– Úgy örülök! Halálra aggódtuk magunkat. Majd minden nap volt itt valaki.

– Tudom. Hogy áll Chupan Ya?
– Teljes gözzel haladunk a csontvázelemzésekkel – mondta Mateo. –
Néhány héten belül meglesz mindenkinek a személyazonossága.
– Tényleg olyan rossz, mint ahogy a szemtanúk beszámolója
sugallta?

Bólintottam.

– Sok lövés és machete seb. Zömében nők és gyerekek.

Molly nem szólt semmit.

Mateóra néztem. Bólintott. Nagyot nyeltem.

– Carlos...

– A zsaruk elmondták.

– Kihallgattak?

– Tegnap. Molly sóhajtott.

– Nem mondhattam sokat. Csak foszlányokra emlékszem,
kimerevített képekre. Reflektorfény a hátsó szélvédőn. Egy kocsi
leszorít minket az útról. Két férfi jön felénk az árokparton. Veszekedés.
Lövések. Valaki átkerül az én oldalamra. Azután semmi.

– Emlékszel, hogy felhívtál? Molly megrázta a fejét.

– Felismernéd a férfiakat?

– Sötét volt. Nem láttam az arcukat.

– Emlékszel valamire, amit mondtak?

– Nem sokra. Carlos mondott valami olyasmit, hogy „*mota, mota*”.

Mateóra néztem.

– Kenőpénz.

Molly végigsimította a homlokát az egyik karjával, hátrafésülte a
haját. A hónalja olyan fehér volt, mint egy hal belei.

– Az egyik férfi folyamatosan sürgette a másikat.

– Még valami? – kérdeztem.

Molly szeme az ajtóra ugrott, azután vissza rám. Mikor ismét
megszólalt, halkabban beszélt.

– Nem beszélek jól spanyolul, de az egyik valami inspektort, vagyis
nyomozót emlegetett. Mít gondolsz, rendőrök voltak?

Megint az ajtóra pillantott. Galiano jutott eszembe a *Gucumatzban*.

– Vagy katonák, akik érintettek voltak a Chupan Ya-i mézszárlásban?

Ekkor berobogott sárkánynövér, és egy ellentmondást nem tűrő
tekintettel rabul ejtette Mateót.

– A betegnek pihennie kell.

Mateo a szájához emelte a kezét, és színpadiasan suttogva azt mondta:

– Akció lefűjva. Felfedeztek minket.

A sárkányt nem mulattatta a dolog.

– Öt perc? – kérdeztem mosolyogva.

A nővér az órájára nézett.

– Nem több! Visszajövök!

Az arckifejezése azt mondta, ha kell, erősítést hív.

Molly nézte, ahogy a sárkány kimegy, azután letette a karját, és felkönyökölt.

– Van még valami. A rendőröknek nem mondtam. Nem tudom, miért. Csak nem.

Mateoról rám nézett.

– Én... – nyelt. – Egy név...

Vártunk.

– Meg mernék esküdni rá, hogy az egyikük azt mondta, Brennan.

Úgy éreztem magam, – mint akit falnak löktek. Hallottam Mateo káromkodását.

– Biztos? – döbbsen meredtem Mollyra.

– Igen. Nem. Igen. Istenem, Tempe, azt hiszem. Minden olyan kusza – visszahanyatlott a párnákra.

Ismét a homlokára tette a karját, és könnyek gyűltek a szemébe.

Megszorítottam a kezét.

– Semmi baj, Molly – a szám kiszáradt, a szoba hirtelen mintha összement volna.

– Mi lesz, ha most *utánad* mennek? – kezdte felizgatni magát. – Mi van, ha *te* vagy a következő célpontjuk?

A szabad kezemmel megsimogattam a fejét.

– Sötét volt. Féltél. Minden olyan gyorsan történt. Lehet, hogy félreértetted.

– Nem bírnám ki, ha mégvalakinek baja esne. ígérd meg, hogy óvatos leszel, Tempe!

– Persze, hogy óvatos leszek.

Mosolyogtam, de belül elfogott a reszketés.

Miután eljöttünk a kórházból, Mateóval megebédeltünk egy comedorbán a *Hotel Paisajéban*. Egy háztömbnyire a sololái főtértől. Megvitattuk Molly történetét, és egyetértettünk abban, hogy jelenteni kell.

Mielőtt visszatértünk volna Guatemalavárosba, bementünk a rendőrszere. A nyomozást vezető felügyelőnek nem volt semmi új közölnivalója. Felvette a vallomásunkat, de nyilvánvaló volt, hogy nem sok hitelt ad Molly visszaemlékezésének, miszerint a nevémet hallotta. Nem említettük a célzást egy inspektorra.

Visszafelé egész úton szitált a köd a szürke égből. Olyan sűrű volt, hogy teljesen magába zárta a dzsipünk körüli világot. A dombtetőkön úgy sodródott át az úton, mint a tenger tajtékja.

Ezúttal se beszéltünk sokat. Gondolatok kavarogtak a fejemben, és mindegyik kérdőjelben végződött.

Ki lőtte le Carlost és Mollyt? Miért? A rendőrség biztosan téved, amikor úgy véli, hogy a támadók motivációja rablás volt. Lehet, hogy a rendőrség nem is akar mást találni? Mi az ő motivációjuk?

Lehet, hogy Mollynak igaza van? A lövöldözéssel a Chupan Ya-i nyomozást akarták megakadályozni? Valaki fenyegetve érezte magát, ha a mézariás lelepleződik?

Molly elég biztos volt benne, hogy a támadói a Brennan nevet mondták. Mit akartak tőlem? Én leszek a következő áldozatuk?

Milyen felügyelőről beszéltek? Vajon a rendőrség egyszerűen csak nem akar foglalkozni az ügygel, vagy közülük van a büntetthez?

Újból és újból azon kaptam magam, hogy a visszapillantó tükörbe nézek.

Egy órája autóztunk; hátrahajtottam a fejemet, és becsuktam a szemem. Öt óta talpon voltam. Nem fogott az agyam, majd leragadt a szemem.

A dzsip ringatása. Az arcomba fúvó szellő.

Bármilyen izgatott voltam is, el-elbóbiskoltam.

Felügyelő. Miféle inspektor?

Építési inspektor. Mezőgazdasági inspektor. Autópálya. Autókipufogó. Víz. Szennyvíz.

Szennyvíz.

Szennyvízrendszer.

Paraiso.

Felültem.

– Mi van, ha nem is inspektor volt?

Mateo rámnézett, aztán vissza az útra.

– Mi van, ha Molly valójában csak egy nevet hallott?

– Señor Inspektor?

Egy pillanat kellett csak Mateónak.

– Señor Specter.

– Pontosán.

Örültem, hogy Galiano beszélt Mateónak Chantale Specterről.

– Azt hiszed, André Specterről beszéltek?

– Mi van, ha a támadásnak köze volt a nagykövet lányához?

– De miért lőnék le Carlost és Mollyt?

– Lehet, hogy összetévesztették Mollyt velem. Mindketten amerikaiak vagyunk, körülbelül ugyanolyan magasak, mindkettőnknek barna a hajunk. Jesszus! Túlságosan is hihetőnek tűnt.

– Talán ezért mondták a nevemet.

– Galiano csak egy héttel azután vont be téged a *Paraiso*-ügybe, hogy Cadost és Mollyt lelőtték.

– Lehet, hogy valaki értesült a szándékáról, és el akart tenni láb alól.

– Ki tudhatott erről?

Ismét felvillant Galiano a *Gucumatz* étterem fülkéjében. Megborzongtam.

Néhány perc telt el, amikor:

– *Maididón!* A francba!

Mateo tekintete a visszapillantó tükörbe fúródott. Én is megnéztem az én oldalamon.

Valami piros villogott mögöttünk a ködben. Egy sziréna. Halk, de eltéveszthetetlen.

Mateo figyelme ide-oda cikázott a visszapillantó és a szélvédő között. Én csak a mögöttünk közeledő járorkocsira figyeltem. A fény kiszélesedett, vörös örvénnyé vált. A sziréna hangosabb lett. Mateo lehúzódott a kapaszkodósávba.

A járőrautó rohant felénk. Bíborszínben fürdött a terepjárónk belseje. A sziréna visított. Mateo egyenesen előremeredt. Én egy rozsdá foltot bámultam a műszerfalon.

A rendőrautó behúzódott balra, elszáguldott mellettünk, és eltűnt a ködben.

Csak akkor nyugodott meg a szívem, amikor bezártuk magunk mögött a FAFG-főhadiszállás kapuját.

Galiano nem volt bent, amikor felhívtam az irodájában, de percek belül visszahívott. Egész estig nem ért rá, de hallani akarta, mit tudtam meg Mollytól. Azt javasolta, vacsorázzunk a *Las Cien Puertas*ban. Remek konyha. Kíméletes árak. Jó latin zene. Úgy beszélt róla, mintha az övé lenne.

A következő három órát Chupan Yának szenteltem. Hat ötvenkor tértem vissza a hotelba, csüggedten az elkésesítően értelmetlen halál gondolatától. Úgy tűnt, sose szabadulok már a haláltól. Átöltözés közben más témára tereltem a gondolataimat. Galianóra.

Hol a felesége és a kis Alejandro?

Újra dezodoroztam magam, és pirosítót tettem az arcomra.

Lehet, hogy a családjától vonom el Galianót?

Nevetséges. Ez a vacsora szigorúan munkajellegű.

Igazán?

Az időbeosztás az oka. Mindketten elfoglaltak vagyunk napközben. Szempillafestéket ástam elő a piperetáskám aljából. Fekete pöttyök csöppentek a mosdóba, ahogy kitekertem.

Helyes Galianóval vacsorázni?

Szigorúan munkavacsora.

Akkor minek meghosszabbítani a szempillámat?

Összecsuktam a szempillaspirált, és használatlanul visszatettem a táskába.

Galiano hétkor jött értem.

Az étterem egy, az első kerületre oly jellemző árkádban volt. Bár valaha gyönyörű lehetett, a gyarmati pompa és méltóság helyébe réges-rég málladozó vakolat és graffitik léptek. De ami a konyhát illeti, Galiano nem hazudott. Kitűnő volt. Evés közben elmeséltem sololái látogatásomat. Galiano egyetértett a gyanúmmal, miszerint Mollyt velem tévesztették össze. Erősködött, hogy gondoskodjam a védelmemről. Ebben egyetértettünk. Biztosítottam, hogy éber leszek. Azt javasolta, hordjak fegyvert, és felajánlotta, hogy szerez nekem. Én

elutasítottam, mondván, hogy nem tudom használni. Nem árultam el neki, hogy a lőfegyverektől még az ismeretlen bérgyilkosoknál is jobban félek.

Galiano is úgy vélte, hogy a Chupan Ya-i nyomozás leállítása lehetett a támadás mozgatórugója. Ha ez az igazság, nem lesz több támadás, hiszen a feltárás véget ért. Ezzel együtt azt javasolta, ne menjek távoli helyekre. Javasolta? Követelte.

Kétkedve fogadta viszont a Specter-elméletet.

– Ez megmagyarázná, miért nem kaptam teljes hozzáférést a *Paraíso*-csontokhoz.

– Miért?

– Valaki nyomást gyakorol az ügyészre.

– Ki?

– Nem tudom.

– Miért?

– Nem tudom.

Irritált a kétkedése. Vagy inkább az, hogy nem tudtam a válaszokat.

A gondolataim teljesen logikátlanul visszavándoroltak az elesésemhez. Létezik olyan, hogy tapintásemlék? *Tényleg* megbizsergett az arcom ott, ahol Galiano mellkasához ért?

Dehogy.

Csöndben hallgattam, amint a felügyelő beszámolt a Claudia de la Aida-gyilkosság ügyében folyó nyomozásról. Akcentus nélkül beszélt angolul, de latinos kadenciával. Tetszett a hangja. Tetszett szabálytalan arca.

Tetszett, ahogy rámnéz. Tetszett.

Munka, Brennan! Tudós vagy, nem iskolás lány.

Amikor megjött a számla, megragadtam, előszedtem az American Express kártyámat, és a pincér kezébe nyomtam. Galiano nem ellenkezett.

Az autóban Galiano felém fordult, és a támlára tette a könyökét.

– Mi bántja?

Egy neontábla kék és sárga villanásokkal pulzált az arcán.

– Semmi.

– Úgy viselkedik, mint aki épp most jött rá, hogy meg akarják ölni.

– Micsoda éleslátás!

Bár téves diagnózis.

– Érzékeny fickó vagyok.

– Tényleg?

– Olvastam azt a könyvet... *A férfiak a Marsról jöttek, a nők a Vénuszról.*

– Hm.

– *A szív hidjai.*

Felém nyúlt, és a hüvelykujjával körbesimogatta a szám sarkát. Elfordultam.

– Jegyzeteltem.

– Hol van Mrs. Galiano ma este?

Egy pillanatra értetlennek tűnt. Aztán felnevetett.

– Gondolom, a férjével.

– Elvált?

Galiano bólintott. Felemelte a hajamat, és egyik ujját végighúzza a nyakamon. Izzó nyomot hagyott maga után.

– Na és mi van Ryannel? – kérdezte.

– Munkakapcsolat.

Igaz. Hiszen együtt dolgoztunk.

Galiano közelebb hajolt. Éreztem lehelete meleg nedvességét az arcomon. Azután az ajkai a fülem mögé csúsztak. A nyakamra. A torkomra.

Húha.

Galiano a kezébe vette az arcomat, és szájon csókolt.

Ekkor felvisített a mobilja.

Szétrebbentünk.

Lerántotta a telefont az övéről, és bekapcsolta. Másik keze a hajammal babrált.

– Galiano. Szünet.

– *Ay, Dios!*

Visszatartottam a lélegzetemet.

– Mikor?

Hosszabb szünet. – A nagykövet tudja?

Becsuktam a szemem, éreztem, hogy az ujjaim ökölbe szorulnak.

– Hol vannak most?

Kérlek, Istenem! Ne még egy hullát!

– Igen.

Galiano kikapcsolta a mobilját, végigsimította kezével a fejemet, aztán a vállamra ejtette a karját. Egy percig csak bámult rám. Tehénszemei nedvesek voltak a sötét kocsiban.

– Chantale Specter? – Alig bírtam kinyögni a kérdést.

Bólintott.

– Halott?

– Tegnap este letartóztatták Montrealban.

14

– Életben van? – Amint kimondtam, tudtam, milyen hülyén hangzik.

– Lucy Gerardi is vele van.

– Kizárt!

– CD-lopáson kapták őket a MusiGo áruházban. Le Faubourgan.

– Lopás? – Úgy beszéltem, mint egy hülye, de az egész teljesen értelmetlennek tűnt.

– Cowboy Junkies CD-ket loptak.

– Minek?

– Biztos szeretik a folk rockot.

Felnéztem az égre. Újabb értelmetlen válasz a sötétben.

– Hogy kerültek Kanadába?

– Az Air Canadával.

Seggfej. De nem mondtam ki hangosan. Galiano beindította a motort, és kiállt a parkolóból. Az egész visszaúton felhúzott térdel ültem. Szükségtelen volt a védekező póz. A Chantale Specterről kapott hírek kiöltek belőlünk minden, esetleg meglévő romantikus elképzelést. Még meg se álltunk a szállodánál, mikor kipattantam.

– Hívjon, ha tud valamit.

– Persze.

Ide-oda mozgattam a kezemet kettőnk között.

– Nem fog ez gondot okozni? – Az arcom égett.

Galiano elvigyorodott.

– Dehogy.

Túl zaklatott voltam az alváshoz, ezért ellenőriztem a montreali és charlotte-i üzeneteimet. Pierre LaManche hívott, hogy elmondja, egy mumifikálódott fejet találtak egy pincében, Québec Cityben. Az újságok, amikbe csomagolták, arra utaltak, hogy a harmincas évekből származhat. Nem volt sürgős az ügy. Viszont egy oszlásnak indult torzó sodródott partra Lac des Deux-Montagnes közelében, és szeretné, ha minél előbb megvizsgálnám.

Észak-Karolinában nem vártak antropológiai esetek.

Katy nem volt otthon.

Ryan se volt.

Éttem két fánkot egy dobozból, amit a konyhában őrizgettem, és bekapcsoltam a CNN-t.

Az Armand nevű trópusi vihar Floridát fenyegette. Három kanadait

tartóztattak le tőzsdei csalásért Buenos Airesben. Egy bomba négy embert ölt meg Tel Avivban. Vonatbaleset történt Chicago mellett, több mint száz sérült, a többség könnyebb sebesülésekkel. Az ügyvédek örülhetnek.

Ezután megfürödtem, bekentem a hajamat kondicionálóval és haj dúsító spray-vel, leborotváltam a hónaljamat és a lábamat, kiszedtem a szemöldökömet, és bekrémeztem az egész testemet. Szertelenül, sima bőrrel bújtam ágyba. Még mindig járt az agyam, nem jött az álom. Claudia de la Aida gyilkosság áldozata lett itt, Guatemalában. Patricia Eduardo még mindig nem került meg, de ő lehet a lány a szennyvíztartályból. Chantale Specter és Lucy Gerardi élt és virult Kanadában.

Miért ment Chantale és Lucy Montrealba? Hogy jutottak oda anélkül, hogy nyomot hagytak volna maguk után? Hol bujkáltak és miért?

A szennyvíztartályban talált lány kapcsolódik Claudia de la Aida meggyilkolásához, vagy nem függ össze a két eset? Lehet, hogy megdől Galiano sorozatgyilkos-teóriája? Ki telefonált Claudia holtteste miatt?

Ki gondoskodik Claudia családjáról? Van valaki, aki segít könnyíteni a kibírhatatlan szívfájdalmon?

Hol van Patricia Eduardo? Tényleg az ő teste volt a tartályban? Furcsa, ide nem illő gondolat: ki gondoskodik Patricia lovairól?

Ki telefonált Galianónak Chantale Specter miatt? Annyira meglepett a hír, hogy meg se kérdeztem.

Galiano.

Összereztem. Mint egy kölyök, akit csókolózáson kaptak a díványon.

Na és mi van Ryannel?

Mi van Ryannel?

Ryannel találkoztunk. Vacsoráztunk, elmentünk a Musée de Beux-Artsba, megjelentünk néhány partin, teniszeltünk. Még a bowlingozás-ra is rábeszélte.

Együtt jártunk?

Nem.

De járhatnánk?

A bíróság tanácstalan.

Hogy állunk Ryannel? Nagyon kedvelem. Tisztelem a becsületességét, élvezem a társaságát.

Melegség önt el.

Irtó szexinek tartom Ryant.

Akkor miért vonzódom Galianóhoz?

Újabb hullám.

Könnyű megválaszolni, ribanc.

Ryannel kialakult köztünk egyfajta egyetértés. Nem is, valójában egy egyezés. Hallgatóságos egyezés. Ne kérdezd, ne mondd. Ez a politika már az Egyesült Államok hadseregének is bevált, és eddig nekünk is.

Különben sem szeretek bele Galianóba.

Nézd a jó oldalát, mondtam magamnak. Még nem jutottál a tettekig, se Ryannel, se Galianóval. Így nincs mit elmondani.

Épp ez volt a baj.

Még egy fél órát forgolódtam, aztán frusztrált libidómmal együtt elaludtam.

Mély álomból ébresztett a telefon. Tompa fény szűrődött be a függönyön át, ami esetlenül lógott a nyitott ablak előtt. Dominique Specter volt a vonalban.

– Hallotta?

– Igen.

Az órára néztem. Hét húsz.

– *C'est magnifique*. Mármost persze nem a lopás. De hogy Chantale jól van.

Magas hangon beszélt és erősebb akcentussal, mint amire emlékeztem.

– Csodálatos hír. Felültem.

– *Oui*. A kicsikém él.

– Nem tudja, mással is vádolják Chantale-t a bolti lopáson kívül?

– Nem. Haza kell hoznunk.

Nem mutattam rá, hogy a bíró esetleg másképp gondolja majd.

– Ha megint drogokról van szó, keresek új programot. Egy jobbat.

– Remek ötlet.

– Ragaszkodni fogunk hozzá.

– Igen.

– Magára hallgatni fog.

– Rám?

Hirtelen teljesen felébredtem.

– *Mais, oui*.

– Én nem megyek Montrealba.

– Foglaltam két helyet a délutáni járatra.

Mrs. Specter olyan nő volt, aki nem szokott hozzá az elutasításhoz.

– Most nem hagyhatom el Guatemalát.

– De szükségem van magára!

– Kötelezettségeim vannak egy projektben.

– Egyedül nem vagyok képes rá.

– Hol van Mr. Specter?

– A férjem egy mezőgazdasági konferenciára utazott Mexikóvárosba.

– Mrs. Spect...

– Chantale mérges volt aznap este, amikor elment. Szörnyűségeket mondott. Azt mondta, soha többé nem akar látni.

– Biztosan...

– Lehet, hogy nem hajlandó beszélni velem!

Adjon neki Váliumot.

– Visszahívhatom?

– Kérem, ne hagyjon cserben! Szükségem van a segítségére! Chantale-nak szüksége van a segítségére. Ön azon kevesek közé tartozik, akik ismerik a teljes igazságot.

– Hadd nézzek utána, mit tehetek – feleltem, mert jobb nem jutott eszembe.

Félrehajtottam a takarót, és átlendítettem lábamat az ágy széle fölött.

Miért nem rohan a nagykövet, hogy a feleségével és a lányával legyen? Az asszony elég zavartnak tűnt. Egy vágást néztem a térdemen.

Én másmilyen lennék ugyanebben a helyzetben? Lehet, de nem lényegesen.

Kicsoszogtam a konyhába, kávéfőzőt kanalaztam a kávéfőzőbe, vizet töltöttem hozzá. Aztán elővettem a fánkos dobozt, és megettem egyet, amíg a kávéra vártam.

Láthatnám Ryant.

Porcukrot törtem a pulton, aztán lenyalogattam az ujjamról. LaManche a véleményemet akarta a Lac des Deux-Montages-i hulláról. Azt mondta, sürgős az ügy.

Chupan Yára gondoltam, a FAFG-labor asztalain fekvő csontvázakra. Olyan fontos volt az a munka! De az áldozatok csaknem két évtizede halottak. Biztos, hogy ugyanolyan sürgős itt lennem, mint segíteni LaManche-nak? Miután Carlos és Molly kidőlt, Mateo már így is létszámbírányal küzd. De nem bírná ki néhány napig nélkülem?

Kitöltöttem a kávéfőzőt, tettem bele tejet.

Az árokban talált hullára gondoltam, és elszomorodtam. Claudia de la Aida, tizennyolc éves. Eszembe jutottak a csontok a tartályban, és ismét büntudat fogott el.

És frusztráció. Úgy tűnt, minél keményebben dolgozunk Galianóval, annál messzebb kerülünk a megoldástól.

Muszáj volt valami konkrét eredményre jutnom.

Szükségem volt egy szakvéleményre a macskaszőről.

Az órára néztem. Hét negyven.

Volt még valami. Csak nem tudtam, Ferreira meg tudta-e oldani.

Két fánk maradt a dobozban. Hány kalória lehet? Egy- vagy kétmillió? Holnapra elszáradnak.

Egy montreali út csak néhány napot venne igénybe. Elintézem Mrs. Specter és Chantale ügyét, azután visszatérek a Chupan Ya-i áldozatokhoz.

Megettem a fánkokat, megittam a kávé, és a fürdőszobába indultam.

Nyolckor felhívtam a montreali labort, és a DNS osztályt kértem. Amikor Róbert Gagné felvette, válaszolt neki a *Paráiso*-eset, és elmagyaráztam, mit szeretnék. Úgy vélte, megoldható, és beleegyezett, hogy előreveszi az esetet, ha elviszem neki a mintákat.

Felhívtam Minost. Megígérte, hogy egy órán belül szállításra kész lesz a macskaszőr.

Felhívtam a guatemalavárosi halottasházat, dr. Ferreira elintézte, amit kértem.

Telefonáltam Susanne Jeannak az RP Corporation üzemében St. Hubert-ben, és elmondtam neki ugyanazt, amit Gagnénak. Susanne úgy vélte, beválhat az ötletem.

Felhívtam Mateót. Azt mondta, menjek annyi időre, amennyi csak kell.

Galiano szintúgy.

Befejeztem a telefonálást, és elindultam az ajtó felé.

Rendben, nagykövetné asszony. Kap egy útítársat. És nagyon remélem, hogy önt és az útítársát simán átengedik a vámon.

Angelina Ferreira épp a buszbaleset újabb áldozatával volt elfoglalva, amikor beléptem a vizsgálóba. Egy férfi feküdt az asztalon. A feje és a karja csúnyán összeégett, a hasa úgy tátongott, mint egy nyitott száj egy Bacon-festményen. A patológus egy májat vágott fel a test melletti tálcán. Nagy, lapos kést használt. Fel sem nézett, amikor megszólalt.

– *Un momento.*

Közelről meredt a bemetszésekre. Kivett belőlük három darabkát, és egy gyűjtőtégelybe ejtette őket. A tégely fenekére lebegtek, és elhelyezkedtek a tüdőből, gyomorból, lépéből, veséből és szívből származó társaik között.

– Mindenkit boncolnak?

– Az utasokon külső vizsgálatokat végzünk. Ez a sofőr.

– Őt hagyta utoljára?

– Az áldozatok többsége úgy összeégett, hogy nem voltunk biztosak benne, melyik a sofőr. Tegnap találtuk meg.

Ferreira levette a maszkot, kesztyűt, kezét mosott, és a csapóajtóhoz ment, intve, hogy kövessem. Lepusztult folyosón vezetett végig egy kis, ablaktalan irodába, és becsukta az ajtót. Kinyitott egy viharvert fémszekrényt, és nagy, barna borítékot húzott elő.

– A Hospital Centro Médico egyik radiológusa tartozott nekem egy szívességgel – mondta angolul. – Be kellett hívatnom ezért.

– Köszönöm.

– Azután csempésztem ki a koponyát, hogy Lucas kedden elment. Nem szeretném, ha kitudódnék.

– Tőlem nem fog.

– Jó, hogy megtettem.

– Hogy érti?

Ferreira felvételeket vett elő a borítékból. Tizenhat CT-felvétel volt. Mindegyik egy ötmilliméteres metszetet mutatott a szennyvíztartályban talált koponyáról. A kilencedik röntgenképet a fény felé tartva a doktornő egy kis fehér foltot mutatott. A következő képeken a folt nőtt, alakot váltott, majd összement. A tizennegyedik képen már nem látszott.

– Észrevettem valamit a rostacsonton, gondoltam, fontos lehet. Miután ma reggel felhívott, elmentem, hogy még egyszer megnézzem a koponyát. De a maradványok eltűntek.

– Hová?

– A krematóriumba.

– Egy hét után? – kérdeztem döbbenetben. Ferreira bólintott.

– Ez megszokott eljárás?

– Amint láthatja, helyhiánnyal küzdünk. Még normál körülmények között sem engedhetjük meg magunknak azt a luxust, hogy ismeretlen hullákat tárolgassunk sokáig. Ez a buszbaleset pedig végképp kiverte a biztosítékot – lehalkította a hangját. – De még két hét után is szokatlan lenne.

– Ki rendelte el?

– Próbáltam kideríteni. Úgy tűnik, senki sem tudja.

– A papírok pedig nincsenek meg – találgattam.

– Az asszisztens esküszik, hogy iktatta az utasítást, miután végzett a hamvasztással. De sehol sem találjuk.

– Van elképzelése?

– Van.

Visszatette a felvételeket, és felém nyújtotta a borítékot.

– *Vaya con Dios.*

***

Tizenkettő ötvenhétkor az American Airlines miami járatának első osztályán ültem, beszíjazva. Dominique Specter mellettem a karfán dobolt lakkozott körmeivel. Dr. Ferreira CT-felvételeit a lábamnál lévő bőröndbe zártam. A macskaszőrmintákat is mellé tettem.

Mrs. Specter folyamatosan beszélt a limuzinban és a reptér várótermében. Körülírta Chantale-t, gyerekkori történeteket idézett, elméletekkel bombázott a lánya problémáiról, és terveket szőtt a rehabilitálására. Olyan volt, mint egy DJ két szám között: reszket a csöndtől, és nem válogat a banalitások között, amikkel kitölti.

Mivel felismertem, hogy a beszéddel a feszültségét enyhíti, időnként megnyugtatóan feleltem valamit, de keveset szóltam. Nem volt szükség reaklásra. A szóáradat szüntelenül ömlött.

Mrs. Specter akkor hallgatott csak el, amikor végigdübörögtünk a felszállópályán. Összeszorította a száját, fejét a támlának nyomta, és behunyta a szemét. Amikor felszálltunk, táskájából elővette a *Paris Match* egy számát, és lapozgatni kezdte.

A miami átszállás közben is folytatódott a falduma, majd ismét elhalt a levegőben Montreal felé. Mivel sejtettem, hogy útitársam fél a repüléstől, hagytam, hadd beszéljen, amikor akar.

Megvan az előnye, ha a nagykövet feleségével utazol. Amikor tíz harmincnyolckor földet értünk, öltönyös férfiak vártak, és áterreltek a vámon. Tizenegyre már ismét egy limuzinban ültünk.

Mrs. Specter hallgatott, akár csak a repülés közben, mialatt Centreville felé robogtunk, Guynál letértünk az autópályáról, és ráfordultunk a rue Ste-Catherine-ra. Talán kifogyott a szavakból, vagy addig csak azért beszélt, hogy megnyugtassa magát. Talán az, hogy hazaért, lecsillapította a lelkét. Együtt hallgattuk Robert Charlebois-t. *Je reviendrais a Montréal...* Visszatérek Montrealba. Együtt néztük a város elsuhanó fényeit. Perceken belül megálltunk a lakásomnál. A sofőr

kiszállt. Miközben összeszedtem a táskámat, Mrs. Specter megragadta a kezemet. Az ujjai hidegek, nyirkosak voltak. Mint a hűtőből kivett hús.

– Köszönöm – mondta alig hallhatóan.

Hallottam, ahogy a csomagtartó kinyílik, majd csattanva becsukódik.

– Örülök, hogy segíthetek. Dominique nagy levegőt vett.

– El se tudja képzelni, milyen sokat! Kinyílt az ajtóm.

– Szóljon, mikor láthatjuk Chantale-t. Magával megyek.

Mrs. Specter kezére tettem az enyémét. Megszorította és megcsókolta.

– Köszönöm – mondta, aztán kiegyenesedett. – Claude bekísérje?

– Köszönöm, nem kell.

Claude felkísért a lépcsőn, és megvárta, amíg elővettem a kulcsomat. Megköszöntem neki. Bólintott, mellém tette a bőröndömet, és visszaszállt a limuzinba. És megint azt néztem, ahogy Mrs. Specter beleolvad az éjszakába.

15

Másnap reggel hétkor már Montreal aszfaltgyomrában száguldottam. Ásítózva nyújtóztam fejem fölött a város. Körülöttem a Ville-Marie alagút épp oly komor volt, mint a kedvem.

Québec ritka tavaszi hőség szorításában vergődött. Amikor csaknem éjfélkor hazaértem, az udvari hőmérőm még mindig 26 fokot mutatott. Odabent pedig mintha vagy kilencszáz fok lett volna.

A légkondicionáló nem támogatta azt az igényemet, hogy hűvösben alhassak. Tízpercnyi gombnyomogatás, ütögetés és szitkozódás után sem volt hajlandó életre kelni. Izzadtan, mérgesen kinyitottam minden ablakot, és az ágyamba zuhantam.

Az utcakölykök sem törődtek különösebben azzal, hogy kényelemre és alvásra vágytam. Vagy egy tucat bulizott az ablakomtól tíz méterre lévő pizzéria hátsó lépcsőjén. A kiabálás nem szegte kedvüket. Sem a fenyegetés. Vagy a káromkodás.

Rosszul aludtam. Ide-oda forgolódtam a puha takaró alatt. Többször is röhögésre, éneklésre vagy dühös kifakadásokra ébredtem. Lüktető fejfájással köszöntöttem a hajnalt.

A Bureau de Coroner és a Laboratoire de Sciences Judiciaires et de Médecine Légale Centreville-től keletre, egy T alakú, tizenhárom emeletes üveg- és betonkolosszusban működik. Az épület első számú „lakója” a tartományi rendőrség, a Sûreté du Québec, ezért az épületet az évtizedek során a köznyelv elnevezte SQ épületnek.

Évekkel ezelőtt a québeci kormány úgy döntött, hogy milliókat pumpál a büntetés-végrehajtásba és a törvényszéki orvostanba. Az épületet felújították, a Törvényszéki Orvostani Laboratóriumot az I.SJML-t kibővítették, és az ötödikről a tizenkettedik-tizenharmadik emeletre költöztették, ahol korábban a rövid időre elítélt raboknak felállított börtön üzemelt. Hivatalos ceremónia után a torony Édifice Wilfrid-Derome néven éledt újjá.

A megszokás nagy úr. A többség azóta is ugyanúgy SQ épületnek hívja.

A Molson sörgyárnál elhagytam az alagutat, átmentem a Jacques Cartier-híd alatt, átszáguldottam a De Lorimier-n, jobbra fordultam, és átvágtam egy negyeden, ahol sem a környék, sem a lakosság nem volt túl bizalomgerjesztő. Háromlakásos házak gyufaskatulyányi telekkel, homlokzatukon felkanyargó fémlépcsővel. Szürke kőtemplomok ezüst toronycúccsal. Sarki telkek. Ezek fölé tornyosult a Wilfrid-Derome/SQ.

Tízpercnyi keresés után végre találtam egy helyet ahol valami csoda folytán úgy tűnt, hogy engedély nélkül is szabályosan megállhatok arra az időre, amíg maradni akarok. Még egyszer ellenőriztem a havi, napi és időszakos korlátozásokat, beálltam, fogtam a laptopomat és a táskámat, és elindultam az épület felé.

Gyerekek totyogtak egy közeli iskola irányába kettesével-hármasával, mint a jégkrémet ellepő hangyák. Korai érkezők kószáltak a játszótéren, labdáztak, ugróköteleztek, rikoltoztak, fogócskáztak. Egy kislány kukucskált ki a kovácsoltvas kerítésen, épp úgy kapaszkodott az ujjával, mint a Chupan Ya-i gyermek. Kifejezéstelen arccal nézte,

ahogy elmegyek előtte. Nem irigyeltem a következő nyolc óráért. Bezárva a forró iskolaterembe, a szünidő még mindig egy hónapra van.

Igaz, magamat se irigyeltem.

Nem vágytam különösebben egy mumifikálódott fejre. Sem rothadásnak indult testre. Rettegtem tőle, hogy közvetítsek Chantale és az anyja találkozásánál. Az ilyen reggeleken azt kívántam, bár a telefontársaságnál dolgoznék.

Fizetett szabadság. Óriási előnyök. Hullák nélkül.

Mire a hallba értem, már izzadtam. A reggeli szmog, fáradtság és a sörgyárból érkező szag nem tett jót az agyam véredényeinek. Úgy éreztem, mintha a koponyám tartalma kinőtte volna a helyet, és ki akarna türemkedni.

Nem volt otthon kávé. Miközben beütöttem azonosítót a szkannerbe, átmentem a biztonsági kapukon, elindultam a lift felé, lehúztam a laborbelépőmet, és kiszálltam a tizenkettedik emeleten, az ajkam egyetlen szót formált: *kávét!*

Még egy kártyalehúzás, üvegajtók csúsztak szét, és beléptem a törvényszéki orvosi szárnyba.

Az irodák a folyosó jobb oldalán sorakoztak, a laborok balra. *Mikrobiológia. Szövettan. Patológia. Antropológia/Fogászat.* Ablakok húzódtak a plafontól falközépig. Úgy tervezték őket, hogy a lehető legnagyobb láthatóságot biztosítsák, a biztonság veszélyeztetése nélkül. Az üvegeken keresztül láthattam, hogy minden labor üres.

Az órára néztem. Hét harmincöt. Mivel minden kisegítő, technikus és hivatalos személy nyolckor kezdi a napját, volt csaknem harminc percem egyedül.

Az egyetlen kivételt Pierre LaManche jelentette. Az alatt a tíz év alatt, amíg az LSJML-nek dolgoztam, a törvényszéki orvostani osztály vezetője hétkor érkezett, és jóval azután távozott, hogy a beosztottai elköszöntek. Az öregember olyan megbízható volt, mint egy Timex óra.

Emellett egy nagy rejtély. LaManche három hét szabadságot vett ki minden júliusban és egy hetet karácsonykor. A szabadsága alatt minden nap betelefonált a munkahelyére. Nem utazott, kempingezett, kertészkedett, horgászott vagy golfozott. Nem volt hobbi, legalábbis senki se tudott róla. Hiába kérdeztük, udvariasan megtagadta, hogy a

szabadidejéről beszéljen. így a barátok és kollégák nem faggatták többet.

Az én irodám az utolsó a hatból, közvetlenül szemben az antropológialaborral. Ez az ajtó kulccsal nyílik.

Valóságos papírhegy lepte el az asztalomat. Nem törődtem vele. Kinyitottam a számítógépet és a táskát, megragadtam a bögrémet, és a társalgó felé vettem az irányt.

Ahogy vártam, egyedül LaManche irodáját találtam nyitva. Visszafelé bekukucskáltam.

LaManche felnézett, félkör alakú szemüvege lecsúszott az orrán. Hosszú orr. Hosszú fül. Hosszú arc, hosszú, függőleges ráncokkal.

– Temperance! – Csak LaManche használta a teljes nevemet. – *Comment ça va?*

Biztosítottam, hogy jól vagyok.

– Jöjjön be – hosszú, szeplős karjával az asztalával szemben lévő két székre mutatott. – Üljön le.

– Köszönöm – a karfán egyensúlyoztam a kávémat.

– Milyen volt Guatemala?

Hogy foglalod össze röviden Chupan Yát?

– Bonyolult.

– Több szempontból is.

– Igen.

– A guatemalai rendőrség minden áron meg akarta szerezni.

– Nem volt mindenki ilyen lelkes.

– Igazán?

– Mennyire kíváncsi?

Levette a szemüvegét, az asztalra lökte, és hátradőlt. Beszéltem neki a *Paraíso*-beli nyomozásról és Díaz erőfeszítéseiről, hogy megakadályozza a közreműködésemet.

– Viszont ugyanez az ember nem gátolta meg a Claudia de la Aida ügyben?

– Színét se láttam.

– Vannak gyanúsítottak abban a gyilkosságban? Megráztam a fejemet.

– A nagykövet lánya és a barátnője itt vannak, így hát csupán egy lány hiányzik?

- Patricia Eduardo.
- És a szennyvíztartály áldozata.
- Igen. Bár lehet, hogy ő Patricia. Biztosan látszott az arcomon a zavar.
- Nem tehetett semmit Díaz ellenében.
- Alaposabban is megvizsgálhattam volna, amíg lehet. Pár percig hallgattunk.
- De van néhány elképzelésem. Beszéltem neki a macskaszőrmentáról.
- Mit remél tőle?
- Hasznos lehet egy profil, ha találnak gyanúsítottat.
- Igaz – volt a diplomatikusan válasz.
- A kutyaszőr buktatta le Wayne Williamset az atlantai gyerekgyilkosságoknál.
- Ne mentegetőzzön, Temperance. Egyetérték önnel.
- Megkavartam a kávémat.
- Lehet, hogy zsákutca.
- De ha Monsieur Gagné hajlandó megvizsgálni a szőrt, miért ne?
- Elmondtam neki a terveimet a CT-felvételekkel.
- Ez ígéretesebben hangzik.
- Reméltem.
- Megtalálta a két kérést, amit az asztalán hagytam?
- LaManche a *Demande d'Expertise en Anthropologie*-ra gondolt. Ez egy formanyomtatvány, amit minden eset elején megkapok. A kérvényező patológus tölti ki. Meghatározza, milyen vizsgálat szükséges, felsorolja a részt vevő személyeket, és rövid áttekintést ad a tényekről.
- A koponya nem biztos, hogy emberé. Mindenesetre nem tűnik közelmúltban történt halálesetnek. A torzó más. Kezdje azzal.
- Van elképzelés, ki lehet?
- Robert Clément, egy kistílű drogfíler Nyugat-Québecben, aki a közelmúltban önállósult.
- De nem fizetett sápot az Angyaloknak.
- LaManche bólintott.
- Nagy hiba volt.
- Árt az üzletnek.

– Clément május elején jött Montrealba, és hamarosan nyoma veszett. Tíz napja jelentették be az eltűnését.

Felhúztam a szemöldökömet. A motorosok általában kerültek a hatóságok figyelmét.

– Névtelen női telefonáló.

– Azonnal nekikezdek.

Az irodámból felhívtam Susanne Jeant. Nem volt bent, üzenetet hagytam.

Ezután átvittem a *Paraiso*-mintát a DNS osztályra. Gagné meghallgatta a kérésemet, szórakozottan nyomogatott egy golyóstollat.

– Fondorlatos kérdés.

– Igen.

– Még sosem végeztük macskán.

– Lehet, hogy ezzel szerzel hírnevet.

– A Macska Duplaspirál Királya.

– Még szabad a titulus.

Gagné a Minos-féle műanyag tartályért nyúlt.

– Hagyjak meg egy kis mintát?

– Vizsgáld meg az egészet. A guatemalai labornak van még.

– Nem baj, ha játszom vele kicsit? Kipróbálnék néhány új technikát.

– Szolgáld ki magad.

Aláírtuk a bizonyíték átadásáról szóló nyomtatványokat, és siettem vissza az irodámba.

Mielőtt szembenéztem volna a fejjel és a torzóval, gyorsan átfutottam az irathalmot. Megtaláltam LaManche kérvényeit, kibányásztam a rózsaszín telefonüzenetes cetliket. Reméltem, hogy Ryan üzent valamit. *Bienvenue*. Isten hozott. Örülök, hogy itt vagy. De nem volt semmi.

Detektívek. Diákok. Újságírók. Egy ügyész négyszer telefonált.

Ryantól semmi.

Remek. Ryannek megvannak a forrásai. Shedock egész biztosan tudta, hogy hazajöttem.

A jobb szemem mögött hömpölygött a fejfájás.

Fogtam a *Demande d'Expertise* nyomtatványokat, köpenybe bújtam, és az ajtó felé indultam. Fél úton jártam, amikor csöngött a telefon.

Dominique Specter hívott.

– *Il fait chaud.*

– Nagyon meleg van – helyeseltem, és közben LaManche egyik nyomtatványát olvastam.

– Azt mondják, melegrekord lehet ma.

– Igen – feleltem szórakozottan.

A koponyát egy bőröndben találták. LaManche csúnyán csorba fogakat jegyzett fel és egy nyelven átfűzött zsineget.

– A városban mindig sokkal melegebb van. Remélem, van légkondicionálója.

– Igen – feleltem, miközben az időjárásnál jóval hátborzongatóbb dolgok foglalkoztattak.

– Elfoglalt?

– Majdnem három hetet voltam távol.

– Hát persze. Bocsásson meg, amiért rabolom az idejét.

Elhallgatott, mintegy kihangsúlyozva bűnbánatát.

– Egy órákor láthatjuk Chantale-t.

– Hol van?

– Egy rendőrőrsön a boulevard René Lévesque közelében.

Déli körzet. Csak néhány háztömbnyire volt a lakásomtól.

– Felvegyük? – kérdezte.

– Ott találkozunk.

Alig tettem le a kagylót, amikor ismét megszólalt a telefon. Susainne Jean hívott. Egész délelőtt Volvo mérnökökkel tárgyal, a *Bombardier*ben munkaebédje lesz, de délután ráér. Megegyeztünk, hogy háromkor találkozunk.

Útban a laborba, mindkét esetben készítettem egy dossziét, és gyorsan átfutottam a torzó kartonját. Felnőtt férfi. Karok, lábak és a fej hiányoznak. Előrehaladt bomlás. Egy vízávezető csatornában találták Lac des Deux-Montagnes-nál. Halottkém: Leo Henry. Patológus: Pierre LaManche. Nyomozásvezető: Andrew Ryan nyomozóhadnagy, Sûrete du Québec. Lám-lám.

A maradványok lent voltak, így beléptem a külön liftünkbe, lehúztam a kártyámat, és megnyomtam a három gombból a legalsót: LSJML. Halottkém. Hullaház.

Az alagsorban újabb őrzött területre léptem be. Balra ajtók nyíltak a bonctermekekbe. Hármon egy-egy tábla lógott, a legnagyobbban kettő.

A központi terem kis ablakán át észrevettem egy nőt mütös ruhában. Hosszú, göndör haja volt, amit hajcsattal tűzött hátra. A csinos, harmincas Lisa füрге mosolyával és 85D melltartóméretével a gyilkossági nyomozók kedvence volt. Nekem is kedvencem volt, mert szívesebben beszélt angolul. Mikor meghallotta az ajtónyitást, megfordult.

- Jó reggelt. Azt hittem, Guatemalában vagy.
- Még visszamegyek.
- Egy kis pihenő?
- Nem egészen. Meg akarom nézni LaManche torzóját.

Lisa elfintorodott.

- De hisz Pierre már hatvannégy éves, dr. Brennan.
- Egy komika veszett el benned.
- Hányas halottaskamra?

Hangosan felolvastam a nyomtatványról.

- Négyes terem?
- Igen.

Eltűnt a duplaajtó mögött. Mögötte volt az öt halottaskamra egyike. Mindegyik tizennégy fagyasztókamrára volt osztva, amiket rozsdamentes acélajtók zártak le. Kis, fehér kártyák jelezték, ha foglalt volt a fülke. Piros címkék a HIV-pozitív eseteket. A halottaskamra száma elárulja Lisának, melyik ajtó mögött fekszik a torzó.

Továbbmentem a négyes boncterembe, amit extra szellőztetővel szereltek fel. A boncterem a vízi hulláknak. A boncterem a megégetteknek. A boncterem, ahol többnyire dolgoztam.

Alig öltöztem be, amikor Lisa betolta a gurulós hordágyat egy ugyanolyan szárnyas ajtón, amilyen a központi teremben is volt. Amikor Kinyitottam a hullazsákot, émelyítő szag csapott ki.

Meghalt.

- Mi az, hogy!

Lisával a vizsgálóasztalra csúsztottuk a torzót. Bár felpuffadt és eltorzult, a nemi szerve érintetlen volt.

- Fiú.

Lisa Lavigne, a szülésznő.

– Kétségtelen.

Jegyzeteltem, miközben Lisa előhozta a röntgenleleteket, amiket LaManche rendelt.

Gerincízületi gyulladást fedtek fel és öt-hat centinyi csontot a hiányzó végtagokból.

Egy szikével eltávolítottam a puha szövetet a mellsontról, Lisa pedig beindította a Stryker-fűrész, hogy átvágjuk a harmadik, negyedik, ötödik borda szegycsont felőli végét. Ugyanezt tettük a medencével: kivágtuk az elülső részt, ahol a két félkör találkozik a felezővonalnál.

Mind a hat borda és a szeméremcsont is porózus volt. Úgy tűnt, a fickó igencsak benne járt a korban.

A nemre a nemi szerv utalt. A bordavégek és összenövések lehetővé tették, hogy megbecsüljük a férfi korát. A származás megállapítása már keményebb dió lesz.

A bőrszín semmit se jelent, mivel egy test a halál utáni körülményektől függően besötétedhet, kifehéredhet vagy elszíneződhet. Ez az úriember terepszínű mintát választott: barna és zöld foltokat. Végezhetnék néhány posztkraniális mérést, de fej és végtagok nélkül a faji meghatározás szinte lehetetlen lenne.

Ezután eltávolítottam az ötödik nyakcsigolyát, ez volt a legjobb állapotban a nyakcsontokban. A kar- és lábcsonkról felpuhult húst fejtettem le, Lisa pedig mintát vágott le minden megmaradt felkar- és combcsontmaradvány végéből.

Egy gyors felmérés súlyos csorbulást mutatott és mély, L alakú barázdákat minden vágási felületen. Az volt az érzésem, láncfűrész esettel állunk szemben.

Megköszöntem Lisának, felvittem a mintákat a tizenkettedik emeletre, és átadtam őket a laborasszisztensnek. Denis beáztatja a csontokat, azután lassan lefoszlatja róluk a maradék húst és porcogót. Pár nap múlva vizsgálható mintáim lesznek.

Egy McGill³-óra ül az irodámban a párkányon, amit ajándékba kaptam amikor vendégoktatóként előadást tartottam az öregdiákszövetségben. Az óra mellett bekeretezett fénykép állt Katyról

---

³ Kanadai Egyetem

és rólam. Nyáron készült, a tengerparton. Mikor beléptem az irodába, a fényképre esett a pillantásom.

Elfogott a szokásos szívfájdalom, amit olyan intenzív szeretetroham követett, hogy szinte sajgott.

Mint oly sokszor, most is elgondolkoztam, miért vált ki ez a fénykép ilyen érzést belőlem. Mert hiányzik a lányom? A büntudat miatt, amiért olyan sokszor vagyok távol tőle? A barátnőmért érzett gyász miatt, akinek a holtteste mellett feküdt a kép?

Felidéztem, hogyan találtuk meg a fotót a barátnőm sírjában. Emlékeztem a rémületre, a fojtogató dűhre. A gyilkosát képzeltem magam elé. Eltöprengtem, gondol-e rám hosszú börtönnapjai és éjszakái alatt?

Miért tartottam meg a képet?

Nincs magyarázat.

És miért itt?

Fogalmam se volt.

Vagy mégis? Biztos, hogy nem értem valamilyen tudatalatti szinten?

A sok gyilkosság, csonkítás, önpusztítás közepette ez a kopott fénykép emlékeztet, hogy vannak érzéseim. Érzelmeket vált ki. Múltak az évek, és a fénykép az ablakpárkányomon maradt. A McGill-óra néztem.

Tizenkettő negyvenöt. Sietnem kellett.

16

Az SQ előtt nehéznek és párásnak éreztem a levegőt. A Szent Lőrinc-csatorna felől érkező szellő alig enyhített valamit. A sörszag megszűnt, a folyó szaga viszont annál erősebb volt. Miközben a kocsihoz sétáltam, egy sirály rikácsolt fölöttem. Panaszkodott vagy örvendett a korai nyárnak.

Québecben bonyolult a rendőri tevékenység. Az SQ felelős a provinciában minden olyan területért, amely nem esik valami helyhatóság felügyelete alá, amikből sok van Montreal külvárosaiban.

Magát a szigetet a Police de la Communauté Urbaine de Montréal, rövid CUM felügyeli.

A CUM négy szekcióra oszlik: északi, déli, keleti és nyugati területre. Nem túl kreatív, de földrajzilag pontos. Minden osztálynak megvan a maga központja, melyben nyomozati, végrehajtói és elemzőosztályok működnek. Mindegyik rendelkezik fogdával is.

A letartóztatott gyanúsítottak – a gyilkossággal és nemi erőszakkal vádoltak kivételével – mind ennek a négy szekciónak a valamelyik börtönében várják a vád alá helyezést. A Le Faubourg-i rue Ste-Catherine-en lévő MusiGóban elkövetett lopásért Chantale Spectert és Lucy Gerardit a déli kapitányságra vitték.

A déli körzet, amelyben lakom, olyan kusza, amilyen csak egy urbánus földdarab lehet. Bár a francia és angol nyelv dominál, van itt görög, olasz, libanoni, kínai, spanyol, párszi és még egy tucat más dialektus. A McGill Egyetem és Wanda Sztriptízklubja, a Sun Life épület és a Hurley's Pub, a Marie-Reine-du-Monde katedrális és a Crescent Street-i óvszerbolt.

A déli körzet szeparatisták és föderalisták, drogдилerek és bankárok, gazdag özvegyek és nincstelen diákok hazája. Játszótér a hokirajongóknak, találkahely a társaságra váró szingliknek, munkahely a külvárosi ingázóknak, hálóhely a csavargóknak, akik barna zacskókban lapuló üvegekből isznak, és a járdán alszanak. Az évek során számos olyan gyilkossági ügyben dolgoztam, amelyek a határain belül indultak.

Reggeli útvonalamon visszatérve, nyugatnak indultam az alagútban. Kimentem az Atwater kijáraton, északra robogtam a St-Marcon, jobbra ráfordultam a Ste-Catherine-re, és megint jobbra a Guyra. Egy ponton csupán méterekre voltam az otthonomtól. Azt kívántam, bárcsak odakanyarodhatnék a megbeszélt randevúim helyett.

Vezetés közben Chantale és Lucy szüeleire gondoltam. Az arrogáns és basáskodó Señor Gerardira. Megfélemlített feleségére. Mrs. Specter megszínesített szemével és festett körmeivel. A mindig távollévő Mr. Specterre. Ők voltak a szerencsések. Az ő lányuk élt.

Elképzeltem Señora Eduardót, aki még mindig retteg, találgatja, mi történhetett Patriciával. A de la Aida családra gondoltam, akiket

letaglóz lányuk halála. Talán önváddal tusakodnak, amiért nem tudták megakadályozni.

Beálltam a parkolóba, két rendőrautó közé. Claude a Specter-Mercedesnek dőlt, keresztbe tett karral és lábbal. Biccentett, amikor elmentem mellette.

Bementem a kapitányság főbejáratán, a pulthoz léptem, felmutattam az igazolványomat, és elmagyaráztam, miért jöttem. A rendőr tanulmányozta a fotót, ellenőrizte, hogy egyezem-e a képpel, aztán végigszaladt az ujjával egy listán.

– Az ügyvéd és az anya már előrement. Hagyjon itt mindent.

Levettem a vállamról a táskámat, és átadtam a pulton. A pultos bezárta egy szekrénybe, valamit beírt egy könyvbe, aztán felém fordította a könyvet.

Amint beírtam az időpontot és a nevemet, felvett egy telefonkagylót, és mondott valamit. Pillanatokon belül újabb rendőr lépett ki baloldalt egy zöld fémajtón. Végigtapogatott egy kézi fémkeresővel, és intett, hogy kövessem. A plafonról kamerák követték haladásunkat a neonfényű folyosón.

A részegek zárkája szemben, közvetlenül előttünk volt. Lakói lebzseltek, aludtak vagy a rácsokba csimpaszkodtak. A zárkán túl újabb zöld ajtó következett. Az ajtó mögött a fogda. A részegek zárkájával átellenben egy pult. A pult mögött „ruhatár” a bejövő raboknak.

Több ENTREVUE DÉTENU feliratú ajtó előtt mentünk el. Korábbi látogatásaimból tudtam, hogy mindegyik egy fali telefonnal felszerelt, kis fülkébe vezetett, amelyben egy lecsavarozott szék és pult volt, és a hasonlóan berendezett látogatófülkére nyílt. A beszélgetés üvegen és telefonon keresztül történt.

Mármint azokkal az elítéltekkel, akik nem nagykövetek csemetéi.

Elhagytuk a rabok beszélőszobáit, s az őr megállt egy ENTREVUE AVOCAT feliratú ajtónál. Még sosem voltam az ügyvédek részlegében, kíváncsi voltam, mit várhatok. Piros bőrfoteleket? Konyakos poharakat? Skóciában golfozókat bemutató posztereket?

Bár a helyiség nagyobb volt, ugyanolyan kopár, mint az, ahová a rabok barátnői, családtagjai érkeztek. A telefonon kívül egy fémasztal és néhány szék jelentette a bútorzatot.

Az asztal mellett ült Mrs. Specter, a lánya és egy férfi, akit a család ügyvédjének néztem. Magas volt, széle-hossza egy. Ősz haja felpöndörödött márkás öltönye gallérjánál. Rózsaszín arca és homloka csillogott.

Mrs. Specter áttért a nyári színarzenálra. Drapp vászonkosztümöt viselt, törtfehér harisnyát és kivágott orrú papucscipőt. Gyöngyökkel kirakott aranypánt fogta hátra rézszínű fűrtjeit. Mikor meglátott, idegesen rám mosolygott, aztán arca visszabújt az Estée Lauder maszk mögé.

– Dr. Brennan, hadd mutassam be Ihor Lywyckijt – mondta.

Lywyckij felemelkedett és kezet nyújtott. Egykor izmos arcát megpuhították a zsíros ételek és az alkohol. Rámosolyogtam, miközben kezet fogtunk. Húsos szorítása elég gyenge volt

– Tempe Brennan.

– Örvendek.

– Mr. Lywyckij képviseli Chantale-t.

– Jaj igen. Ne küldjenek a nagyházb! – Chantale hangját átítatta a gúny.

A lányhoz fordultam. Szétvetett lábbal, lesütött szemmel ült, kezét ujjatlan vászonzakója zsebébe dugta.

– Biztos te vagy Chantale.

– Nem, én Hókefélke vagyok.

– Chantale!

Mrs. Specter a lánya fejére tette a kezét. Chantale lerázta.

– Ez baromság. Ártatlan vagyok.

Chantale olyan ártatlannak látszott, mint a bostoni fojtogató. Szőke haja most fekete volt, mint a cipőpaszta. A zeke alatt rózsaszín fűzöt viselt. Fekete Spandex miniszoknya, fekete harisnya, fekete bakancs és fekete smink tette teljessé az összképet.

Leültem, szembe az ártatlan báránnyal.

– A biztonsági őr öt CD-t talált a hátizsákjában, Miss Specter – mondta Lywyckij.

– Kapja be!

– Chantale! – Mrs. Specter ezúttal a saját homlokához nyúlt.

– Segíteni akarok. De nem tehetek semmit, ha ellenáll – Lywyckij úgy beszélt, mint a tévé ügyvédje.

– Azért van itt, hogy valami kibaszott koncentrációs táborba küldjön.

Amikor Chantale felnézett, úgy éreztem, tömény gyűlöletet látok a szemében.

– Ő meg mit keres itt? – bökött felém a könyökével.

Mrs. Specter közbeszólt, mielőtt felelhettem volna.

– Mind aggódunk, kicsim. Ha drogproblémád van, szeretnénk megtalálni a legjobb megoldást neked. Dr. Brennan segíthet ebben.

– El akarsz zárni valahova, hogy ne hozzalak kellemetlen helyzetbe.

Belerúgott az asztalládba, aztán izzó szemei visszavándoroltak a bakancsára.

– Chant...

Lywyckij Mrs. Specter vállára telte a kezét, a másikkal pedig elhallgattatta.

– Mit akar, Chantale?

– Kijutni innen.

– Azt elintézem.

– Biztos?

A lány hangja először tűnt korához illőnek.

– Kanadában nincs priusza, és a bolti lopás kisebb bűncselekmény.

A körülményekre való tekintettel biztosan meg tudom győzni a bírót, hogy engedje ki az édesanyja felügyelete mellett, ha megígéri, hogy betartja a bíró és Mrs. Specter feltételeit.

Chantale nem szólt semmit.

– Megértette, mit jelent ez? Semmi válasz.

– Ha ellenszegül az édesanyjának, jogsértést követ el. Újabb rúgás az asztalládba.

– Érti, Chantale?

– Igen, igen.

– Eleget tud tenni a majdani feltételeknek?

– Nem vagyok hülye.

Mrs. Specter összerezzen, de uralkodott magán.

– Mi lesz Lucyval?

Lywyckij tenyerével lesöpörte a nem létező port az asztról.

– Miss Gerardi helyzete sokkal kényesebb. A barátnője illegálisan van itt. Nincsenek papírjai, amelyek engedélyeznék Kanadában tartózkodását. Ezt nem lehet szó nélkül hagyni.

– Nem megyek sehova Lucy nélkül.

– Kitalálunk valamit.

Lywyckij összekulcsolta az ujjait. Olyanok voltak, mint az összetapadt virslik.

Egy ideig senki sem beszélt. Chantale egyfolytában az asztal lábát rugdosta.

– Most pedig... – Lywyckij az asztalra támaszkodott –, talán beszélhetnék a droproblémáról.

Csönd.

– Chantale, kicsim, muszáj...

Lywyckij ismét leintette.

Újabb csönd. Újabb asztalrugdosás.

Ide-oda néztem anyáról lányára és vissza. Mint a Szépség és a Szörnyeteg. Végül a lány ismét felém bökött.

– Ő valami szociális munkás?

– A hölgy az édesanyja barát... – kezdte Lywyckij.

– Az anyámat kérdeztem!

– Dr. Brennan Guatemalavárosból kísért el – felelte Mrs. Specter erőtlen hangon.

Megfogadtam magamban, hogy Chantale nem hoz ki a sodromból, de erőt kellett vennem magamon, nehogy elkapjam a grabancát. Fenébe a gyermekvédelemmel!

– Az itteni rendőrségnek dolgozom. Ez felkeltette Chantale érdeklődését.

– Melyik rendőrségnek?

– Mindegyiknek. És a hisztid senkit nem hat meg.

Vállat vont.

– Az ügyvéded jó tanácsokat ad neked – meg se próbáltam kiejteni a pasas nevét.

– Az *anyám* ügyvédjének annyi az esze, mint egy káposztának. Lywyckij arca elsötétedett, mígnem hatalmas, érett szilvára hasonlított.

– A vesztedbe rohansz, Chantale – mondtam.

– Na és, az én dolgom.

– Tudnom kell mindent a... – kezdte Lywyckij. Chantale a szavába vágott.

– Mit ért azon, hogy „a rendőrségnek dolgozik”?

Észrevette a célzást. A nagykövet lánya nem volt hülye.

– A törvényszéki orvosszakértői laborban dolgozom – feleltem.

– Halottkém?

– Olyasmi.

– Guatemalába jár boncolni?

– Egy gyilkossági nyomozásra hívtak meg.

Nem akartam ennyiben hagyni. Úgy véltem, nem árt kicsit visszahozni a valóságba.

– Mindkét áldozat korodbeli.

A vámpírszemek legalább rám néztek.

– Nem laktak messze tőled.

– Kicsi a világ.

– Claudia az Ixchel Múzeumban dolgozott.

Újabb vállrándítás.

– A második áldozatot még nem azonosították.

Egy szennyvíztartályban találtuk meg, az első kerületben.

– Rázós környék.

Chantale és én most már farkasszemet néztünk. Próbára tettük egymás akaraterejét.

– Próbáljunk meg egy másik nevet – mondtam.

– Giling-galang?

– Patricia Eduardo.

Farkasszemet néztünk. Chantale-nak a szeme se rebbent.

– Patricia a Hospital Centro Medicóban dolgozott.

– Ágytáltündér. Nem az esetem.

– Októberben tűnt el.

– Sokan lelépnek.

– Azt látom.

Rúgás. Az asztal ugrott egyet.

– A te neved is felmerült a nyomozás során.

– Kizárt – horkantott.

Rúgás.

– Na és, miért?

– Túl sok a véletlen egybeesés.

– Ez valami vicc?

Chantale szeme Lywyckijre ugrott. Az ügyvéd felemelte a tenyerét. A lány megint rám nézett.

– Baromság.

– A guatemalai rendőrség nem tartja annak. Információt akarnak.

– Az sem érdekel, ha a tripper gyógymódját akarják. Fogalmam sincs, miről beszél. Nagy szemekkel bámult rám.

– Ugyanolyan idős vagy, pár háztömbnyire laktál tőlük, ugyanazon a környéken lógtál. Találtak egy összefüggést. Egy női vécét, ahová Claudia de la Alda és te is bementél pisilni. Visszarángathatnak oda, hogy kivallassanak.

Ez hazugság volt, és Lywyckij is tudta. De nem szólt semmit.

– Semmivel nem kényszeríthetnek, hogy visszamenjek Guatemalába – közölte Chantale, de már korántsem volt olyan magabiztos a hangja.

– Tizenhét éves vagy, tehát fiatalkorú.

– Nem fogjuk engedni!

Lywyckij beugrott a jó zsarú szerepébe.

– Nincs más választásuk – folytattam rossz zsaruként.

Chantale nem vette be a színjátékot. Kivette a kezét a zsebéből, és keresztberakta a csuklóit.

– Oké. Én voltam. Megöltem őket, és heroint árulok a fiatalkorú éjszakában.

– Senki nem vádol gyilkossággal – feleltem.

– Tudom. Csak egy kis valóságlecka a makacs tininek – előrehajolt, tágra nyitotta a szemét, és megrázta a fejét, mint egy bólogató kutya.

– A rosszlányok pórul járnak.

– Valami olyasmi – válaszoltam kimérten. – De remélem, tudod, semmi se akadályozhatja meg, hogy Lucy visszatérjen Guatemalába.

Chantale olyan hirtelen állt fel, hogy feldőlt a széke.

Mrs. Specter keze a mellére repült.

Az őr berobbant az ajtón. Keze a fegyverén.

– Minden rendben?

Lywyckij talpra kászálódott.

– Végeztünk – Chantale-hoz fordult. – Édesanyja hozott valamit, amit felvehet, amikor a bíró elé kell járulnia.

Chantale az égre nézett. Festékcsonók lógtak a szempilláin, mint esőcseppek a pókhálón.

– Két-három órán belül kivisszük innen – folytatta az ügyvéd. – A drogkérdéssel később foglalkozunk.

Amikor az őr kikísérte Chantale-t a szobából, Lywyckij Mrs. Specterhez fordult.

– Mit gondol, képes lesz megzabolázni őt?

– Persze.

– Elszökhet.

– Ez a borzalmas környezet dacossá teszi Chantale-t. Minden rendben lesz, ha hazajön velem és az apjával.

Láttam Lywyckij arcán a kételyt. Határozottan osztoztam benne.

– Mikor érik a nagykövet?

– Amilyen hamar csak lehet – a műmosoly munkába állt.

Egy dalszöveg jutott eszembe. Egy dal a kéznél levő mosolyról. Nyolcéves koromban énekeltük.

*Tartogatok valamit, arcomon a helye,
Kéznél van ám mindig, ha eljő az ideje.*

– Na és Miss Gerardi? – Lywyckij kérdése kirángatott a merengésemből.

– Mi van vele? – Nem túl sok odafigyelésről árulkodó visszakérdezés a nagykövet feleségétől.

– Őt is képviselni fogom?

– Valószínűleg a lány befolyásából fakadnak Chantale problémái. Iratokat szerezni. Idegenekkel stoppolni. Átutazni a kontinensen busszal. A lányom magától sose tett volna ilyesmit.

– Nem olyan biztos – böktém ki.

A smaragdszemek csodálkozva rám meredtek.

– Hogy mondhat ilyet?

– Hívja hetedik érzéknek.

Nem hátráltam meg.

– Bárhog is van, jobb nem beleavatkozni a guatemalai polgárok ügyeibe. Lucy apja gazdag. Majd gondoskodik róla.

A gazdag ember épp Montrealban volt, és egy ór nyomában lépkedett amikor kiléptünk a folyosóra. Kísérője Lywyckijhez hasonlóan öltözött: drága öltöny, olasz cipő, bőr aktatáska.

Gerardi felénk fordult, amikor egymás mellé értünk, és találkozott a szemünk.

Együtt éreztem a kislánnyal, akit az iskola kerítésénél láttam reggel. De az a reakció semmi sem volt ahhoz képest, amennyire Lucy Gerardit szántam. Bármilyen hozta is Kanadába, nem bocsátják meg neki.

17

Negyven perccel később vállig érő sövények közt igyekeztem egy dupla szárnyú üvegajtóhoz. Mindegyik üvegtábla közepén logó, alatta céginformáció. Felül franciául, alatta, kisebb betűkkel, angolul.

Harminc percig tartott az autót, újabb félórába telt megtalálni a címet. Az RP Corporation a St-Hubert könnyűipari parkját alkotó kétemeletes betondobozokban működő fél tucat vállalat egyike volt. Az egyformán szürke épületeken a megkülönböztethetőség kedvéért festett csík futott körbe, mint ajándékon a szalag. Az RP szalagja piros volt.

A hallban olyan csillogó padló fogadott, amelyet még nem láttam. Egy irodába mentem, a bejáratától balra. Amikor belestem, egy ázsiai nő köszöntött franciául. Fényes, fekete haját egyenesre vágta a fülénél és a homlokán. Széles arccsontjai Chantale Specterre emlékeztettek, ő pedig a tartályban talált lányra. Elfogott az ismerős önvád.

– *Je m'apelle Tempe Brennan* – mondtam.

Hallván az akcentusomat, a hölgy angolra váltott.

– Miben segíthetek?

– Három órákor megbeszélésem van Susanne Jeannel.

– Kérem, foglaljon helyet. Egy perc az egész – felvette a telefont, és mondott bele valamit.

Egy percbe se telt, megjelent Susanne, és az ujjával intett, hogy kövessem. Körülbelül annyi lehetett a súlya, mint nekem, épp csak egy fejjel magasabb volt nálam. Bőre padlizsánszínű, a haját rácsos

frizurába rendezte az arca körül. Hátul viszont csikokban fejre font fonalakban lógott, mandarinszínű hajgumival összekötve. Susanne szokás szerint most is inkább hasonlított egy divatmodellre, mint üzemgazdászra.

Követtem őt az előtéren át, majd a főbejáratnál szemben nyíló újabb dupla üvegajtón keresztül. Gépekkel teli termen mentünk át. Fehér köpenyes dolgozók nyomogatták a gombokat, nézték a monitorokat vagy figyelték, ahogy a technológia végzi a dolgát – bármi legyen is az. A levegőt halk zizegés, mormolás, kattogás töltötte be.

Susanne irodája épp olyan csillogó volt, mint az egész üzem. Csupasz, fehér falak, tífá parketta. Egyetlen vízfestmény lógott vendéglátóm asztala mögött. Orchideát ábrázolt kristályvázában. Egy lehullott szirmom. Egy tökéletes vízcsepp.

Susanne szerette a tisztaságot. Hozzám hasonlóan zűrös múltat tudott maga mögött. Akárcsak én, komoly „nagyakarításon” esett át.

Míg én az alkoholt választottam, Susanne a kokaint. Bár egyikünk se tartozott az anonim alkoholisták szervezetéhez, mégis egy olyan közös barát hozott össze bennünket, aki az AA elkötelezett híve volt. Ennek hat éve. Tartottuk a kapcsolatot. Időnként megjelentünk egy megbeszélésen a közös ügyünk kapcsán, de külön is összejártunk olykor vacsorázni vagy teniszezni. Nem nagyon ismertem Susanne világát, ő még annyira se az enyémet, mégis összepasszoltunk.

Susanne leült a barackszínű heverő egyik végébe, és keresztbe rakta tíz méter hosszú lábait.

- Mit csináltak a *Bombardier*-nek? – kérdeztem.
- Műanyagalkatrész-prototípusokat.
- A Volvónak?
- Fémfelfüggesztéseket.

A gyártás épp oly rejtélyes volt számomra, mint a *Dallas* népszerűsége. A nyersanyagok bemennek, és szegélynyírók, fülpucoló pálcák vagy Buickok jönnek ki a túloldalon. Hogy a kettő között mi történik, arról fogalmam se volt.

– Azt tudtam, hogy CAD⁴-adatokból mindenféle tárgyakat készítenek, de fogalmam sincs, miféle tárgyakat – vallottam be.

---

⁴ CAD: computer-aided design. Vagyis számítógép által vezérelt tervezés.

– Funkcionális műanyag és fém alkatrészeket, fém öntőformákat.

– Ó

– Elhoztad a CT-felvételeket?

Átadtam Ferreira borítékját. Suzanne kivette a felvételeket, és csak a fény felé tartva átnézte őket. Időnként egy-egy film távoli mennydörgésre emlékeztető hanggal meghajolt.

– Érdekes lesz.

– Anélkül, hogy belemennénk a technikai részletekbe, mit fogtok csinálni?

– Készítünk egy STL fájlt a 3D CAD-adatokról, utána...

– STL?

– Sztereolitográfia. Azután betápláljuk az STL fájlt a rendszerünkbe.

– A kinti gépek valamelyikébe?

– Pontosan. A gép vékony porított anyagréteget képez a munkafelületen. Az STL fájl adataiból egy CO²-lézer lerajzolja a tárgy, esetekben a koponya keresztmetszetét a porra, aztán szintereli...

– Szintereli?

– Szelektíven melegíti és egybeolvasztja. Ez tömör masszát eredményez, ami a koponya egy keresztmetszetét jelenti. A rendszer addig ismétli ezt rétegről rétegre, amíg kész nem lesz a koponya.

– Ennyi?

– Lényegében. Ha kész a koponya, kivesszük a készítőkamrából, és lefűjjük róla a fölösleges port. Használhatod úgy, ahogy van, de lehet homokfűjni, szint beégetni, bevonni vagy festeni.

Ahogy mondtam. Cucc be. Cucc ki. Jelen esetben a Ferreira CT – felvételeiből származó információ megy be, és a *Paráiso*-koponya öntvénye jön ki. Ezt reméltem.

– A technológiát úgy hívják: SLS, szelektív lézeres szinterelés.

– Fémfelfüggesztéseken és műanyag alkatrészekon kívül mit gyártotok még?

– Szivattyúkerekeket, elektromos konnektorokat, halogénlámpaburkot, automataturbótöltő-burkolatot, hidraulikusfolyadék-tartály alkatrészeit. ...

– És gyűrűt a Szaturnusznak...

Felnevettünk.

– Mennyi időbe telik?

Vállat vont.

– Két, talán három óra kell, hogy a CT-filmekből STL fájlt készítsünk. Talán egy nap, míg kiöntjük a koponyát. Mit szólsz a hétfő délutánhoz?

– Fantasztikus lenne!

– Meglepettnek tűnsz.

Az is voltam.

– Azt hittem, egy-két hetet mondasz majd.

– Ez a projekt sokkal érdekesebbnek tűnik, mint fülhallgatókat gyártani.

– A guatemalai rendőrség pedig rendkívül hálás lesz.

– Van közöttük jóképű?

Felrémltettem előttem Galiano.

– Egy van.

– Na és, mi van a *cabarelló*val, akivel idefent jársz?

Felrémltettem előttem Ryan.

– Buffalo Bill nem nagyon strapálja magát.

– Egyébként én magam fogom megcsinálni neked a koponyát – Suzanne felemelte egyik karcsú, hosszú ujját. – Egy feltétellel.

– Én fizetem a vacsorát és az italt – nevettem. – Holnap este?

– Jól hangzik. De vigyázz, barátném! A legdrágább ásványvizet vetetem meg veled az étlapról!

Hazaérve ott találtam a nappalimban a *caballeró*l, hanyatt fekve a kanapén.

– Hogy jutottál be?

– Simán. Zsaru vagyok.

Letettem a táskáimat és a bevásárlószatyraimat.

– Rendben. Akkor próbálkozzunk a miérttel.

– Meleg van odakint. Vártam.

Ryan felült, és lecsapta hatalmas patáit a padlóra.

– Ezt az izét törpéknek tervezték.

– Impozáns darab.

– Borzalmas lenne ebből nézni a Stanley Kupa döntőit.

– Nem lebzselésre való.

– Akkor mire?

– A rosszul címzett levelek, szórólapok és újságkivágások gyűjtésére.

– Ez a nappali nem túl vendégbarát – mondta Ryan, a tarkóját dörzsölve.

– Ott vannak a cserepes pálmák.

Felvillantotta a negyven-valahány éves iskolásfiú mosolyát.

– Hiányoztál.

– Már tegnap megjöttem.

– Megfigyelésen voltam.

– Hol?

– Drummondville-ben.

Az ajtón keresztül halk dudálást, motorbögést hallottam. A péntek esti csúcs kezdett alábbhagyni.

– A *Les Deux Originals* nevű csehó tulajaja gondolt egyet, és áttért a kézfegyver-kereskedelemre. Biztos idegesítette a két rénszarvas a falon.

– Sosem mondtad, hogy tudsz spanyolul.

– Tessék?

– Mindegy.

Felvettem a csomagjaimat.

– Hosszú nap volt, Ryan.

– Mit szólsz egy vacsorához holnap este.

– Már elígérkeztem.

– Mondd le.

– Az gorombaság lenne.

– Mit szólnál egy vacsorához ma este?

– Már bevásároltam. Garnéla és zöldség.

– Tudok egy isteni *scampireceptet*, amit négy olasz városban is betiltottak.

Elég ételt vettem kettőnek is. Voltaképp egy hadseregnek is elég lenne. Soha többé nem akartam olyan üres kamrát látni, mint amilyen tegnap este fogadott.

Ryan felállt, széttárta a karját, és megint elvigyorodott. Lebarnult a hosszú szabadtéri megfigyeléstől. A barna bőrtől a szemei még ragyogóbbnak tűntek, mint máskor. Olyan kék volt, amilyen kéket emberi sejtek nem is hozhatnak létre.

Normális esetben egy idő után a legcsodálatosabb szépség is megszokottá válik. Olyan, mint a műkorcsolyát nézni az olimpián. Belefásulunk, elfelejtjük, milyen különleges valójában a szépség és báj. Ugyanez volt a helyzet Susanne-nal. Tudtam, mennyire elegáns, de már nem lepett meg, ha belépett a szobába. Nem úgy Ryan. Még mindig felkorbácsolt, mennyire jóképű. Ezt ő is tudta.

– Hol? – kérdeztem.

Értetlenül nézett rám.

– Melyik városokban?

– Torino, Milánó, Sienna és Firenze.

– Csináltál már ilyen *scampit*?

– Olvastam róla.

– Ajánlom, hogy jó legyen!

Amíg átöltöztem, Ryan elment sörért. Azután megsütötte a garnélát, és salátát kevert.

Vacsora közben biztonságosan banális dolgokról beszélgettünk. Az után leraktuk az asztalt, és a belső udvaron kávéztunk.

– Ez nagyon finom volt – mondtam immár másodszor.

Az udvar túloldalán fények pislákolnak az ablakokban.

– Csaptalak be már valaha?

– Miért tiltják ezt a fogást a toszkán törvények?

Ryan vállat vont.

– Na jó, kicsit talán túloztam.

– Értem.

– Csupán szabálysértés.

Az udvaron túl beindult a péntek esti örület. Dudáló autók. Mentőszirénák. Hétfégi tivornyázók. Lüktető hip-hop egyre hangosabban, majd halkulón, ahogy elmennek a ház előtt az autók.

Ryan cigarettára gyújtott.

– Mi újság Chupan Yában?

– Megjegyezted a nevét.

– Fontos neked az a hely.

– Igen.

– Gondolom, erős gyomor kell hozzá.

– Az biztos.

– Mesélj róla.

Olyan volt, mintha valami párhuzamos világegyetemről beszélnek, ahol rothadó hullák játsszák a főszerepet egy moralitásjátékban, amely túl ocsmány ahhoz, hogy szavakba öntsük. Fejetlen anyák. Lemészárolt gyermekek. Egy öregasszony, aki életben maradt, mert babot kellett árulnia.

Ryan figyelt. Kék szeme egyfolytában az arcomat fürkészte. Keveset kérdezett, és mindig a tárgyhoz kapcsolódóan. Nem sürgetett, nem terelt más témára, hagyta, hogy a magam módján mondjam el.

Figyelt.

Én pedig ráébredtem az igazságra.

Andrew Ryan azon kevés emberek közé tartozott, aki mellett úgy érezhetted, helyesen vagy helytelenül, hogy az egész világon kizárólag a te gondolataid érdeklik.

A leghízselgőbb bánásmód, amit ember kaphat.

Nem hagyta érintetlenül a libidómat sem, ami, úgy tűnt, sokat túlórázik az utóbbi időben.

– Még kávét? – kérdeztem.

– Köszönöm.

A konyhába mentem.

Lehet, nem is olyan rossz, hogy Ryan benézett. Talán túl szigorú voltam a *caballeró*val. Talán kisminkelhettem volna magam kicsit.

Tettem egy gyors kitérőt a fürdőszobába, átkeféltem a hajam, pirosítót raktam fel; a szempillafestéket elvettem. Jobb a rövid szempilla, mint az összezsapott festés.

Amikor odaadtam Ryannek a bögrét, kinyújtotta a kezét, és megsimogatta frissen pirosított arcomat. A bőröm égett, akárcsak Galianótól.

Lehet, hogy valami vírus.

Ryan kacintott.

Láttam a téglára vetett árnyékunkat, a szívem ezerrel kalapált.

Lehet, hogy mégsem vírus.

Mikor ismét leültem, Ryan megkérdezte, miért jöttem vissza Montrealba.

Vissza a valóságba.

Fontolóra vettem, mit mondhatok el a *Paráiso-ügyről*. A csontvázról már beszéltem Ryannel, de Galiano és Mrs. Specter is megkért, kezeljem bizalmasan a nagyköveti érintettséget.

Úgy döntöttem, mindent elmondok, de Specterékre csak, mint „egy québeci családra” utalok.

Ryan ismét közbeszólás nélkül hallgatott. A csontváz. A négy eltűnt nő, amiből aztán három lett és végül csak egy. A macskaszőr. Az öntött koponya. Amikor befejeztem, egy teljes percig csönd volt, mielőtt Ryan megszólalt.

- Bekasztlították a lányokat egy kis CD-lopásért?
- Úgy tűnik, az egyik elég kellemetlenül viselkedett.
- Kellemetlenül?
- Ellenállt, obszcén dolgokat kiabált, köpködött.

Ezt a kis részletet valamelyik reptéri várakozásunk alatt osztotta meg velem Mrs. Specter.

– Rossz húzás. Nem értem, Chantale Spectert miért tartották bent egyetlen percig is a déli körzet börtönében.

– Te tudsz a nagykövetről?

Nem akartam elhinni. Én kínosan ügyeltem, hogy megőrizsem Specterék inkognitóját, de a szuperzsaru notesze máris tele volt jegyzetekkel róluk.

- A diplomaták mentességet élveznek – felelte.
- Diplomáciai mentesség – javítottam ki mérgesen.

Szememet lehunyva próbáltam legyőzni a mérgemet. Ryan hagyta, hogy fecsegyek, pedig már mindent tudott. Na és *honnán* tudott mindent Specterékről?

– Jesszusom, Ryan! Dolgozhatok egy ügyön anélkül, hogy mindenbe beleüsd az orrodát?

Ryan nem zökkent ki a gondolatmenetéből.

– A diplomáciai mentesség nem vonatkozik a saját országodra. De akkor se értem, miért nem engedték ki Chantale-t azonnal.

- Lehet, hogy nem volt képes megválni a narancssárga rabruhától.
- Mióta tudsz erről?
- Egy órán belül már limuzinban kellett volna ülnie.

– Chantale álnevet adott meg. A zsaruknak fogalmuk se volt róla, kicsoda. Mióta tudsz a Specter-szájról?

Megint elengedte a füle mellett a kérdésemet.

– Ki buktatta le?

– Chantale felhívta valami barátnőjét – ezt is Mrs. Specter mondta nekem.

– A játszótárs pedig felhívta anyucit.

Drámaian nagy levegőt vettem.

– Igen.

– A zsernyákok pedig úgy döntöttek, hadd hűsöljön a csúnya Chantale kicsit, amíg anyuci rohan Québecbe.

– Úgy valahogy.

Lépések kopogtak az udvar falának túloldalán. A parkolóban autó zúgott.

– Néhány órája.

– Tessék? – csattantam fel.

– Néhány órája tudom. Galiano ma délután avatott be – mondta mosolyogva, és vállat vont. – A jó öreg Bat sose változik.

Amikor bosszús, ingerlékeny vagyok, szófullánkokat döfködök. Amikor mérges vagyok, de igazán mérges, halálosan merev leszek. Az agyam lefagy, a hangom elhal, minden válaszom hűvös, mint egy gleccser.

A régi egyetemi haverok kitárgyaltak. A dühkapcsolóm beragadt.

– Felhívtad Galianót? – kérdeztem kimerően.

– Ő hívott engem.

– Galiano felügyelőnek kérdései voltak a szakértelmemre vonatkozóan?

– A Specter családról kérdezett.

Déli-sarki csönd telepedett ránk. Ryan rágyújtott.

– Kibeszéltetek spanyolul?

– Tessék? – Nem esett le neki a régi szép időkre tett megjegyzésem.

– Mindegy.

Ryan nagyot szívott a cigarettából, és felfelé fújta a füstöt.

– Ezért felhívott valakit, akinek nincs is köze az üggyhez.

– Tudni akarta, tudok-e valamit Specterékről, és téged is próbált hívni.

– Na ne mondd!

– Hívta a mobilodat. Ezért jöttem át hozzád, hogy elmondjam.

- Hazudsz.
- Ellenőrizted az üzeneteidet?

Még nem.

Szó nélkül bementem, és kiáztam a telefont a táskámból. Négy nem fogadott hívás. Egyik sem helyi. Benyomtam a hangposta gombját. Két üzenet.

Az első Ollie Nordsterntől jött. A pokoli riporternek volt pár kérdése. Vissza tudnám hívni? Kitöröltem.

A második üzenetet Bat Galiano hagyta.

– Gondoltam, érdekelni fogja. Múlt éjjel letartóztattuk a rohadékot, aki megölte Claudia de la Aldát.

18

Galiano csak szombat késő délután hívott vissza. Amikor beszéltünk, javában vallatta a szóban forgó rohadékot.

- Ki az?
- Miguel Angel Gutiérrez.
- Folytassa.

– Gutiérrez tegnap este visszatért a tett színhelyére a Kaminaljuyú romoknál. A kis kirándulása felkeltette a kedves leskelődős szomszéd, Gramps érdeklődését, aki rögtön felhívta az őröket. Amikor elkaptuk, Gutiérrez épp a korláton mászott át, öt méterre a lejtőtől, ahol de la Aldát megtaláltuk.

- Véletlen?
- Korántsem. Gutiérrez kertészként dolgozik. A de la Alda család az egyik rendszeres megbízója.
- Nem semmi!
- Pontosan.
- Mit mond?
- Nem sokat. Most épp a gyóntatójával beszél.
- És?

– Szerintem az ötödik parancsolatról beszélgethetnek. Közben Hernández lenyomozza a pasast.

– Van valami kapcsolat a *Paraisóhoz* vagy Patricia Eduardóhoz?

– Nem tudok róla. Magánál van valami?

Beszéltem neki a macskaszörmintáról és a koponyamásolásról.

– Nem rossz, Brennan.

Ryan is pontosan ezt mondta volna.

– Szóljon, ha történik valami.

Délután kitakarítottam a lakást, és mostam. Azután felvettem az edzőcipőmet, és lementem a konditerembe. Miközben a taposógépen küzdöttem, két név hadakozott a fejemben.

Ryan és Galiano.

Galiano és Ryan.

A mérgem már elszállt tegnap este óta, amikor is hűvösen kiteszékeltem Ryant.

De még így is bosszantott.

Miért?

Mert Ryan és az egyetemi cimborája kitárgyaltak, mint a szerda esti nőjüket.

Ryan és Galiano.

Biztos, hogy kibeszéltek?

Persze, hogy kibeszéltek.

Paranoiás vagyok?

Galiano és Ryan.

Mit mondhattak?

Emlékszem egy esetre Ryannel. Egy hajón. Póló volt rajtam, ujjatlan, alsónemű nélkül.

Istenem!

Galiano és Ryan.

Ryan és Galiano.

Addig futottam, míg a tüdőm égett, a lábizmaim remegtek. Mire a zuhanyzóba értem, a mérgem alábbhagyott, elhagyta a vörös zónát. Aznap este Susanne Jeannel kellett vacsoráznom a *Le Petit Extrában*, a rue Ontarión. Meghallgatta beszámolómat a keményfiúkról, a szája sarkában mosoly bujkált.

– Honnan tudod, hogy a beszélgetésük nem volt szigorúan szakmai?

– Női megézés.

A finom szemöldök felhúzódott.

– Vagyis?

– A „férfiak mind disznók” elmélet.

– *Ez* talán nem szexista?

– Hogyne volna. De nem nagyon tudok másra gondolni.

– Lazíts, Tempe! Túl érzékeny vagy.

Valahol mélyen én is ezt gyanítottam.

– Egyébként is, azok alapján, amit mondtál, nincs is mit összehasonlítniuk.

– Tudom. Hogy halad a koponya?

Suzanne átkonvertálta a CT-felvételeket, hétfőn négy órára kész lesz a modell.

Mikor elváltunk, egyik hosszú, sötét ujjával a homlokomra bökött.

– Hugi. Neked egy jó kis dürgés hiányzik.

– Nincs kivel dűrögnöm, tesó.

– Nekem úgy tűnik, egyel több van, mint kéne.

– Hm.

– Akkor mit szólnál ELEKhez?

– Jó, megkérdezem. Ki az az Elek?

– Elemes kan.

Susanne gyakran meglepett sajátos életvitelével.

Vasárnap felhívott Mateo Reyes. A FAFG-vezető azt mondta, remekül haladnak a Chupan Ya-i áldozatokkal. Csak kilenc csontvázat nem sikerült még azonosítani. Mondtam, hogy a Specter-ügy sínen van, és hamarosan visszatérek, amint a montreali dolgaimat elrendeztem.

Mateo továbbította nekem Ollie Nordstern kérését. A riporter naponta telefonált, sürgősen beszélni akart velem. Nem rejtettem véka alá a véleményemet.

Mateo jó hírekkel szolgált Molly Carrawayról. Az archeológust kiengedték a kórházból, és az apjával hazatért Minnesotába. Teljes felépülésre számítottam.

De Mateónak rossz híre is volt: Señora Ch'i'p péntek este meghalt álmában. A Chupan Ya-i nagymama hatvanegy éves volt.

– Tudod, mire gondolok? – kérdezte Mateo szokatlanul feszült hangon.

– Mire?

– Szerintem az öregasszony kényszerítette magát, hogy életben maradjon addig, amíg gondoskodik róla, hogy a kicsikéit tisztességesen eltemessék.

Egyetértettem.

Miután letettem, éreztem, hogy meleg bizsergés fut végig mindkét arcomon.

– *Vaya con Dios, Señora Ch'i'p.*

Letöröltem egy könnyet.

– A többi a mi dolgunk.

A torzó csontjai még mindig áztak, amikor hétfőn beértem a laborba. A reggeli értekezlet meglepően rövid volt. A hétvégi torlódás csak három esetet hozott: egy késelés történt Lavalban, egy traktorbaleset St-Athanase közelében, egy öngyilkosság Verdunben.

Épp az asztalomra tettem a mumifikálódott fejet, amikor kopogást hallottam az ablakomon. Ryan mosolygott rám a folyosóról.

A fejre mutattam, és elhessegettem.

Megint kopogott. Nem törődtem vele.

Harmadszor is kopogott, ezúttal erősebben. Amikor felnéztem, az ablakhoz nyomta a jelvényét.

Szememet az égre emelve felkeltem és beengedtem.

– Jobban vagy?

– Megvagyok.

Ryan pillantása az asztalra tévedt.

– Jézusom, mi történt vele?

Az már igaz, hogy bizarr jelenség volt a fej. Körülbelül tizenhat centis átmérője, hosszú, sötét haja és összeaszott, barna bőre volt. Arcvonásai egy embert utánzó denevérré emlékeztettek. Tűk álltak ki a szájából, kopott szalag bukkant ki a nyelven lévő lyukból.

Odatettem egy nagyítót, hogy Ryan láthassa, és végigvezettem az orron, az arcon, az állkapcsón.

– Feltűnik valami?

– Apró vágások.

– A bőrt lenyúzták, hogy eltávolítsák a húst. Az arcokat alighanem valamilyen anyaggal kitömték.

Elforgattam a fejet.

– A koponyatót sérülés érte, hogy kivegyék az agyat.

– Akkor mi a fene ez?

– Egy perui trófeakoponya.

Ryan úgy nézett rám, mintha azt mondtam volna, hogy egy földönkívüli csillaggyerek.

– A legtöbbet a déli partvidék mentén készítették, az első és hatodik század között.

– Egy zanzásított fej?

– Igen, Ryan. Egy zanzásított fej.

– Hogy került Peruból Kanadába?

– A gyűjtők imádják az ilyesmit.

– Legálisak?

– Az Egyesült Államokban kilencvenhét óta illegálisak. Kanadában nem tudom biztosan.

– Láttál már valaha ilyet?

– Utánzatokat láttam, de igazit még soha.

– Ez eredeti?

– Nekem valódinak tűnik. A fogak állapota alapján a kisfickó jó régen itt hánykolódhat.

Letettem a zanzafejet az asztalra.

– Az autentikusság eldöntése az archeológusok dolga. Te mit akarsz?

Ryan továbbra is a fejet tanulmányozta.

– Mit gondolsz a torzóról?

Ryan megérintette a zanza haját, bökdöste az arcát.

– Tudsz hetven körüli eltűntről a folyó felső részén?

– Azt mondd?

Felnézett, kezét a farmerjába törölte.

– Még csak előzetes vizsgálatokat végeztem, de ez a fickó már megette a kenyere javát.

– Valószínűleg nem Clément?

– Valószínűleg.

Felvettem a mérőkörzömet, de Ryan nem mutatott hajlandóságot a távozásra.

– Van még valami?

– Galiano megkért, hogy beszélgessek el kicsit bizalmasan a rakoncátlan Chantale-lal. Spórolnék neki egy utat. Azt mondta, talán szívesen rám tapadnál.

Rátapadni? Egy villanásnyi vörösség. Ryan a koponyára mutatott.

– Miért lyukasztották ki a homlokát?

– Kötélnék.

– Gondolom, könnyen kötélnék állt.

„Hagyj lógva” pillantást vetettem rá.

– Specterék kikerültek a képből a szennyvíztartályos ügyedben. Sőt, Gutiérrez feltűnésével, úgy tűnik, az egész sorozatgyilkos-elmélet dugába dől. De Galiano szerint nem árt beszélni a kis hercegnővel.

– Galiano megint telefonált?

Húvös.

– Ma reggel.

– Gutiérrez vallomást tett?

– Még nem, de Galiano biztos benne, hogy megtörik.

– Örülök, hogy rendszeresen informál.

– Én itt vagyok, ő meg ott. Szakmai szívességből hallgatom ki a csajt.

– Ahhoz értesz.

– Igen.

– Hála az ivarmirigyeknek.

– Te tudós vagy, Brennan. Csontokat vizsgálsz. Én zsaru. Embereket kérdezek ki.

Ahogy megszólaltam volna, csipogni kezdett Ryan személyi hívója. Elővette az övtáskájából, és megnézte a kiírását.

– Mennem kell. Figyelj, nem muszáj velem jönnöd Chantale-hoz. Csak Galiano gondolta, hogy nem szeretnél kimaradni belőle.

– Mikorra tervezed a kiruccanást?

– Hat körül érek vissza Drummondville-ből.

Vállat vontam.

– Többnyire a teleshopot nézem olyankor.

– Menstruálsz, Brennan?

– *Mi?*

Védekező mozdulatot tett a kezével.

– Háromnegyed hat körül felveszlek.

– Csitulj, dobogó szívem.

– És Brennan – Ryan az asztalom felé bökött a hüvelykujjával –, tanulj a perui barátodtól. Addig hagyd abba, amíg helyén a fejed.

A nap hátralévő részét perui barátunkkal töltöttem. A röntgen megerősítette, hogy a koponya emberé, nem pedig kutyáé vagy madaré, amiket a hamisítók szoktak használni. Készítettem fényképeket, megírtam a jelentésemet, azután kapcsolatba léptem a McGill Egyetem Antropológia tanszékével.

Kettőkor Robert Gagné nézett be az irodámba, és szólt, hogy a profilok hamarosan elkészülnek. Épp úgy megdöbbsentett a gyors haladás a macskaszőrrel, mint Susanne-nál a koponyaöntvény kapcsán. A zsaruk heteket vártak a DNS-eredményekre.

Gagné hasonló magyarázatot adott, mint Susanne. A projekt korántsem volt szokványos. Érdekelte. Ő sem győzte kivárni.

Háromkor úton voltam a St-Hubert-be.

Fél ötkor már hazafelé tartottam. A *Paraíso*-koponya másolata egy dobozban hevert mellettem az ülésen. Az arc hozzávetőleges rekonstruálása rám várt.

Nagy forgalomban araszoltam előre. Hol a sebességváltót markoláztam, hol a kormányon doboltam az ujjaimmal. Lassan többet álltunk, mint mentünk, és a Viktória hídon teljesen beállt a dugó. Ott ültem helyhez szögezve egy négysávos autószalomban.

Már tíz perce ültem ott, amikor megszólalt a mobiltelefonom. Felvettem. Örültem, hogy valami eltereli a gondolataimat.

Katy hívott.

– Szia, anya.

– Szia, kicsim. Hol vagy?

– Charlotte-ban. Vége a tanévnek.

– Nincs kicsit késő már ehhez?

– Be kellett fejeznem a módszertani projektemet.

Katy ötödéves hallgató volt a Virginiai Egyetemen. Bármilyen okos, szellemes, szépséges és szőke is volt a lányom, nem tudta biztosan, mit tartogat neki az élet. Még mindig nem döntötte el, mit akar csinálni.

Mit *nem* tartogat számára az élet? Ebben kivételesen egyetértettem elhidegült férjemmel.

– Mit vizsgáltál? – kérdeztem, miközben sebességet váltottam, hogy előrearaszolhassak fél métert.

– A Cheez Whiz sajt mártás hatását a patkányok memóriájára.

Katy fő tantárgya jelenleg a pszichológia volt.

– És?

– Imádták.

– Beiratkoztál a következő szemeszterre?

– Ja.

– Otthon nyújtózol?

Pete és én tizenkét szemesztert fizettünk a lányunknak, hogy legyen ideje felfedezni az élet értelmét.

– Ja.

– Apádnál vagy?

– Nem, nálad.

– Tényleg?

Katy többnyire jobban szerette a szülőházát az én kis városi házamnál.

– Boyd is velem van. Remélem, nem baj.

– Persze. Hol van Birdie?

Haladtam két métert.

– Az ölemben. A macskád nincs oda Boydért.

– Nincs.

– Folyton fúj rá.

– Apád elutazott?

– Igen, de ma jönnek vissza.

Jönnek?

– Hopp.

– Semmi baj.

– Új barátnője van.

– Remek.

– Szerintem a mellmérete nagyobb, mint az IQ-ja.

– Nem tehet róla.

– Nem szereti a kutyákat.

– Nem tehet róla.

– Hol vagy?

– Montrealban.

- Kocsiban ülsz?
- Fénysebességgel száguldok.

Most épp óránként tizenkettővel gurultam.

- Mit csinálsz? – kérdezte.

Megmondtam.

- Miért nem használod az igazi koponyát?

Elmondtam neki, hogy Díaz és Lucas lenyúlták a csontvázat.

- Volt egy Lucas nevű szociológiatanárom. Richárd Lucas.
- Ez Hector.

Amint kimondtam, tudtam, mi következik. Katy négyéves korában imádott egy mondókát. Egész évben azt emlegette. Most is ezt kezdte kántálni.

Protector Hektor mindig zöldben járt.

Védelmesni őt, a királynőhöz állt...

- Boncoló Hektor, bújj a föld alá – vágtam közbe.
- Ez rossz.
- Első változat.
- Ne fáradj másodikkal. Ne a költészetten töltsd ki a frusztrációd.
- A Protector Hector mégsem Coleridge.
- Mikor jössz haza Charlotte-ba, anyu?
- Nem tudom. Be akarom fejezni Guatemalában, amit elkezdtem.
- Sok sikert.
- Találtál már nyári munkát?
- Rajta vagyok.
- Sok sikert.

Gagné hívott, amint ráfordultam a kocsibeállómra.

- Van egy egyezés. Nem értettem.
- Miről beszélsz?

A pincegarázs felé gurultam.

– Épp most fejlesztjük ki a mitokondriális rendszerünket, gondoltam, kipróbálom. Talán több szerencsével járunk így, ha a tartályban túlságosan roncsolódott a minta.

Megnyomtam a távirányító gombját. A garázsajtó zörögve felemelkedett. Miközben beálltam, Gagné hangja távolivá vált, hol elnémult, hol visszatért.

– A mintákból kettő egyezik.

– De csak egyet adtam.

– A csomagban négy mintát találtam – papírzörgést hallottam –, Paraíso, Specter, Eduardo, Gerardi.

Minos félreérthette a kérésemet. Amikor szőrt kértem, én a szennyvíztartályból származóra gondoltam. De ő mind a négy macskától tett be szőrt.

Alig bírtam kinyögni a kérdést:

– Melyik minták egyeznek, Monsieur Gagné?

Mögöttem a garázsajtó megzörrent, és kezdett lecsukódni.

Gagné válaszát nem értettem. Erőlködtem, hogy megértsem a szavait. A telefon csipogni kezdett.

Aztán csak a némaságot hallgattam.

19

A laptopomat és a táskámat a vállamra csaptam, felragadtam a csomagot, benne Susanne öntvényével, és a lifthez rohantam. Ki sem nyíltak még teljesen az ajtók, amikor kiugrottam.

Andrew Ryanbe ütköztem.

– Hé, hé. Ég a ház?

Mint mindig, először felmégeseztem.

– Szép közhely.

– Igyekszem. Mi van a dobozban?

Meg akartam kerülni őt, de balra lépve elállta az utamat. Ekkor egy szomszéd lépett be a hallba a bejárati ajtón.

– *Bon jour* – az öregúr a kalapjához érintette a sétatálcáját, és felénk biccentett.

– *Bon jour, Monsieur Gravel* – feleltem.

Gravel a postaládához csoszogott.

Balra léptem. Ryan jobbra. Susanne doboza állt csak közöttünk.

Hallottam, ahogy egy postaláda kinyílik, becsukódik, aztán sétatálca kopog végig a márványpadlón.

– Telefonálnom kell, Ryan.

– Mi van a dobozban?

– A fej a szennyvíztartályból.

A sétatálca megdermedt.

Ryan mindkét kezét a dobozra tette.

– Kérlek, kérlek, ne csináld ezt – könyörgött, hangosan sipítózva.

Monsieur Gravel olyan szaporán vette a levegőt, hogy sortűznek hallatszott.

Ryanre néztem.

Ő rám mosolygott, háttal a szomszédnak.

– Gyere – mondtam alig mozgó szájjal.

A folyosóm felé indulva hallottam, hogy Ryan megfordul, és tudtam, hogy Gravelre kaecint. Nőttön-nőtt a mérgem.

Odabent a lakásomban mindent az asztalra tettem, és felvettem a vezeték nélküli készüléket.

– Gagné most hívott a guatemalai macskaszőrök DNS-eredményével.

– És? Kandúr Bandi az?

– Talált két egyezőt a négy minta között.

– Milyen négy minta?

Elmagyaráztam, hogy Minos rakott be mintát a Specter –, Eduardo – és Gerardiféléből is, akárcsak abból, amit a *Paraisó*ban találtam. Azután benyomtam a kihangosítót, és hívtam a labort.

– Melyik minták egyeznek? – kérdezte Ryan.

Amikor felvette a recepciós, Gagné-t kértem.

– Én is meghalok, hogy megtudjam. Eduardóék macskáját kizártuk.

– Miért?

– Perzsa.

– Szegény Bolyhoska.

– Boglárka.

Gagné szólt a telefonba.

– Bocsánat – mondtam. – Épp a föld alatt értél utol.

- Úgy hangzik, mintha még mindig ott lennél.
- Kihangosítottam a telefont. Ryan felügyelő is velem van.
- Ryan is benne van?
- Nyakig. Ismételd meg, amit mondtál!

– Azt mondtam, hogy megpróbáltam a mitokondriális DNS-sel. Három minta rendben volt, de a „Paraíso” feliratú borítékban lévő szőrnek nem volt gyökere, sem tokja megfelelő tüszővel a DNS-szaporításhoz. Kértél, vizsgáljak meg mindent.

Tényleg. De úgy értettem, hogy Gagné felhasználhatja a teljes *Paraíso*-mintát, mivel a guatemalai törvényszéki labor visszatartott belőle a további vizsgálatokhoz. Fogalmam se volt róla, hogy Minos csomagja több mintát is tartalmaz.

– Kereshettem volna hámsejteket a *Paraíso*-szálakon, de adott körülmények között nem hiszem, hogy sokat találtam volna – folytatta Gagné.

– A macskáknak polimorf területeik vannak a mitokondriális DNS-ükben? – kérdeztem.

– Akárcsak az embereknek. Egy amerikai rákközpont macskagenetikusa kutatja ezt. Nagyszerű statisztikai vannak a populáció variációs képességéről.

Ryan a kezéhez emelte a kezét, és úgy csinált, mintha meghúzna egy ravaszt. Nem egy Linus Pauling⁵, az biztos.

– Mi egyezett, Gagné?

Papírzörgés. Visszatartottam a lélegzetemet.

– A „Paraíso” profilja megegyezik a „Specter” feliratúval.

Ryan épp az ujját fújta, mintha füstölgő pisztolycső lenne, de erre abbahagyta, és a telefonra meredt.

– Ez azt jelenti, hogy megegyeznek?

– Ez azt jelenti, hogy azonosak.

– Köszönöm.

Letettem.

– Elteheted a fegyvert.

Ryan eldobta képzeletbeli pisztolyát, és csípőre tette a kezét.

– Honnan lehet biztos benne, hogy egyeznek?

– Ez a dolga, hogy biztos legyen benne.

---

⁵ Linus Pauling (1901-1994) kémiai és béke Nobel-díjas amerikai

– A szőr egy rohadt szennyvíztartályból került elő! – Ryan hangjából süttött a kételkedés.

– Tudsz valamit a DNS-ről?

– Az az érzésem, mindjárt megtudok mindent, amit nem tudok – mondta, és felemelte a kezét. – Az ötperces változatot, ha kérhetem.

– Tudod, hogy néz ki egy DNS-molekula? – kérdeztem.

– Mint egy csigalépcső.

– Nagyszerű. Cukrok és foszfátok alkotják a korlátot és a lépcsőfokokat. Hogy magyarázhatnám el a te szinteden?

Ryan tiltakozásra nyitotta a száját, de közbevágtam.

– Gondold, hogy a lépcsőfokok legókockák, amik csupán négy színben fordulnak elő. Ha az egyik lépcsőfok fele piros, a másik fele mindig kék. A zöld a sárga párja.

– És nincs mindenkinél ugyanaz a színminta ugyanazon a helyen.

– Nem is vagy olyan buta, mint amilyennek látszol, Ryan. Amikor sok variáció lehetséges egy lépcsősorra, azt polimorfizmusnak hívjuk. Ha egy pozíciónak nagyon sok variánsa lehet, több száz is akár, azt hiper-variáns régióknak hívjuk.

– Mint Manhattan.

– Akarsz öt perc alatt végezni?

Ryan megadóan feltette a kezét.

– Variációk vagy polimorfizmus jelentkezhet a színek sorrendjében vagy abban, milyen sűrűn ismétlődnek azok a színek bármely két kiválasztott lépcsőfok között. Tudsz követni?

– Egy bizonyos töredék variálódhat mintában vagy hosszban.

– Az első törvényszéki DNS-elemzéshez kifejlesztett technika neve RFLP, azaz restrikciós fragmentumhossz-polimorfizmus. Az RFLP-elemzés egy meghatározott DNS-darabban a hossz variálódását határozza meg.

– Az csinálja azt az izét, ami úgy néz ki, mint egy vonalkód.

– Úgy hívják, autoradiográf. Sajnos az RFLP-hez jobb minőségű DNS kell az analizáláshoz, mint amilyen sok bűnesetnél fellelhető. Ezért jelentett a PCR akkora áttörést.

– Sokszorosítás.

– A polimeráz-lánreakció olyan technika, mely növeli az analízisre rendelkezésre álló DNS mennyiségét. Egy meghatározott legó lépcsősorról millió másolatot készítenek.

– Genetikus fénymásolat.

– Kivéve, hogy a másolatok száma minden alkalommal megduplázódik, tehát a DNS növekedése geometrikus. A PCR-analízis hátránya, hogy kevesebb változó régiót azonosít, és mindegyik kevesebb variációt mutat.

– Tehát a PCR használható hiányosabb DNS-sel, viszont a diszkriminációs ereje alacsonyabb.

– Lényegében erről van szó.

– Mi ez a mitokondriális izé?

– Az RFLP és a PCR – valamint más eljárások – sejttag DNS-t használnak. Ám további örökítőanyag található a mitokondriumban, a sejt apró kamráiban, ahol a légzés folyik. A mitokondriális örökítőanyag kisebb, valamivel több, mint tizenhatezer bázis, és kört formáz, nem pedig lépcsőt. Ezen a körön két, rendkívül sok variációjú régió található.

– Mi az előnye?

– A mitokondriális DNS-ből több száz vagy akár több ezer másolat található sejtenként, ezért kevés vagy sérült mintából is ki lehet vonni, ahol a sejt-DNS már rég eltűnt. A kutatók találtak mitokondriális DNS-t egyiptomi múmiákban is.

– Kétlem, hogy a szennyvíztartályodat a fáraók építették volna.

– Igyekeztem érthetővé tenni a dolgot. Jobb példára gondoltam.

– A mitokondriális DNS segítségével bizonyították be a nemrég Oroszországban exhumált csontvázakról, hogy Miklós cár és a családja az.

– Hogyan?

– A mitokondriális DNS csak anyai ágon öröklődik.

– Az egész hóbelevanc anyutól jön?

– Sajnálom, hogy tőlem kellett megtudnod, Ryan.

– Szart se tudnak a férfiak.

– A kutatók összehasonlították az orosz csontok DNS-ét az élő rokonoktól vett DNS-ekkel. Például Fülöp hercegével.

– Erzsébet királynő férjével?

– Fülöp herceg anyai nagyanyja Alexandra cárnő testvére volt, így hát Alexandra és a gyerekei, valamint Fülöp egyformán örökölték a mitokondriális DNS-t Alexandra és a testvére anyjától.

– Térjünk vissza a macskákra.

– A szőrsejteknek nincsen magjuk, tehát sejt-DNS sincs. De a mitokondriális DNS jelen van a szőrtüszőkben.

– Gagné hámsejtekről beszélt.

– Származhatnak nyálból, bőrből, szájból, lehetnek vaginálisak. A tisztálkodás miatt találhatsz nyálat a szőrön. Hámsejtek találhatóak a vizeletben és ürülékben is. Örülök, hogy Gagné borúlátóan állt hozzá a hámsejtekhez ebben az esetben.

– Kicsi az esélye, hogy talált volna.

– Gagné szerint a Specter-macska mitokondriális sorozatai megegyeztek a szennyvíztartályból származó szőrével.

– Ami azt jelenti, a *Paráiso*-beli áldozatnak kapcsolata volt Specterék macskájával.

– Igen.

– És tudjuk, hogy nem Chantale volt a tartályban.

– Megint eltaláltad, Ryan. A zsaruk jók ebben.

– Olyasvalaki az áldozat, aki járt már a Specter házban, de legalábbis kapcsolatban volt a macskájukkal.

– Múlt karácsony előtt.

A férfi kérdően nézett rám.

– Specterék macskája ekkor fulladt a medencébe.

Ryan elgondolkozott, majd azt mondta:

– Szerintem a kis Chantale többet tud, mint amit elárul.

– Valaki biztosan – helyeseltem.

– Mrs. Specter?

Vállat vontam.

Ryannel egymás szemébe néztünk. Ugyanaz a gondolatunk támadt.

– Még soha nem találkoztam a nagykövettel – mondtam.

– Hol van?

– A szójababhozamról tárgyalt Mexikóvárosban.

– Furcsa, ha a lánya legújabb balháját nézzük.

– Galiano azt mondta, Specter nem jelentette azonnal Chantale eltűnését. Amikor pedig bevonták a zsarukat, nem volt valami készsleges.

– A cica új fénybe helyez mindent.

A Centreville-től nyugatra árnyas utcák hálózataként folyik le a hegyről a Westmount. A québeci szeparatistákra allergiás környék a sok angolul beszélőről és erős föderalista hűségéről ismert. Míg Montreal szigetét átszervezték, és sok külvárost és peremkerületet bevontak a Communauté Urbaine de Montréal oltalma alá, Westmount büszke függetlenségére, alacsony adóira, hatékony vezetésére és kifinomult ízlésére.

Westmount kemény csatát vívott, hogy ne olvassák be az új szuper városba. Amikor vesztesre álltak, lakói magukra terítették vidramenyét és kasmírkabátjaikat, felhúzták jó módú orrukat, és vártak, bizva benne, hogy valami helyi ügyvéd másodfokon kierőszakolja az állapotok visszaállítását.

Még mindig várnak.

Ryan az Atwaternál hagyta el az alagutat, balra fordult a The Boulevard-on, azután jobbra, és megindult hegynek fel. Nézttem, ahogy a házak egyre nagyobbak lesznek, és elképzelttem a déli fekvésű kertekből nyíló mind pazarabb panorámát a folyóra és a városra.

Westmount olyan, mint Hong Kong – minél magasabbra emelkedünk, annál rangosabb a cím. Specterék otthona a legnagyobbak közé tartozott Westmount felső részén. Hatalmas kőerődítmény kis tornyokkal, rácsokkal és masszív tölgyfa ajtókkal, ahogyan kell. Egy ciprussor teljesen eltakarta a birtok elejét. A fasor mögött nyilván gyönyörű látvány rejtőzött.

– Szép kis vityilló – mondta Ryan, a padka mellé húzódvá.

– Mrs. Specter úgy beszélt róla, mint kis lakásról.

– Arrogánsan szerény. Tipikus westmounti.

– Mrs. Specter Charlevoix-ból való.

Ryan megnyomta a csengőt. Valahol odabent harangjáték csendült.

– Mennyit keres egy diplomata? – kérdezte halkán Ryan.

– Az biztos, hogy nem ennyit. A nagykövetek többnyire nem a pénzért vállalják az állást. Sőt, ők fizetnek, hogy megkaphassák.

Egy teljes percig vártunk. Ryan megint csöngetett. Megdöbrentem, amikor Mrs. Specter jött ajtót nyitni. Bár volt rajta rúzs és arcpirosító, az arca olyan fehér volt, mint a kórházi ágynemű. A réz hajzuhatagot feltűzte, de itt-ott vörös szálak tekergőztek a füle körül, és a tarkóján.

– Nem, ne haragudjanak. Valami közbejött – mondta, egyik kezét a mellére szorítva.

– Most nem tudok beszélni magukkal.

Be akarta csukni az ajtót, de Ryan megfogta.

– Kérem. Migrénem van.

– Nem akarjuk zavarni, Mrs. Specter – mondta Ryan a kóristafiús mosolyával. – Chantale-hoz jöttünk.

– Nem hagyhatom, hogy zaklassák a lányomat.

A hangja remegett, az ökle elfehéredett, amint a kilincset szorította.

– Rövidek leszünk – ígértem.

– Chantale alszik.

– Kérem, keltse fel.

– Nincs jól.

– Fáj a feje? – kérdezte Ryan, nem minden él nélkül.

– Nekem is sokszor van migrénem – szoltam közbe. – Tudom, hogy érzi magát. Kérem, küldje le Chantale-t, azután feküdjön vissza.

– Köszönöm, nem.

A válasznak nem volt értelme. Megnéztem a nőt közelebbről. Mrs. Specter pupillái akkorák voltak, mint egy koktéلكeverő pohár. A nagykövet felesége bedobott néhány erős fájdalomcsillapítót.

– Mr. Specter...

Egy legyintéssel leállított.

– Itt van a férje, Mrs. Specter?

– Mi?

– Mr. Specter a házban van?

– Itt nincs senki.

– Senki?

Mrs. Specter megrázta a fejét; rájött, hogy hibázott.

– Kivéve Chantale-t.

Ryannel összenéztünk.

– Hol a lánya, hölgyem? – kérdeztem, és megfogtam a kezét.

– Tessék?

– Chantale elszökött, ugye?

A nő leszegte a fejét és bólintott.

– Megmondta, hová megy?

– Nem.

Az előcsarnok csillárja megvilágította a nő arcán csordogáló cseppeket.

– Kapcsolatba lépett magával?

– Nem – fel se nézett.

– Tudja, hol van?

– Nem – a hangja valahonnan nagyon messziről szólt.

– Mrs. Specter? – sürgettem.

Felemelte a fejét, és elnézett mellettünk a fasorra.

– Chantale odakint van olyan emberekkel, akik bántani fogják. És dühös. Nagyon-nagyon dühös.

Remegve vette a levegőt. A ciprusokról rám nézett.

– Az apja és én vagyunk az oka. A viszonyom. A férjem bosszúálló játéka. Hogy is képzelhettük, hogy ez nem lesz hatással a lányunkra. Mindent egészen másképp csinálnék!

– Nincs tökéletes szülő, hölgyem.

– Kevés szülő hajszoja a gyerekét a drogokhoz.

Ezzel nem vitatkozhattam.

– Nem jut eszébe valami, ami segíthet megtalálni a lányát?

– Mi?

Megismételtem a kérdést.

Mrs. Specter átkutatta agya még működő részeit.

– Sajnálom – mondta. – Sajnálom.

– Láthatnánk a szobáját? – kérdezte Ryan.

Egy fél bólintást kaptunk. Mrs. Specter megfordult, felvezetett a faragott falépcsőn a második emeleti folyosóra.

– Chantale szobája balra az első. Le kell feküdnöm.

– Kitalálunk – biztosítottam.

A szoba sötét volt, de Chantale ágya fölött rengeteg apró pont ragyogott. Azonnal felismertem őket. Sötétben világító csillagok. Amikor Katy tizennégy éves volt, vettünk egy készletet, és a teljes délután ráment, hogy csillagos eget rakjunk ki. A lányom később kirakta

az egész Naprendszert. Órákat töltött az ágyán a plafont bámulva, és távoli világokról álmodozott.

Azon gondolkoztam, vajon anya vagy lánya dekorálta ki Chantale mennyezetét.

Amikor Ryan felkapcsolta a világítást, a csillagok eltűntek.

A szoba falát fehér karikákkal felakasztott sárga szöttes borította. A baldachinos ágyat babák és díszpárnák halma bontotta. Plüssorángután lógott a lábrészen üveges, kifejezéstelen szemekkel. Még több baba és állat lepte el az ablakpárkányt, és megtöltöttek egy Boston hintaszéket.

Az egyik éjjeliszekrényen vezeték nélküli telefon feküdt, a másikon egy Bose rádiós óra és CD-lejátszó. Az ágygal szemben álló szekrény drágábbnak tűnt, mint az én egész otthoni bútorzatom.

Ryan az asztali számítógéphez lépett, én pedig kinyitottam a szekrényajtókat. Mindegyiket egy-egy amerikai punkzenekar posztere díszítette.

A szekrényben könyvek voltak, egy tévé, egy impozáns CD-gyűjtemény. Átfutottam az előadókat. Dropkick Murphy, Good Riddance, Buck-o-Nine, AFI, Dead Kennedys, Rancid, Saves the Day, Face to Face, The Business, Anti-Flag, The Clash, Less Than Jake, The Unseen, The Aquabats, The Vandals, NFG, Stiff Little Fingers. Sok NOFX.

Borzasztó öregnek éreztem magam. Egyik együttesről se hallottam.

A könyvek francia és angol nyelvű kiadások voltak. Tolsztojtól az *Anna Karenina*. Deepak Choprától a *Merlin visszatér*. Douglas Adams: *Galaxis útikalauz stopposoknak*. Aztán *Anna*, a tévésorozat könyvváltozata. Több *Harry Potter*.

Ettől jobban éreztem magam.

– Elég vegyes a csaj – mondta Ryan, és bekapcsolta a számítógépet.

– Gondolod, hogy identitásválságon esik át a gyerek?

A szoba a kislányos szeszély, a kamaszkori düh és a felnőtt kíváncsiság tudathasadásos keveréke volt. Próbáltam beleképzelni Chantale-t. Tapasztaltam a punk változatát, láttam az apuci kislánya fotót. De nem ismertem az igazi Chantale-t, nem tudtam, ki volt ő ebben a szobában.

Hallottam a winchestert csipogni és zúgni, ahogy bekapcsolt.

Szerette Chantale a fali szőttest? Ő kérte a babákat? Látta az orangután egy csomagküldő szolgálat katalógusában, és mindenáron kellett neki? Vagy a karneválon nyerte? Bámulta éjszakánként a műanyag csillagokat, tűnődött azon, mi vár rá az életben? Behunyta erősen a szemét, csalódottan amiatt, amit eddig kapott tőle?

Bejött a Windows. Ryan az egeret irányította, beírt valamit. Még valamit. Mikor odamentem, láttam, hogy elindította az AOL levelezőprogramot, és különböző jelszavakat próbál.

Kipróbált egy másik billentyűkombinációt.

Az AOL tudatta velem, hogy rosszul választott, és javasolta, hogy írja be újból.

– Ez egy életbe telhet – mondta Ryan.

– A legtöbb gyerek nem túl dörzsölt – mondtam.

A nyomozó kipróbálta minden családtag keresztnévét, aztán a kezdőbetűiket, a kezdőbetűket fordított sorrendben, aztán különböző variációkban.

Semmi.

– Mikor született?

Megmondtam neki. Kipróbálta a számokat oda és vissza. Az AOL nem engedett.

– Na és a macska?

– Guimauve.

– Mályvacukor?

– Ne nézz rám. Nem én adtam neki.

G-U-I-M-A-U-V-E.

AOL szerint nem.

E-V-U-A-M-I-U-G.

Felvillant a kezdőlap, és dallamos hang értesített a bejövő levelekről.

– Piszok jó vagyok.

– A macska nevét se tudad.

Ryan rákattintott egy ikonra, és Chantale postaládája jelent meg a képernyőn. Két olvasatlan e-mailje volt. Némán olvastuk el őket. Mindkettő egy guatemalavárosi osztálytárstól jött.

Ryan áttért az elküldött levelekhez. Chantale a pénteki szabadulása óta hétszer írt a metalsegg@hotmail.com-ra. Mindegyik levél arról szólt, hogy Chantale mennyire boldogtalan, és segítségért könyörgött.

Emellett utalt bizonyos Mocsokkutyára, Rambeu-ra, Fafejre, Sexychatonra és Cripergant-ra.

Chantale olvasott levelei között két bejegyzés szerepelt. Az egyik az előző napról, a másik aznap délután háromról. Mindkettő Metálségg-től. Ryan megnyitotta a korábbi üzenetet.

KURVÁRA ÖRÜLÖK, HOGY VISSZAJÖTTÉL. MOCSOK ÉS RAMBEAU ELÁSTÁK MAGUKAT. FAFEJ BEPÖRGÖTT. HÍVJ. MUSZÁJ, HAVER.

– Remek – mondta Ryan a második emailre kattintva.

VÁLTOZOTT A TERV. TIMNÉL. GUY. NYOLC. HA GÁZ VAN, MENJ CLEMHEZ.

– Gondolod, hogy Clem, Tim és Guy valami cyberpunkok, akikkel e-mailezted?

Ryan elveszett a gondolataiban.

Felvettem Chantale telefonját, és megnyomtam az újrahívó gombot. Semmi.

Az orangutánra néztem. Szerettem volna addig rázni, míg kinyögi, hová ment a gazdája.

Ryan kikapcsolta a számítógépet, és felállt.

– Ötlet? – kérdeztem.

– Méghozzá nagyszerű. Bulizzunk.

20

– Mi a terv? – kérdeztem, ahogy Ryan ráfordult a Sherbrooke-ra.

– Cannelloni.

Rábámultam.

– És kenyérpuding. Fergeteges kenyérpudingot csinálnak!

– Azt hittem, megpróbáljuk megkeresni Chantale-t.

– Akkor fánk.

– Fánk?

– Én azt szeretem, amin cukormáz van.

Mielőtt válaszolhattam volna, befordult a Grosvenorra, leparkolt, megkerülte a kocsit, és kinyitotta az ajtómat. Ahogy mentem mellette a járdán, megfogta a könyökömet, és egy sarki étterem felé irányított.

A titkolózás kezdett az idegeimre menni. Megálltam.

– Mi ez az egész?

– Bízz bennem.

– Nem akarom elrontani a kémesdidet, Ryan, de meg kell találnunk Chantale-t.

– Megtaláljuk.

– Fánkkal és cannellonival?

– Próbálj bízni bennem.

– Mi az? – kiszabadítottam a karomat. – Nem oszthatsz meg velem titkos, rendőrségi információkat?

Egy szódásüveg vastagságú szemüveget viselő nő közeledett egy terrierrel, amely inkább látszott patkánynak, mint kutyanak. Meghallva a hanghordozásomat, a nő visszahúzta a pórázt, lesunyta a szemét, és meggyorsította a lépteit.

– Megijeszted a környékbelieket. Gyere be, elmagyarázom.

Szemem összeszűkül, de utánamentem. Az ajtónál hirtelen belém villant a vacsora Galianóval a *Gucumatzban*. Ha egy alkóvba ültetnek minket, már itt se vagyok.

Egy *Fusion Mediterranean* étterembe ültünk be. Félhomály, mélyzöld lambéria, tengerészkek és áfonyaszínű terítők. Egy fiatal nő az oldalablaknál adott nekünk asztalt, széles mosolyt villantva Ryanre menet közben.

Ryan visszavigyorgott, és leültünk.

– Hallottál már Patrick Feeneyről?

– Nem küldünk egymásnak karácsonyi lapot.

– Úristen, milyen kibírhatatlan tudsz lenni!

– Igyekszem.

Ryan sóhajtott, hogy jelezze, mennyire türelmes.

– Hallottál már a Chez Aunt Clémence-ről?

– Utcagyerekek menhelye.

Egy másik fiatal hölgy étlapokat hozott, még fényesebb fogak kíséretében, vizet töltött a poharainkba, és megkérdezte, mit iszunk.

Ryan is, én is Perrier ásványvizet kértünk. Ryan nem törődött az étlappal.

– Kiváló a cannelloni.

– Már mondtad.

Amikor a pincérnő visszatért, én genovai pestós metéltet rendeltem Ryan hú maradt a látomásához. Mindketten rendeltünk kis adag cézársalátát.

Keveset beszélgettünk, miközben ettük a kenyérpudingot, azután a salátát. Én kibámultam az ablakon, néztem, ahogy a nappalt felváltja az este.

A gyerekek eltűntek a járdákról és a Grosvenor menti udvarokból, ki a vacsora, ki a lecke miatt. A kinti és benti lámpák sárga fénye megduplázva villogott az utcában sorakozó ikerházakon.

Égész Sherbrooke-ban zártak a bankok és üzletek, a boltok kiürültek. Neonfények villódtak, és az éjszakai intézmények kezdtek életre kelni.

A gyalogosok meggyorsították lépéseiket, érezve a hideget, amit a sötétedő alkony ígért. Chantale Specteren gondolkoztam. Vajon milyen cél felé siet a kezdődő félhomályban?

Miután megérkezett az étel, amit megsóztunk és megsajtoztunk, Ryan újra megszólalt.

– Aunt Clémence-t egy kicsapott pap vezeti, akit Patrick Feeneynek hívnak. Feeney se kábítószer, se alkoholt nem tűr meg a menhelyen, de különben szabadon jönnek-mennek a gyerekek. Ennivalót és alvóhelyet ad nekik. Ha egy gyerek beszélni akar, ő meghallgatja. Ha segítő embert keresnek, ő el irányítja őket hozzá. Nincs mise. Nincs takarodó. Nincs bezárva az ajtó.

– Katolikus létére elég liberálisnak hangzik.

– Mondom, hogy kicsapták. Évekkel ezelőtt kirúgták az egyházból.

– Miért?

– Ha jól emlékszem, az atyának volt egy barátnője, és az egyház azt mondta, válasszon. Feeney úgy döntött, kihagyja a papi rehabot, és önállósítja magát.

– Ki fizeti a számlát?

– Kapnak egy kis pénzt a várostól, de a keretük nagy része jótékonyági eseményeken folyik be, magánadományokból. Önkéntesekkel dolgozik.

Összeállt a kép.

- Szerinted Clém az Aunt Clémence-re utal?
- Mondtam, hogy jó vagyok ebben. Megint beugrott valami.
- A Tim pedig Tim Horton fánkbüféje a Guyon.
- Te se vagy rossz, Brennan.
- Jól eltöltjük az időt, amíg találkozunk a Metálséggel.

Mindketten az órákra néztünk. Két perc híján hét óra volt.

A civilek azt hiszik, a rendőri megfigyelés adrenalinfokozó, szívdobogtató nyomozói munka. A valóságban az ilyen várakozás kábé annyira izgalmas, mint egy doboz hashajtó.

Két órán keresztül lestük a *Tim Horton's*t. Ryan a kocsijából, én egy padról a parkban. Ingázókat láttam bemenni és kijönni a metróból. Diákokat láttam, akik a Concordia Egyetem esti előadásairól jöttek. Láttam vén pancsereket, ahogy galambot etettek a Norman Bethune szobornál. Láttam frizbidobálókat meg kutyát sétáltató embereket. Láttam üzletembereket, csavargókat, apácákat és dendiket. Csak Chantale Spectert nem láttam. Ryan tízkor rám csörgött.

- Úgy látszik, nem mutatja magát a kis drága.
- Lehet, hogy Metálségg kiszúrt minket, és figyelmeztette?
- Szerintem Metálséggnek akkora lehet az IQ-ja, mint egy garbanzó babnak.

– Baromi türelmesnek kéne lennie, hogy ennyit várjon. Körülnéztem. Az egyetlen ögyelgő férfi a Tim körül legalább hatvanöt éves volt. Néhány frappéiszogatóra a *Yava U*-ban a *Maisonneuve* túloldalán ráillett Metálségg leírása, de egyiküket sem érdekeltem se én, se a fánkbüfé.

- Mi legyen?
- Adjunk még fél órát a lánynak. Ha nem jön, elhúzzunk a Clémbe.

A kis háromszög, ahol ültem, egy szigetecske volt a *Maisonneuve* közepén. Mindhárom oldalon autók zúgtak. Öntudatlanul számolni kezdtem. Egy. Hét. Tíz.

Remek, Brennan. Kényszeres vagy.

Ránéztem az órára. Öt perccel múlt tíz.

Miért nem találkozott Chantale Metálséggel? Átverés volt az e-mail? Lebuktattam magunkat? Vagy idejött, felismert és lelépett?

Egy ázsiai család közeledett a büféhez. A két nő kint várt egy totyogóval meg egy kisbabával, amíg a férfi bement és megvette a fánkokat. Megint az órára néztem. Tíz perccel múlt tíz.

Vagy mi nem vettük észre? Elbújt a lány, amíg megjött Metálségg, aztán jelzett neki?

Áruhában jött? Tíz óra tizennégy.

Átpillantottam a kereszteződésen, Ryan rámnézett, lassan megrázta a fejét.

Két férfi lépett be a *Tim Horton's*ba, úgy néztek ki, mintha Hugo Boss-reklámok lennének. Az üvegen keresztül figyeltem őket, ahogy kiválasztottak és megvettek egy tucat fánkot. Két néni kávét ivott egy bokszban. Két részeg vitatkozott egy külső asztalnál.

Tizenhét perccel múlt tíz.

Egy csapat diáknak készülnek a fánkok. Minden arcot megnéztem. Chantale nem volt köztük.

„Kész vagy?”

Felnéztem. Halogénlámpa és neon súrolta Ryan hajának körvonalát, de az ég fölötté sötét volt és csillagtalan.

– Mehetünk?

– Mehetünk.

A Chez Aunt Clémence a Maisonneuve-ön volt, két sarokra a régi Fórumtól. A háromemeletes kőépületet két hasonló fogta közre. Mindegyiket élénk színűre festett fakerítés vette körül. A Clémence a halványlilát képviselte a szivárványszínű triptichonban.

Am a festőbrigád nem elégedett meg ennyivel.

A Clémence verandája mustársárga volt, az ablakkeretek cseresznyepirosak. Az utóbbiakon egy csomó halott növény volt látható, az előbbiin Feeney kölykeinek egy része.

Két lány lakkozta a lábkörmét egy második emeleti tűzlétrán. Rövid, barna hajuk volt vastag frufruval, capri nadrág és annyi piercinggel átszúrt testfelület, amit egy fakír is megirigyelhetne. Egy rém rendes punk család. A páros félbehagyta a pedikűrözést, és figyelte, ahogy közeledünk.

A csapat a verandán a lépcsőről nézett minket, a cigit vagy az ujjaiuk közt morzszolták, vagy a szájukból lógott. Frizuráik a New York-i

Szabadságszobortól kezdve Mr. T-n át Sir Galahadig és Janis Joplinig terjedtek. Bár ahhoz sötét volt, hogy felismerjem az arcokat, mind az öten legfeljebb óvodások lehettek a Berliini Fal leomlásakor.

A szoborhajú oldalba lökte Mr. T-t. Mr. T. mondott valamit, és mindegyik nevetett.

– *Bon jour* – köszönt nekik Ryan a járdáról.

Semmi válasz.

– Hello – próbálkozott angolul.

Belülről szakadozva hallatszott ki a Sex Pistols lármája, mintha valaki fel-le tekerné a hangerőt.

– Patrick Feeneyt keressük.

– Miért? – Mr. T. börmellényt viselt szörtelen, meztelen felsőttestén.

– A papa nyert a lottón?

– Nobel-díjra jelölték – mondta Ryan száraz, humortalan hangon.

Mr. T. leugrott a korlátról, szétvetett lábbal megállt, vállát hátrahúzta, hüvelykujjait bedugta a farmerja szíjtartóiba.

– Felébreszteni az alvó oroszánt... – mondta a szobor, és a járdára hamuzott –, rossz húzás.

Miközben Mr. T. úgy viselkedett, mint aki akar valamit, a szobor elkeseredetten igyekezett felhívni magára a figyelmet. Tüskés haja több színre volt fújva bár a sötétben nem láttam igazán jól, és egy lánc lógott az orrából a füléig.

Ryan előrelépett, és meglóbálta a jelvényét Mr. T. orra előtt.

– Patrick Feeney – ismételte, gránitkemény hangon.

Mr. T. leengedte a kezét, és az ujjai ökölbe szorultak. Joplin előrenyúlt, és egyik karjával átkulcsolta a lábát.

– *À l'intérieur* – mondta. Odabent.

– *Merci*.

Ryan rátette a lábát a legelső lépcsőfokra, mire a csapat szétvált egy millimétert. Felvergődöttünk a tornácra, vigyázva, hogy rá ne lépjünk egy ujra vagy lábfejre. Éreztem, ahogy tíz szem követ minket.

Egy szimpla vörös körte égett a bejárati ajtó fölött. Bár a tornác eléggé megereszkedett, a karmazinvörös fényben láttam, hogy új deszkák vannak a régiek között. Valaki földet öntött az ablakban a virágtartóba, és egy alélt körömvirág feküdt az oldalán. Habár a Chez

Aunt Clémence sose nyert volna tervezői díjat, látszott, hogy gondos kezek dolgoztak rajta.

A Clémence belül is olyan volt, mint kívül. Levendulaszínű faborítás, hevenyészett falfirkák a falakon. Állatok. Virágok. Naplementék. A színekről az általános iskolai rajzórák vízfestményei jutottak eszembe. A bútorzat az Üdvhadseregtől volt, és minden szobában más volt a linóleum.

Ryannel átmentünk az előszobán, elhaladtunk egy falépcső mellett baloldalt, és beléptünk egy hosszú, keskeny folyosóra, ami álvezetett a ház végébe. Mindkét oldalon hálósobaaajtók nyíltak, a szobákban volt egy szekrény, négy-hat heverő, kempingágy. Az egyikben láttam egy tévé ezüst-kék derengését, és kihallatszott az Esküdt ellenségek főcímzenéje.

A folyosó felénél elértük a konyhát. A konyhán túl láttam az ebédlőt bal oldalon és még két hálósobát jobb oldalon.

Feeney a konyhában térdelt, egy tinédzserekből álló Metallica-utánzatnak segített leszerelni vagy felállítani egy magnós rádiót.

Ahogy az afrikai kaméleon, amely zöldre változik és lóg, mint a falevél, a szociális munkások is gyakran hasonulnak a klienseikhez. Farmerruha, lófarok, strandpapucs, bakancs. Az álruha segít beolvadni az adott rétegbe.

Feeney nem ilyen volt. Teknőckeretes szemüvegével és a sűrű, fehér hajával, amit egyenes választék osztott ketté, inkább egy öregek otthonában vegyülhetett volna el. Vastag, kötött kardigánt viselt, flanelinget és sötét nejlonnadrágot, ami a hónaljáig kóborolt.

Hallva a lépéseket, megfordult.

– Miben segíthetek?

Ryan megmutatta a jelvényét.

– Andrew Ryan nyomozó.

– Patrick Feeney vagyok, én vezetem a menhelyet.

Feeney rám nézett. A Metallica szintén. Szinte azt vártam, mind a négyen elkezdik énekelni a „Die, Die, My Darling”-ot, magas, metsző hangon.

– Tempe Brennan – mutatkoztam be.

Feeney bólintott hármat, inkább önmagának, mint nekünk. Mögötte a fiúk arckifejezése a dühtől a kíváncsiságon át az ellenségességig terjedt.

Két lány jelent meg az ajtóban a folyosó másik oldalán. Mindkettőnek szalmasárga haja volt, mint akik rengeteg sült krumplit ettek. Az egyik farmer és UBC⁶ felső volt, a másikon rakott szoknya, mélyen a csípőjére csúszva. Az alakját tekintve ez rossz választás volt.

Feeney erőlködve állt fel. A Metallica egy emberként mozdult, hogy segítse.

– Mit tehetek önért, nyomozó úr? – Az atya odajött hozzánk, széles léptekkel, mint akinek aranyere van.

– Egy fiatal hölgyet keresünk, a neve Chantale Specter.

– Valami baj van?

– Itt van Chantale? – kérdezte Ryan.

– Miért?

– Egyszerű kérdést tettem fel, atyám.

Feeney mogorva lett. A szemem sarkából láttam, hogy a rakott szoknya eltűnt. Pár pillanattal később nyílt a bejárati ajtó, majd becsukódott.

Kisurrantam a konyhából, és siettem a bejárathoz. Az ablakon keresztül láttam, hogy csak Mr. T. és a szobor maradtak a lépcsőn. A rakott szoknyás velük beszélt. Rövid szóváltás után Mr. T. elpöccintette a cigarettáját, és mindhárman elindultak nyugat felé a Maisonneuve-ön. Megvártam, amíg biztonságos távolságra vannak, aztán utánuk eredtem.

A Montreal Canadiensnek eleinte nem volt szerencséje a főhadiszállásával. A hokicsapatnak 1909-től 1910-ig a Westmount Aréna adott otthont, a Ste-Catherine és az Atwater kereszteződésénél. Amikor ez a stadion porig égett, visszatértek a gyökereikhez, a város keleti felére. Egy újabb tüzet követően összehozták a Mont-Royal Arénát, és a fiúk a következő négy évben ott kergették a korongot. 1924-ben megépült a Fórum, közvetlenül a régi, hazai jéggel szemben. Az építkezés csak 159 napig tartott, és 1,2 millió dollárba került. A nyitómeccsen a Canadiens hét egyre döngölte földbe a Toronto St. Patset.

A hoki szent Kanadában. Ahogy múltak az évek, a Fórum valóságos szentéllé vált. És minél több Stanley Kupa, annál szentebb lett.

---

⁶ UBC: University of British Columbia (British Columbia Egyetem).

Egyszóval eljött az idő. A vezetőség több ülőhelyet akart. A fiúk jobb öltözöt.

A csapat 1996. március 11-én játszotta az utolsó meccset a Fórumban. Négy nappal később ötvenezer szurkoló jelent meg a „Költözésparádén”. Március 15-én, a nyitómérkőzésen, az új Molson Centreben, négy-kettőre győzték le a fiúk a New York Rangerst.

Lehet, hogy ez volt az utolsó meccs, amit megnyertek, gondoltam, miközben siettem a Maisonneuve-ön.

A régi Fórum egy ideig üresen állt, teljesen elhagyatva, elcsúfítva a város nyugati szélét. 1998-ban megvette a Canderel, behozta a fedélzetre a Pepsit, mint fő szponzort, és hatalmas ráncfelvarrásba kezdett. Három év múlva újra megnyílt az épület, mint a Du Forum Pepsi központi szórakoztatóegysége; a sportrajongók szimbóluma átalakult az evés és szórakoztatás szentélyévé.

Ahol egykor jegyüzérek svindliztek a ringhez közeli ülésekkel és brókerek és kamionsofőrök tülekedtek a sörért, most 30 év alattiak szürcsölik a Smirnollot jéggel, és bowlingoznak a dübörgő pályákon. A Pepsi Szórakoztató Központban van egy multiplex mozi huszonkét vetítővel, egy elegáns borszaküzlet, éttermek, fedett hegymászófalak és egy nagy képernyős „oltár”, ahol a régi szép időknek áldoznak.

Mr. T. és a szobor meg a rakott szoknyás balra fordultak a Rue Lambert Closse-on, és a Ste-Catherine oldalon léptek be a Fórumba. Tíz méterről követtem őket.

Mivel a szobor színes haját jól láttam, kitartoán követtem a triót egy rakás bouwlingozó és moziba menő közt, akik az előcsarnokban nyüzsögtek. Figyeltem, ahogy a tüskés haj felment a lifttel a második emeletre, és eltűnt a *Jillian*'sben. Követtem.

Az étterem egyik felét asztalok és boksok töltötték meg, a bal oldalát egy bárpult foglalta el. Vacsorázó vendég alig volt, de a bárszékek foglaltak voltak, és egy tucat iszogató alak állt két-három fős csoportokban.

Amikor beléptem, a clémence-i hármas egy fiatal lány felé tört utal magának a bár túlsó végében. A lány csipkés, fekete blúzt viselt ujjatlan, fekete kesztyűvel. A kontyát összefogó csipkés hajpánt úgy nézett ki, mintha egy hatalmas, fekete pillangó telepedett volna a fejére.

Ő volt Chantale Specter.

Amikor meglátta a barátait, elmosolyodott, hüvelykujjával a bal oldalán ülő férfira bökött, és a szemét forgatta.

Ránéztem megvetése tárgyára.

Ilyen nincs!

De van!

A telefonom után nyúltam.

21

Ryan perceken belül megérkezett.

– Ki az a fickó, a zselés hajával?

– Egy riporter Chicagóból, a neve Ollie Nordstern.

– Mit csinál itt?

– Sört iszik.

– De mit keres Montrealban?

– Alighanem engem. Az emberi jogokkal kapcsolatban akar írni valamit. Beszéltem vele Guatemalában, és azóta le sem száll rólam.

– Üldöz?

– Hív a mobilomon, üzeneteket hagy a laboratóriumomban.

Ryan Chantale-t bámulta.

– Csöpög valami a szeméből?

– Valószínűleg tetoválás.

– Miért érdekli Nordsternt ez a Specter kölyök?

– Talán Chantale-ra vadászik, nem rám.

– A nagykövet csökönös lánya – Ryan csettintett az ujjával. – Egyenes út a Pulitzer-díjhoz.

Mindketten Chantale-t néztük. Barátaival együtt visszatért Nordsternhez.

– Kész vagy?

– Csináljuk.

Mr. T. éber hangulatban volt, hüvelykujjak az övtartóban, egy rágógyötört a metszőfogaival. Három méterről kiszúrt minket, és követett a szemével, ahogy a kígyó csap le a zsákmányára. A többiek továbbra is a

beszélgetésre koncentráltak. Nordstern továbbra is csak Chantale-ra figyelt.

Ryan körbement, hátulról elvette Chantale korsóját, és beleszagolt. Mindenki elhallgatott.

– Bizonyára mind nagykorúak – Ryan atyaián mosolygott rájuk.

Barátságos biztos úr vigyáz a gyerekekre.

– Kopjon le! – mondta Mr. T.

Ebben a megvilágításban idősebbnek látszott, mint ahogy a tornácon gondoltam; alighanem elmúlt már húszéves.

– Metálségg? – kérdeztem.

Felém araszolt a tekintete.

– Lányított acél. És a magáé? – Hatalmasat dobolt a bárpulton a tenyerével.

Chantale kissé összerezzen.

– Te használod a Metálségg nevet? – kérdeztem.

– Jó a cicid.

– Gondolom, ezt bóknak szántad.

– Egyszer megihatnánk egy cappuccinót együtt – Mr. T. megvakarta a mellkasát, és önelégült vigyor táncolt a szája sarkában.

Ideges kuncogás.

– Te mi a faszt röhögsz? – fordult Mr. T. a rakott szoknyához.

Ryan Mr. T. mögé állt, és hátracsavarta az egyik karját.

– Mi af..

– Ne feledjük a jó modort! – Barátságos biztos úr hangja fagyos volt.

– Ez egy kibaszott rendőri zaklatás. – Egy ér lüktetett Mr. T. nyakán.

Amikor megpróbált kiszabadulni, Ryan még jobban megcsavarta a karját.

Chantale megmozdult, hogy feláll. A vállára tettem a kezemet, és visszaültettem a bárszékre. Közelről láttam, hogy a tetoválás nem igazi. A legfelső könnycsepp széle egy kicsit felfelé görbült. Nordstern kifejezéstelenül nézte a jelenetet.

– A kollégám egy hivatalos kérdést tett fel – mondta Ryan Mr. T. fülébe. – Mi csak Mr. T.-nek nevezünk, de ez elég ciki. Öregít minket. Nincs válasz.

Ryan megcsavarta Mr. T. karját.

– Kurva rendőri erőszak! – sziszegte a fickó a fogai közt.

– Elég jól viseled.

Nordstern egy szalvétát kezdett hajtogatni egyre kisebb három szögekbe.

Újabb csavarás.

– Metálségg – mintha ugatta volna.

A Nordstern mögötti pár meglógott a sörével.

– Nem hinném, hogy az anyukád Metálséggel írt volna a születési anyakönyvi kivonatodba – mondta Ryan.

– Kétlem, hogy az anyád tudott írni-olvasni.

Újabb csavarás.

– Baszd meg!

– Kezdem elveszíteni a türelmemet.

– Szedj gyógyszert.

Ryan erősebben csavarta.

– Leon Hochmeister. Szállj le rólam, tetű.

Ryan elengedte Hochmeister karját.

Hochmeister lehajolt, és a padlóra köpte a rágóját. Aztán hátradólt, forgatta a vállát, és megdörzsölte a bicepszét.

– Meg kéne tanulnod néhány új melléknevet, Leon. Esetleg nézz bele egy szinonimaszótárba a neten.

Hochmeister az alsó ajkára tette a felső metszőfogait, hogy kimondja az f-fel kezdődő szót, de meggondolta. A tekintete sütött. Egy indiánba oltott Raszputyin. Ryan visszatért a szoborhoz.

– És te ki vagy?

– Preley Iverson – Iverson arcán zavart kíváncsiság látszott.

Rakott szoknya.

– Antoinette Gaudreau.

– Kit van szerencsém megismerni. Mocsokkutyát, Rambeau-t, Fafejt, Sexychatont vagy Cripergant-t?

– A kiáltót – mondta Iverston, bemutatkozásra hajlítva a tenyerét. – *Criperqant*. Fültépő sikoly.

– Nagyon költői.

Rózsaszín buborék jött ki Iverston száján. Amikor kipukkadt, tovább rágta. Ryan ránézett Gaudreau-ra.

– Nem sokat használom az e-mailt.

– És amikor igen?

Gaudreau vállat vont.

– Sexychaton.⁷

– Köszönöm, kiscicám.

Gaudreau annyira volt szexis, mint egy ámbrás cet.

– Nem teheti meg, hogy csak úgy idejön, és belepofázik az emberek életébe – mondta Hochmeister, visszanyerve a magabiztosságát.

– Leon, nekem pontosan ez a dolgom. És még valamit megtehetek: bevitethetem a vézna seggedet a kóterbe, amiért segítesz egy kiskorúnak a szökésben. Lehet, hogy a neved alapján érdekes olvasnivalóra akadok a nyilvánosságban?

Leon ujjai abbahagyták karja masszírozását.

Chantale-ra nézett, aztán a mennyezetre. Amikor az állá leereszkedett, verejték csillogott az indiánfrizura és a homloka közti vonalon.

– Nem tudunk semmit arról a szarságról.

– Milyen szarságról, Leon?

– Amiről ez beszél.

A szemem sarkából láttam, hogy Nordstern megdermed.

– Ő kicsoda, Leon?

Hochmeister Nordstern felé biccentett.

– Chantale se tud semmit! – Nordstern felé bökött a hüvelykujjával.

– Ez a seggfej ugyanolyan pszichopata, mint maga.

– Amennyiben?

– Azt hiszi, Chantale-nak köze van valami kinyiffantott csajhoz Guatemalában.

– Leon! – sziszegte Chantale.

– Egy kissé eltér a téma a maga emberjogi sztorijától – mondtam Nordsternnek.

Nordstern tekintete felemelkedett a szalvétáról, és találkozott az enyémmel.

– Lehet.

– Hol szállt meg, uram? – kérdezte Ryan.

---

⁷ *Sexychaton. szexi cica*

– Kérem! – Nordstern összegyúrta a szalvétát. – Ne vesztegessük se a maga idejét, se az enyémet. Az én forrásaim és információim szigorúan titkosak.

Nordstern a bárpultra dobta a szalvétát, és rám nézett.

– Hacsak nem tudunk megállapodni valami kölcsönösen előnyös dologban – olyan behízelt volt a hangja, mint egy fizetett talpnyalónak.

– Nem tudom, miről beszél.

Sokáig tanulmányozott, mire válaszolt.

– Magának sejtelve sincs, mi történik valójában.

– Tényleg?

– Olyan messze van a megfejtéstől, mintha a Ganümedészen lenne – Nordstern felállt. – Még csak nem is a jó galaxisban jár.

– Amikor utoljára láttam, a Ganümedész még a Tejúton volt.

– Jól van, dr. Brennan – az újságíró kiürítette a poharát, és letette a bárpultra –, de én nem a csillagászatról beszélek.

– Hát miről beszél?

– Gyilkosságról.

– Kit öltek meg?

A szemöldöke fölemelkedett, és úgy járt a mutatóujja, mint a metronóm.

– Titok.

– Miért? – kérdeztem.

Megint az ujjja.

– Síri titok.

Most vettem észre, hogy enyhén részeg.

– A sír titkai.

Igyekezett megőrizni a vigyorát, de lehervadt róla, mintha önállósította volna magát.

– A *St. Maló*ban vagyok – mondta Ryannek. Aztán hozzám fordult:

– Hívjon fel, ha választ akar néhány nagyon síri titokra.

Néztem, ahogy átvág az ajtó felé. Félúton megfordult, és hangtalanul egy szót mondott:

– Ganümedész.

Aztán két ujját a homlokához érintette, és eltűnt az ajtóban.

– Ez a rohadék tiszta örült. – mondta Hochmeister. – Ha még egyszer meglátom, akkora segglyukat tépek belőle, mint a Cape Breton.

– Leon, csak egyszer fogom elmondani. Menj haza! – Ryan felemelte a kezét. – Nem, nem leszek ilyen konkrét – ujjával Hochmeister orra felé bökött. – Menj el. Tűnj el, és akkor te meg a barátaid megnézhetitek az *Archie Bunkers* ismétlését ma éjjel. Ha maradsz, cipőfűző és nadrágszój nélkül éjszakázol.

Iverson és Gaudreau úgy pattant fel a székről, mintha rugó lett volna bennük. Hochmeister vacillált egy pillanatig, aztán úgy fordította felénk az ülepét, mint egy alfahím pávián visszavonuláskor. Amikor elmentek, Ryan Chantale-hoz fordult.

– Mit akart Nordstern?

– Így hívják azt a faszt?

Chantale felemelte a sörét. Ryan elvette tőle, és visszatette a pultra.

– Ollie Nordstern. – mondtam. – Újságíró a *Chicago Tribune*-nél

– Tényleg?

Jó kérdés, gondoltam. Én elfogadtam Mateo magyarázatát, sose kérdőjeleztem meg Nordstern állítását.

– Miről kérdezett?

– Hogy mi a tervem a Sundance filmfesztiválra.

– Chantale, azt hiszem, nem tudod, milyen súlyos helyzetben vagy.

A bíró bármikor visszavitethet a síttre.

Chantale továbbra is maga elé nézett. Fekete hajfürtök hullottak a halottsápadt arcra, hogy csak az orra hegye látszott ki.

– Nem hallom, Chantale.

– Azokról a halott lányokról érdeklődött.

– Akikről a börtönben beszéltem?

Bólintott, a csipkepillangó meglibbent.

Eszembe jutott Nordstern furcsa kérdése a FAFG főhadiszállásán.

– Amikor beszélgettünk, Nordstern a szennyvíztartályos esetről kérdezett – mondtam Ryannek.

– Honnan tudott róla?

– Gőzöm sincs.

Újra ugyanaz jutott eszünkbe mindkettőnknek: Nordstern egy *Specter-Paraiso* összefüggésre gyanakszik?

Visszafordultam Chantale-hoz.

- Hogy talált meg Nordstern?
- Honnan a fenéből tudjam? Biztos a ház előtt ólálkodott.
- És követett a *Tim Horton* 'sba.
- Maguk nem így találtak meg?
- Láttad már korábban is?
- Titokban találkozgattunk a lelátó alatt.
- Chantale!
- Nem.
- Mit kérdezett még?

Nem válaszolt.

- Chantale?

A nagykövet lánya felnézett; a düh jeges, kemény kifejezést vésett a követségi fényképen látható kislányarcra.

– Az apámról – mondta remegő hangon. – Az én híres, kibaszott, istenverte apámról. Nem én vagyok a fontos. *Sose* én vagyok fontos.

Chantale belenyúlt egy hímzett táskába, ami keresztben feküdt a mellén, elővett egy napszemüveget, és felvette. Mindkét lencsében felbukkant saját arcom torzított mása, két Tempe, akik egyformán összezavarodva néznek.

Ryan két dollárt csúsztatott a pultra.

- Az anyja aggódik. Majd holnap beszélünk.

Chantale megengedte, hogy kikísérjük az étteremből, le a liften, keresztül az előcsarnokon. Ahogy közeledtünk a Ste-Catherine-re kivezető üvegajtókhöz, Ryan a szememet figyelte, és a SAQ borüzlet felé intett. Ollie Nordstern a kijárat közelében állt, látszólag egy francia chardonnayválogatást tanulmányozva.

- Mit gondolsz? – kérdeztem.

– Az biztos, hogy ez a fickó *sose* fog a CIA-nek dolgozni. Lássuk, utánunk jön-e.

Ryannel sietve kivittük Chantale-t az ajtón, és befordultunk a sarkon. Egy kicsit csúnyán nézett, de nem szólt semmit.

Húsz másodperccel utánunk Nordstern is kilépett a járdára, körülnézett, majd elsietett nyugat felé. Az Atwaternél sarkon fordult és felgyorsított.

Néztem, ahogy megáll a Lambert-Closse-nál, balra néz, a hegy felé, jobbra a Cabot tér felé. Követtem a tekintetét, de aztán elsuhant mellette

a szemem, át a kereszteződésen. Akkor láttam meg a baseballsapkás embert. Nordstern felé lépkedett, és egy kilencmilliméteres Luger meredezett a derekánál.

Ami a következő, kaleidoszkópszerű kilencven másodpercben történt, olyan volt, mint egy tripla örökkévalóság.

– Ryan! – mutattam a fegyveresre.

Ryan előhúzta a fegyverét. Én térdre löttem Chantale-t, és mellékuporodtam.

– Rendőrség! – bömbölte Ryan. – Mindenki a földre! *Par terre!*

A támadó öt lépésről vette elő a fegyvert, kinyújtotta a karját, és Nordstern mellkasának magasságában tartotta a kilencmilliméterest.

Egy nő sikoltott.

– Fegyver! *Arme a feu!* – úgy hömpölyögtek végig a szavak a Ste-Catherine-en, mint amikor egy léggömböt ütüögetnek egymás között az emberek.

Újabb sikítás.

Két robbanás hasított a levegőbe. Nordstern hátrarepült, két, piros virág sötétlett az ingén.

Talán tizenöt ember volt az utcán. A legtöbben térdre vetették magukat. Mások tülekedtek, hogy bejussanak a Fórumba. Egy férfi felragadott egy kislányt, úgy ölelte körül, mint egy tatu. A kislány tompa sikítása is csatlakozott a lármához.

Kocsik szaladtak fel a járdára. Mások felgyorsítottak. A kereszteződés kiürült.

A gyilkos szétvetett lábbal állt, a térde enyhén behajlítva, tág körívben forgatta maga előtt a fegyvert. Balról jobbra. Jobbról balra. Körülbelül négy méterre volt tőlem, de hallottam a zihálását, és láttam a szemét a tengerészkek karima alatt.

Ryan egy taxi mögött kuporgott, ami a Lambert-Closse-on parkolt, és két kézzel szorítva fegyverét, a támadóra célzott. Nem is láttam, amikor elment mellőlem.

– *Arrétez!* Állj!

Egy sötét torkolat fordult meg és célzott Ryan fejére. A merénylő ujjja megrándult a ravaszon. Visszatartottam a lélegzetemet. Ryan nem lőtt, nehogy eltaláljon egy vétlen gyalogost. A gyilkosnak valószínűleg nem volt ilyen aggálya.

– Dobja el a fegyvert! *Mettez votre arme par terre!* – kiáltotta Ryan.

A merénylő arcán nem látszott semmi.

Tőlünk egy sarokra megszólalt egy autóduda. A fejem fölött a közlekedési lámpa zöldről sárgára váltott.

Ryan megismételte a felszólítást.

Sárgáról pirosra.

A távolban egy sziréna. Még egy. A harmadik.

A gyilkos megfeszült. Tett két lépést hátra, lehajolt egy nő felé, aki a járdán kuporgott, de nem vette le a fegyvert Ryan arcáról. A nő az aszfalra hajtotta és kezével átkulcsolta a fejét.

– Ne öljön meg, gyereken van! – A hangja remegett a rémülettől.

A merénylő megragadta a kabátjánál fogva, és átvonszolta a betonon.

Ryan tüzelt.

A merénylő teste megrándult. Elejtette a nőt, és a jobb vállához kapott. Vér gyöngyözött ki az ingén.

Kiegyenesedett, felemelte a Lugerét, és leadott négy lövést. Golyók kopogtak a falon a fejünk fölött. Tégladarabok estek ránk.

– Istenem! Jaj, ne! – Chantale hangja magas volt és remegett.

Ryan újra lőtt.

A nő felsikoltott, ahogy a gyilkos rázuhant. Hallottam, ahogy a koponya odakoccan a járdához. A Luger csúszkált, aztán leesett az útra, az asszony négykézláb állt a járdán.

Egy nő sírt. Egy gyerek sírt. Különben csend volt. Senki nem szólt. Senki nem mozdult.

A szirénák egyre hangosabbak lettek, sikoltozó kóruvá egyesültek. Minden irányból járőrökocsik száguldottak felénk, fékcsikorgás, lámpavillogás, rádiórecsegés.

Ryan felállt, az ég felé tartva fegyverét. Láttam, ahogy a jelvényéért nyúl.

Hallottam, ahogy Chantale zihál mögöttem. Ránéztem. Az álla remegett, és az arca fénylett. Odanyúltam, és megsimogattam a haját.

– Vége van! – Nem ismertem rá a saját hangomra. – Minden rendben.

Chantale felnézett. Már csak két tetovált könnycsepp volt az arcán.

– Igen?

Átöleltem. Az ölembe omlott, és csendesen sírt.

22

Reggel, akárcsak a Sololában történt merénylet után, a félelem bizonytalan érzésével ébredtem. Egy pillanat alatt rám tört az egész jelenet. Újra láttam Nordstern mellének szétrobbanását. Hallottam Ryan fegyverének csattanását. Láttam a merénylet mozdulatlan testét, ahogy a vére kanyargott a járdán. Bár ezt nem mondta ki senki, biztos voltam benne, hogy mindketten halottak.

Megdörzsöltem az arcomat a kezemmel, aztán becsuktam a szemem, és a fejemre húztam a takarót. Nem lesz vége a gyilkosságoknak?

Láttam magam előtt Chantale-t, ahogy könny csorog végig az arcán, a teste merev a rémülettől. Remegés futott végig rajtam, ahogy arra gondoltam, milyen közel voltunk mind a ketten ahhoz, hogy meghaljunk vagy megsebesüljünk. Hogy tudnám ezt elmondani az anyjának?

Elképzelttem, hogy összeomolna Katy, ha valaki az én halálhíremet hozná neki. Hála Istennek, erre nincs szükség.

Eszembe jutott Nordstern Guatemalában és a *Jillian*'sben, a bárban, néhány perccel a halála előtt. Bűnbánat suhant át rajtam. Nem szerettem, nem voltam hozzá kedves. De sose gondoltam a halálára.

Halál.

Jézusom! Mire jött rá Nordstern? Milyen nagy dolog volt, amiért így kellett meghalnia egy montreali utcán?

Gondolataim visszatértek Chantale-hoz. Milyen hatással lesznek rá ezek az események? Annyiféleképp reagálhat egy bajban lévő serdülő. Megbánás? Szökés? Droghoz menekülés?

Bár kívülről keménynek látszik, éreztem, hogy Chantale lelke törékeny, mint egy pillangó szárnya. Megesküdtem, hogy vigyázok rá, akár akarja, akár nem. Lerúgtam a takarót, és elmentem zuhanyozni.

A nyár, ami olyan váratlanul tört ránk, el is múlt az éjszaka folyamán. Szitáló esőben hagytam el a garázst, a hőmérséklet tíz fok alatt járt. *C'est la vie québécoise*.

A reggeli munkamegbeszélés könyörületesen rövid volt, és nem produkált antropológiai eseteket. A következő órában megfelelő hosszúságú radírdarabokat vágtam ki és ragasztottam a *paraisói*

koponya Susanne által készített másolatára. A fényes, finom réteget leszámítva a modellje pont olyan volt, mint az igazi.

Délelőtt tízkor már a monitor előtt ültem az *Imagerie*-ben; ez a részleg csinálta a fényképes és számítógépes fantomképeket. Lucien, a mi grafikus gurunk épp egy videokamera elé állította a *Paráiso*-modellt, amikor belépett Ryan.

– Mi van arra a koponyára ragasztgatva?

– Azok jelölik a szövetek vastagságát.

– Ja, persze.

– Az egyes jelzők azt mutatják, milyen vastag volt a hús az arc egyes pontjain – szólalt meg Lucien. – Dr. Brennan egy mongoloid típusú nő méreteit használta. Igaz?

Bólintottam.

– Sok ilyen arc reprodukálást végeztünk – megigazított egy lámpát. – De ez az első, aminél műanyag koponyát használunk.

– Kezdem érteni. A kamera felveszi a képet, beküldi a számítógépbe, és az összeköti a pontokat.

Ryan remekül értett a bonyolult dolgok óvodás szintű elmagyarázásához.

– Ennél egy kicsit több. De igen, ha megvannak a kontúrvonalak a jelek segítségével, kiválasztom a megfelelő alkalmazást a program készletéből, megkeresem, ami legjobban passzol, és mehet.

– Nem ezt a módszert használtad az egyik Inner Life Empowerment-hullánál is?

Ryan arra az esetre utalt, amin együtt dolgoztunk pár évvel korábban. A McGill Egyetem hallgatói közül néhányan csatlakoztak egy szélsőséges szektához, amit egy a halhatatlanság rögeszméjével megszállott pszichopata vezetett. Amikor a csoport dél-karolinai kommunája közelében egy sekély sírból előkerült egy csontváz, Lucien meg én készítettünk egy vázlatot, hogy bebizonyítsuk, egy eltűnt egyetemista maradványait találták meg.

– De. Mi van Chantale-lal?

– A bíró beleegyezett, hogy ad neki még egy esélyt, szobafogságban.

Tegnap este, amíg Ryan elmagyarázta a lövöldözést, én hazavitettem Chantale-t. Ma reggel Ryan utánanézett, hogy ott van-e még.

- Gondolod, hogy anyuci jobban odafigyel? – kérdeztem.
  - Az az érzésem, hogy a guantánamói foglyok több szabadságot élveznek, mint amiben Chantale reménykedhet a közeljövőben.
  - Tegnap este nagyon megtört volt – mondtam.
  - Határozottan enyhült a „baszd meg, szállj le rólam” hozzáállása.
  - Veled mi van? – kérdeztem, látva a feszültséget az arcán.
- Montrealban minden rendőri fegyverhasználatot belső nyomozásnak kell követnie. Az elfogulatlanság fenntartása érdekében a CUM gyilkossági csoportja minden, fegyvert használó SQ-tiszt ügyében nyomoz, és az SQ nyomoz minden lövöldözés ügyében, amiben a CUM vett részt. Amikor Chantale-lal eljöttem, láttam, hogy Ryan átadja a fegyverét egy CUM-zsarunak.
- Két halálos lövés. Az egyik az enyém volt.
  - Jó lövés volt, Ryan. Ők is tudják.
  - Vadnyugati párbajt imitáltam a Ste-Catherine-en.
  - A fickó megölte Nordsternt, és éppen túszt akart ejteni.
  - Téged hívtak már?
  - Még nem.
  - Pedig alig várom.
  - Azt fogom mondani, ami történt. Tudjuk, ki volt a merénylő?
  - Carlos Vicente. Guatemalai útlevele volt.
  - A hülye magával vitte az útlevelét a gyilkolásra?
- Ryan megrázta a fejét.
- Csak egy kulcsot a *Days Inn* nevű motelbe, a Guyon. Átkutattuk a szobát, és megtaláltuk az útlevelét egy válltáskában.
  - Nem tűnik profinak.
  - És találtunk kétezer USA-dollárt meg egy repülőjegyet Phoenixbe.
  - És még?
  - Koszos gatyákat.
- Ránéztem.
- Felhívtam Galianót. Semmit nem talált, amikor beütötte Vicente nevét, de tovább keres.
  - Mi van Nordsternnel?
  - Nem esélyes a Pulitzerre.
- Megint ránéztem.

– Most készülök a *St. Malo Hotel*be. Mivel Nordstern a te embered volt, gondoltam, van kedved velem jönni.

– Be kell fejeznem az arcot.

– Majd én befejezem, dr. Brennan – Lucien úgy beszélt, mint egy cserejátékos a gimnáziumi focicsapatban.

Nyilván kétkedés látszott rajtam.

– Hadd próbáljam meg! – „Kérem, mester, küldjön pályára!”

Miért is ne? Ha Lucien alkotása nem lesz jó, majd csinállok másikat.

– Rendben. Csináljon egy teljes frontálisát. Ne erőltesse a részleteket. Fontos, hogy a csontfelépítéshez stimmeljen.

– *Allons-y* – mondta Ryan.

– *Allons-y*. Gyerünk.

A *St. Malo* egy kicsi szálloda volt a du Fort-on, kábé hatsaroknyira a Pepsi Fórumtól.

A tulajdonosa magas, csontos ember volt, ábrándos bal szemmel, a bőre pedig az állott teára hasonlított. Távol állt tőle, hogy lelkesedjen a látogatásunkért, de Ryan jelvénye rávette, hogy azt tegye, amit kell.

Nordstern szobája cella méretű volt, és nagyjából ugyanolyan hangulatú. Tiszta, célszerű, semmi fakszni. Három másodperc alatt felleltároztam.

Vaságy. Ütött-kopott szekrény. Ütött-kopott fiókok. Ütött-kopott éjjeliszekrény. Biblia. Látszólag semmi személyes holmi. Se a szekrényben, se a fiókokban.

A fürdőszoba egy kicsit élettelibb volt. Fogkefe. Fogkrém. Eldobható borotva. Gillette Cool Wave érzékeny bőrre. Dippy Do sportgél. Szállodai szappan.

– Nincs sampon – jegyeztem meg, amikor Ryan elhúzta a zuhanyfüggönyt a tollával.

– Minek sampon, ha van Dippy Do?

Visszamentünk a hálószobába.

– Nem sok holmival utazott – mondta Ryan, miközben kihúzott egy hátizsákot az ágy alól.

– Viszont leleményes volt. Tudta, hogy vegyüljön el a helybeliek között.

– Ez egy sportszatyor.

- Egy hokis szatyor.
- Az NHL-ben huszonnégy csapat játszik a határtól délre.
- A hoki nem fertőzte meg az amerikai divatszellemet.
- Nem, viszont ti sajtot hordotok a fejteken.
- Kinyitod már a szatyrot?

Néztem, ahogy Ryan kivesz pár pólót és egy khaki nadrágot.

- Szereti a boksziért.

Hüvelyk – és mutatóujjal vette ki a nadrágot, aztán a farzsebéből előhúzott egy útlevelet.

- Amerikai.
- Nézzük meg.

Ryan kinyitotta, aztán odaadta nekem.

Nordsternnek nem volt valami jó frizurája, amikor a kép készült. És úgy nézett ki, mint aki nem sokat aludt. A bőre sápadt volt, a szeme alatt sötét és puffadt az arca.

Megint emlékek törtek rám. Habár nem szerettem Nordsternt, sose kívántam volna neki ilyen véget. Néztem a tárgyait, a megszakított élet bizonyítékait. Azon tanakodtam, volt-e felesége vagy szeretője. Gyereke. Kit kell értesíteni a haláláról?

– Az útlevelet nyilván a Dippy Do felfedezése előtt csináltatta – mondta Ryan.

– Tavaly adták ki – tovább olvastam. – Nordstern Chicagóban született, 1966. július 17-én. Jézusom, én azt hittem, nincs harminc.

- A zselé miatt. Éveket jelent.

Ryan nem szellemeskedni akart Nordstern halálán. Csak a zsaruhumor jött ki, ami a feszültség levezetését szolgálta. Én is így szoktam. De ez a nyegleség kezdett idegesíteni. Ryan előhúzott négy könyvet. Mind ismerős volt. *Guatemala, egy gyilkosság megúsztása, Las Massacres en Rabinal, Állami erőszak Guatemalában, 1960-1999; Guatemala: soha többé.*

– Lehet, hogy Nordstern tényleg emberi jogi ügyön dolgozott – mondtam.

Ryan kinyitott egy cipzárás zsebet.

- Hello!

Egy repülőjegyet halászott ki, egy kulcsot és egy spirálnoteszt. Megvártam, amíg megnézi a jegyet.

- Múlt csütörtökön jött Montrealba, az Americannel.
- A 12-27-essel, Miamin keresztül?
- Aha.
- Azzal a géppel jöttünk mi is Mrs. Specterrel.
- És nem láttad?
- Elöl utaztunk. Utolsónak szálltunk be, elsőnek szálltunk ki, és a VIP váróban vártunk az átszállásra.
- Lehet, hogy Nordstern tényleg téged keresett.
- Vagy a nagykövet feleségét követte.
- Van benne ráció.
- Retúrjegy?

Ryan bólintott.

- Kötetlen visszatérési dátummal.

Miközben Ryan megvizsgálta a kulcsot, én Nordstern cuccát kezdtem átnézni. A férfi nyilvánvalóan vissza akart menni a *St. Maló*ba. Rájött, mekkora veszélyben van? Felmerült benne a hirtelen halál lehetősége?

Ryan felemelte a kulcsot. Egy műanyag címke szerint a *Hotel Todos Santos* egyik szobájának kulcsa volt. Egyes zóna, Calle 12.

- Szóval Nordstern vissza akart menni Guatemalába – mondtam.

Amikor Ryan kinyitotta a noteszt, egy négyzet alakú, fehér boríték esett a padlóra. A hang alapján tudtam, mi van benne.

Kinyitottam a borítékot, és egy CD volt a tenyeremben. Öt betű volt rajta, házilagos címkén: SCELL.

- Mi a franc ez a scell? – kérdezte Ryan.
- Punk rock? – még mindig zavarban voltam a témában való tájékozatlanságom miatt.
- Tüzes rock?
- Lehet, hogy spanyol rövidítés – már akkor bután hangzott, amikor kimondtam.
- Csontváz angolul? – vetette fel Ryan.
- C-vel?
- Lehet, hogy nem tud helyesen írni.
- Újságíró volt.
- Mobiltelefon?
- És az S?

Egyszerre mondtuk ki a nevet:

– Specter.

– Jézusom, szerinted Nordstern lehallgatta a gyerek telefonját?
Eszembe jutott Chantale anyja, migrén üzemmódban.

– Emlékszel, amikor Mrs. Specter a férje játékaira utalt?

– Gondolod, hogy a pasi képtelen volt magán tartani a gatyáját?

– Lehet, hogy Nordsternt egyáltalán nem Chantale érdekelte.

– Csalinak használta egy nagyobb halhoz?

– Lehet, hogy erre utalt, amikor azt mondta, hogy rossz nyomon járok.

– Egy kicsapongó nagykövet nem nagy fogás.

– Nem, tényleg nem az – helyeseltem.

– Nem olyan ok, amiért kinyírnak valakit.

– Es ha szőrszálát talált a nagykövet kedvencétől egy meggyilkolt áldozat nadrágján?

– Vak tyúk is talál szemet.

– Szent Isten!

– Mi van?

– Eszembe jutott valami.

Ryan „ki vele” mozdulatot tett a kezével.

– Mondtam, hogy a csapatunkból két embert lelőttek, amikor Chupan Yába mentünk.

– Igen.

– Carlos meghalt, Molly túlélte.

– Hogy van?

– Az orvosai teljes felépülésre számítanak. Visszament Minnesotába, de Mateo meg én meglátogattuk a kórházban, Sololában, mielőtt eljöttem Guatemalából. Homályos emlékei voltak, de úgy emlékezett, hogy a támadók valami inspektorról beszéltek. Mateo meg én arra gondoltunk, talán Spectert mondtak.

– Azt a jó szagú...

Visszacsúsztottam a CD-t a tokjába.

Amikor felnéztem, Ryan engem nézett. Nem mosolyogott.

– Mi van? – kérdeztem.

– Miért üldöz egy chicagói újságíró valakit egy guatemalai sztori miatt Montrealban? Erre gondolj.

Gondoltam.

– Nordstern valami olyan rázós ügybe akadt, ami miatt megölték egy idegen országban.

Határozottan ezen gondolkodtam.

– Légy óvatos, Brennan! Ezek az emberek el akarták taposni Nordsternt. Könyörtelenek. Nem fognak megállni.

Éreztem, hogy libabőrös lesz a karom. A pillanat elmúlt. Ryan mosolygott, visszatért a zsarugunyorosság.

– Tájékoztatom Galianót a *Todos Santos*ról – mondta Ryan.

– Én azt javaslom, foglalkozz Specterrel, amíg befejezem az arc rekonstruálását. Aztán megnézzük a CD-t, elolvassuk Nordstern noteszét, és megpróbáljuk kitalálni, mire készült.

Ryan még szélesebben vigyorgott.

– A francba, igaza volt a pletykának.

– Milyen pletykának? – kérdeztem.

– Hogy te vagy az akció agya.

Ellenálltam a kísértésnek, hogy bokán rúgjam.

Akkor telefonáltak, amikor még az esernyőm alatt vacogtam. A vonal másik végén megszólaló hang az volt, akivel a legkevésbé akartam beszélni. Azzal a lelkesedéssel hívtam meg a hang tulajdonosát az irodámba, amit az adóhivatalnokoknak, a Ku-Klux-Klannak és az iszlám fundamentalistáknak tartok fenn.

Luc Claudel nyomozó őrmester perceként belül megjelent; merev hát, beesett arc, a megszokott, megvető tekintettel. Felálltam, de maradtam az asztalom mögött.

– *Bon jour, Monsieur Claudel. Comment ça va?*

Nem vártam köszönést. Nem csalódtam.

– Néhány kérdést kell feltennem.

Claudel úgy nézett rám, mint szükséges rosszra, de azt is vonakodva, mivel számos CUM-gyilkossági ügy sikeres megoldásában működtem közre. Claudel mindig hűvös, tartózkodó és hajthatatlanul frankofon volt velem szemben. Csodálkoztam, hogy angolul beszél.

– Kérem, foglaljon helyet – mondtam.

Claudel leült.

Leültem.

Claudél magnetofont tett az asztalomra.

– A beszélgetést rögzítjük.

Természetesen nincs kifogásom, te arrogáns, sólyomképű fasz.

– Nem probléma – biztosítottam.

Claudél bekapcsolta a magnót, bement a napot és az órát, és a kihallgatásban részt vevők nevét.

– A tegnapi esti tűzpárbaj körülményei után nyomozok.

Hip, hip, hurrá! Már vártam.

– Jelen volt?

– Igen.

– Nem zavarta semmi a lezajlott események megfigyelésében?

– Nem.

– Hallotta a párbeszédet, ami Andrew Ryan nyomozó hadnagy, illetve a célpont között elhangzott?

Célpont?

– Hallottam.

Claudél továbbra is egy kettőnk közt lévő pontot bámult.

– Fegyver volt az illetőnél?

– Egy kilencmilliméteres Luger.

– Jelezte-e a férfi, hogy szándékában áll elsütni a fegyverét?

– A szemétláda lelőtte Nordsternt, aztán Ryanre fogta a pisztolyt!

– Kérem. Ne siessen előre.

A fogaim közti tér nullára szűkült.

– Olaf Nordstern lelövése után Ryan nyomozó hadnagy felszólította-e a támadót fegyvere eldobására?

– Nem is egyszer.

– Eleget tett ennek a támadó?

– Megragadott egy nőt, aki a járdán kuporgott. A nő kérte, hogy engedje el, a gyermekére való tekintettel, de úgy hiszem, a kérés nem teljesült.

Claudél szemöldöke v alakot öltött a szeme fölött.

– Dr. Brennan, hadd kérjem meg újra, engedje meg, hogy a saját módszerem szerint végezzem a dolgom.

Nyugalom!

– A támadónak szándékában állt túszt ejteni?

– Igen.

– Az ön véleménye szerint a túszer egyértelmű és azonnali veszélyben volt?

– Ha Ryan nem lép közbe, a nő várható élettartama három percre zsugorodik.

– Amikor Ryan nyomozó hadnagy elsütötte a fegyverét, a támadó viszonzta a tüzet?

– Kis híján az agyvelőmmel rajzolt graffitit a Fórumra.

Claudel ajkai egyetlen feszes vonallá préselődtek össze. Beszívta, majd kiengedte a levegőt a kemény, feszes orrlíkain.

– Miért volt maga a Fórumnál, dr. Brennan?

– Egy barátom lányát kerestem.

– Hivatalos minőségében volt ott?

– Nem.

– Miért volt Ryan nyomozó a Fórumnál?

Mi ez az egész? Ryan nyilván válaszolt ezekre a kérdésekre.

– Velem akart találkozni.

A sólyomszemek végre a szemembe néztek.

– Ryan nyomozó hivatalos minőségben volt jelen?

– Randija volt.

Claudel meg én úgy bámultuk egymást, mint a birkózók a Smack Downban.

– Az ön véleménye szerint Andrew Ryan megfelelően viselkedett Carlos Vicente lelövésekor?

– Klasszul.

Claudel felállt.

– Köszönöm.

– Ennyi?

– Egyelőre végeztünk.

Claudel kikapcsolta és zsebre tette a magnót.

– *Bon jour, madame.*

Szokás szerint annyira dühös voltam, amikor Claudel elment, hogy attól féltem, infarktust kapok. Megnyugtatóként kimentem a folyósóra, vettem egy diétás kólát, aztán visszamentem az irodámba. Az ablakpárkányra tettem a lábam, ittam a kólát, és tonhalas szendvicset ettem, amit otthonról hoztam.

Tizenkét emelettel lejjebb egy bárka haladt a ködös Szent Lőrincen fölfelé. Liliputi teherautók spriccelték le a vizet a Jacques Cartier híd széléről. Autók suhantak a csillogó aszfalt fölött, esőpázmák emelkedtek fel a kerekeikről. Gyalogosok siettek behúzott nyakkal, céltáblaszerű esernyők az átázott világban.

A lányom meg én mosolyogtunk a parti homokon Karolinában. Más hely. Más idő. Boldog pillanat.

Az utolsó szendvics közben meggyőztem magam, – hogy Claudel rövidsége jó jel. Ha bármi kétely merült volna fel Ryan viselkedésével kapcsolatban, a kihallgatás elhúzódott volna.

Ez biztos.

A rövidség jó.

Ránéztem az órámra. Tizenhárom száz. Ideje megnézni, mire jutott Lucien.

A csomagolópapírokat csont nélkül a szemetesbe hajítottam, és elindultam az *Imagerie-be*.

Lucien ebédelt, de a megalkotott portré ott bámult a képernyőn. Rápillantottam, és frissen megtalált nyugalmam szétmállott, mint a szélvédő egy Schwarzenegger-filmben.

23

Patricia Eduardo nem mosolygott. A szemöldökét se ráncolta, és nem volt meglepve. Az egyik képen hosszú, fekete haj keretezte az arcát. A másodikon sűrű, rugós tincsekbe göndörödött fűrtök. A harmadikon rövidre vágott frizura.

Alig kaptam levegőt, ahogy a Lucien által készített variációkat néztem. Szemüveggel, szemüveg nélkül. Egyenes szemöldök, ívelt szemöldök. Húsos ajkak, keskeny ajkak. Félig lehunyt szem, tágra nyílt szem. Bár a felszínen sok különbség volt, az anatómiai felépítés ugyanaz maradt.

A második, hosszú hajú változathoz tértem vissza, amikor Lucien megjött.

- Hogy tetszik? – Egy üveg Eviant tett le mögöttem a pultra.
- Tudsz frufrut rátenni?
- Persze.

Balra gurultam a székkal. Lucien becsúszott, és nyomogatta a billentyűket.

Frufru. Rátette a fejre.

- Na és sapkát?
- Milyet?
- Zsokésapkát.

Keresett a programban.

- Nincs.
- Valamit, ami karimás.

Talált egy sapkát, méretre igazította és rátette.

Eszembe jutottak Patricia Eduardo fotói, és láttam a komoly, sötét szemekben az eltökéltséget, ahogy a lova mellett állt.

Az arc, amit néztem, üres és kifejezéstelen volt, pixelek és bájtok programozott eredménye. Nem számított. Ugyanaz az arc. A lányé a ló hátáról.

Újabb emlékek tódultak az agyamba. Egy szennyvízzel és emberi maradványokkal teli tartály. Egy koponya, amelynek minden nyílásából mocsok szivárog. Aprócska csontok egy rothadó ruhaujjba gabalyodva. Lehetséges? Lehet, hogy az a kórházi dolgozó, aki imádta a lovakat, aztán elment hét végére a *Zona Vivába*, ilyen iszonyatos végső nyughelyen végezze?

Bámultam Patricia Eduardót. Megfojtott cicákat láttam. Claudia de la Aldát. Chupan Yát.

Te rohadék! Te istenverte, rohadt gyilkos!

- Hogy tetszik?

Lucien hangja visszahozott.

– Jó – nyugalmat erőltettem a hangomra. – Sokkal jobb, mint amit én csináltam volna.

- Tényleg?
- Tényleg.

Így volt. Ha ilyen hasonlóságot értem volna el, nem hiszek magamnak. Lucien sose hallott Patricia Eduardóról, sose látta.

- Csinálj belőle néhány másolatot.

- Átviszem az irodádba.
- Köszönöm.

- Galiano nyomozó.
- Itt Tempe.

– *Ay, buenos dias.* Örülök, hogy elcsípett. Épp indulunk Hernándezzel.

- Patricia Eduardo volt a szennyvíztartályban.
- Biztos?
- Igen.
- Az arc alapján?
- Halálos egyezés.

Csend.

– Azt hiszem, ügyetlenül fogalmaztam – mondtam. – Na, mindegy, a grafikus szakértőnk megcsinálta a fantomképet. Patricia anyja sem tudná megkülönböztetni a lánya iskolai fényképétől.

- *Dios mio!*
- Átfaxolom.

Néma csönd jött Guatemalából. Aztán ezt mondta Galiano:

- Még mindig Miguel Gutiérrezt vallatjuk.
- De la Aldáék kertésze.
- *Cerote.* Mocsok.

– Gondolom, egy valóságos földre szállt angyal. Mit tudunk róla?
– A rövidített változat szerint Claudiára volt rácuppanva, leskelődött utána. Éjszakákon át ült a kocsiban a lány ablaka alatt.

- Nagyszerű. Egy kukkoló.

– A végén elszánta magát, hogy lépjen. Azt mondja, az áldozat nyitott volt.

– Nyilván még túl gyerek volt ahhoz, hogy tudja, hogyan kell lerázni anélkül, hogy beletaposson a lelkébe.

– Július tizennegyedikén elhajtott a múzeumhoz, és felajánlotta, hogy hazaviszi a lányt. Claudia belement. Útközben a fickó kérte, hogy magyarázzon el valamit a Kaminaljuyú romokról. A lány hajlandó volt. Aztán Gutiérrez egyszer csak ráhajtott egy mellékútra, és ráugrott a

lányra. Claudia ellenállt, és elszabadultak a dolgok. Miután megfojtotta, belegurította a testet a *barrancába*. A többi már történelem.

– Gutiérrez hívta fel Señora de la Aldát?

– Igen. Kapott egy késő esti látogatót az égiektől.

– Egy angyal?

– Ariel, személyesen. Megmondta Gutiérreznek, hogy elbaltázta, rózsafüzért és beismerést javasolt.

– Jézus.

– Nem hinném, hogy a Főnök beleavatkozott.

– Talált valami összefüggést Gutiérrez és Patricia Eduardo közt?

– *Nada*.

– És a *Paraisóval*?

– Még nem. Mostantól erősebben koncentrálnék ezekre.

Gondolkodtam egy kicsit.

– A szőr összeköti Patriciát a Specter-cicával.

– Azon is dolgozunk.

– Ryan a nagykövettel kapcsolatban kutakodik egy kicsit.

– Én kértem rá, de nincsenek nagy reményeim.

– Diplomáciai tűzfal?

– Mintha be akarna épülni a CIA-be.

Kis csend után Galiano ezt mondta:

– Ryan tájékoztattott a Nordstern-fejleményről.

– Többet fogunk tudni, ha elolvastuk a noteszét.

– Hernándezzel lefoglaltunk egy laptopot, amikor átvizsgáltuk a szobáját a *Todos Santosban*.

– Volt rajta valami?

– Majd elmesélem, ha sikerült megfejteni a jelszót.

– Ryan nagyon jó ebben. Nézze, Galiano, én segíteni akarok.

– Az jó lenne.

Hallottam, ahogy nagy levegőt vesz. Amikor újra megszólalt, tömöttebb volt a hangja.

– Kísértenek engem ezek a gyilkosságok, Tempe. Claudia, Patricia. Pont annyi idősek voltak, mint a fiam, Alejandro. Nem ilyenkor kell meghalni.

– Díaz elsápad, ha értesül a CT-vizsgálatokról.

– Majd kap egy fagyit fájdalomdíjnak.

Elmúlt a mélabú.

– Én itt végeztem. Ideje újra Chupan Yára koncentrálni. De ha tudok segíteni, hogy elkapjuk Patricia Eduardo gyilkosát, boldog emberként halok meg.

– Rajtam nem múlik.

– Rendben.

– Vicces, nem? – kérdezte.

– Micsoda?

– A fickó teljes neve.

Eltartott egy pillanatig.

– Miguel Angel Gutiérréz – mondtam.

– A büntudat könnyen felőrli az embert.

Befejeztem a jelentésemet az aszott fejről és a feldarabolt testről, és tájékoztattam LaManche-t, hogy vissza akarok menni Guatemalába. Azt mondta, vigyázzak magamra, és minden jót kívánt.

Ryan akkor érkezett, amikor a helyfoglalást intéztem a Delta Airlinesnál. Megvárta, amíg lefoglalom a folyosó felőli ülést, aztán kivette a telefont a kezemből.

– *Bon jour, mademoiselle. Comment ça va?*

Megragadtam a telefont. Az én telefonom! Ryan visszalépett és mosolygott.

– *Mais oui* – dorombolt. – Tudok angolul.

Ujjaimat „add vissza” alakba görbítettem. Ryan kinyúlt, és szabad kezét az enyém köré fonta.

– Nem igazán. De a maga dolga, hát az tényleg nehéz – mondta, és hangjából csöpögött az együttérzés. – Én képtelen lennék észben tartani azt a rengeteg járatot meg menetrendet.

Elképesztő. A pasi beveti a büverejét egy atlantai helyfoglaló ügyintézőnél. A szemem majdnem 360 fokos fordulatot vett.

– Montreal.

És a csaj megkérdezte, honnan hívja!

– Igaza van. Egyáltalán nincs messze.

Kiszabadítottam a kezem, visszasüllyedtem a székembe, fogtam egy tollat, és elkezdtem forgatni az ujjaim között.

– Mit gondol, nem tudna szorítani nekem egy helyet arra a járatra, amire dr. Brennan foglalt az előbb, *chère*?

A toll megállt.

– Andrew Ryan nyomozó hadnagy.

Szünet.

– Tartományi rendőrség.

Távoli, fém hangot hallottam, amikor Ryan a másik füléhez tartotta a telefont.

– Az ember megszokja a veszélyt.

Nem kaptam levegőt.

Egy kis szünet:

– *Fantastique!*

Mi fantasztikus?

– Az csodálatos lesz.

Mi lesz csodálatos?

– Egyáltalán nem gond. Dr. Brennan tudja, hogy én magas fiú vagyok. Szívesen ül középen.

Előredőltem.

– Dr. Brennan nem szívesen ül középen.

Ryan intett felém. Hozzávágtam a tollat. Ő leütötte.

– Százkilencvenkettő.

Kék szem. Tudtam a nő válaszát anélkül, hogy hallottam volna.

– Igen, azt hiszem, nagy – szerény nevetés.

Ilyen nincs!

– Tényleg? Nem akarom, hogy miattam szabálytalanságot csináljon!

Hosszú szünet.

– Kettő A és kettő B Guatemalavárosba. Maga bámulatos!

Szünet.

– Ezer hála, Nickie Edwards.

Szünet.

– Nagyon helyes.

Ryan visszaadta a telefont.

Szó nélkül letettem.

– Nem kell megköszönni – mondta.

– Megköszönni?

– Elöl ülünk.

– Küldök Nickie-nek egy lapot.
– Nem kértem különleges bánásmódot.
– Gyanítom, Nickie-t elbűvölte a francia bűverőd.
– Biztos.
– És kötni fog neked egy pulcsit a hideg guatemalai éjjelekre?
– Gondolod, hogy hívjam fel újra? – Ryan a székemre fektette a karját, és a telefonért nyúlt.

A melle elé tettem a kezem, hogy megállítsam.

– Lenyomoztathatod – mondtam fagyosan.

Megrázta a fejét.

– Hatáskörrel való visszaélés.

– Nem kell félni, Nickie fog telefonálni, miután befejezte a *Tanuljunk otthon franciául* kazettákat.

– Mit gondolsz, előreküldi a pulcsit gyorspostával?

Meglöktem. Ryan kiegyenesedett, de nem növelte a távolságot köztünk.

– Sokáig akarunk még civakodni, vagy elmondod, miért foglaltál helyet egy guatemalai gépre?

– Úgy lehet leggyorsabban odaérni.

– Ryan...

– Nem is örülsz a társaságomnak? Összetöröd a szívemet.

Mindkét kezét a sérült szerv fölé helyezte.

– Nem az én kedvemért utazol Guatemalába.

– Dehogynem – a kisfiús mosoly.

– Hajlandó vagy elmondani, miért?

Ryan az ujjain számolt.

– *Uno*: Olaf Nordsternt megölték Montrealban, nem sokkal azután, hogy megérkezett Guatemalából. *Dos*: Nordstern gyilkosa guatemalai útlevelet használt. *Tres*: André Specter, Kanada guatemalai nagykövete, aki a mi szép városunk polgára, egy diszkrét nyomozás alanya.

– Önként jelentkezted, hogy Guatemalába menj?

– Felajánlottam a szolgálataimat.

– Áthelyeztek?

– A központnak valamiért Guatemala volt a szimpatikus állomáshely.

– És beszélsz spanyolul.

- *Si, Señorita.*
- Nekem sose mondtad
- Sose kérdezted.
- Sikerült találni valamit Specterrel kapcsolatban?
- A felesége szerint ő Albert Schweitzer.
- Nem lep meg.
- A Külügyminisztérium szerint ő Nelson Mandela. És szigorúan érinthetetlen.
- Galiano azt mondta, utánanézel. Beszéltél Chantale-lal?
- Chantale szerint a faterja egy Sade márki – Ryan megrázta a fejét
- De ő csak egy dühös kölyök.
- Mit mondott?
- Sokat. De egyik se volt bók. A lényeg, hogy az apja egy szoknya pecér, amióta ő az eszét tudja.
- Honnan tud erről egy gyerek?
- Azt mondja, számtalanszor hallotta veszekedni a szüleit, és egyszer rajtakapta a nagykövetet, hogy éjszaka telefonszexelt.
- Nem lehet, hogy a feleségével beszélt?
- Az asszony fent aludt az emeleten. A nagykövet a dolgozószobájában szexelt, telefonon. Azt is mondta Chantale, hogy nem sokkal a város elhagyása előtt ő és Lucy összefutott az apjával, aki egy csajjal az oldalán lépett ki a *Ritz Continental*ból.
- Specter látta őket?
- Nem, de Chantale felismerte az illetőt. Azt mondja, a szerencsés hölgy két évvel azelőtt végezte a gimnáziumot.
- Úristen. A nevét is tudja?
- Aida Pera.
- Hiszel neki?
- Ryan vállat vont.
- Gondoltam, beszéllek Aidával.
- Szóval a nagykövet a kislányokat szereti.
- Ha a pokolból jött lánya igazat mond.
- Kikérdezted a Chez Clémence-csapat valamelyik tagját?
- Megfosztottak ettől az örömtől. Úgy tűnik, a három bohóc eltűnt.
- Megtiltottad nekik, hogy elhagyják a várost.

– Biztos földrajzi tanulmányi kiránduláson vannak. A kollégáim majd begyűjtik őket.

– És addig?

Elővette Nordstern CD-jét a zsebéből.

– Megismerkedünk a SCELL-lel.

Kicsúsztottam a lemezt a borítójából, betettem a számítógépbe, és rákattintottam a D meghajtóra. Egy fájlnev jelent meg: fullrptstem.

– Ez egy óriás PDF fájl. Több mint húszezer kilobájt.

– Meg tudod nyitni? – guggolt mellém Ryan.

– Olvasóprogram nélkül értelmetlen zagyvaság lesz.

– Van programod?

– De nem ezen a gépen.

– Nem lehet ingyen letölteni a netről?

– Egy állami gépre nem lehet akármit rátenni.

– Isten áldja a bürokráciát. Próbáljuk meg – az állával intett. – Hátha van benne olvasóprogram.

Megnyitottam a fájlt. A képernyő megtelt betűkkel és jelekkel, amiket vízszintes pontsorok választottak el, ezek jelezték az oldal és hasábtöréseket.

– A francba! – Ryan megmozdult, pattogott a térde.

Az órára néztem. Öt óra negyvenkettő.

– A laptopomon van Acrobat Reader. Hazaviszem a lemezt, átnézem, és holnap, utazás közben röviden ismertetem.

Ryan felállt, a térde megint roppant. Tudtam, mi lesz, mielőtt kimondta volna.

– Mi lenne, ha ketten...

– Rengeteg dolgom van ma este, Ryan. Nem tudom, mikor jövök vissza.

– Vacsora?

– Hazafelé bekapok valamit.

– A gyorskaja árt a hasnyálmirigynek.

– Mióta érdekel a hasnyálmirigyem?

– Benned minden érdekel.

– Kérlek! – Megnyomtam a gombot, a lemez előbújt.

– Rosszul vagy a magaslatoikon, nem akarom a bugyidat mosni.

Hajszál híján hozzávágtam a CD-t. Aztán inkább odanyújtottam.

Felhúzta a szemöldökét.

– Mi lenne, ha hazavinnéd, átnéznéd, és holnap útközben röviden ismertetnéd?

– Azta! Remek ötlet! – Betettem a lemezt a táskámba.

– Tizenegykor érted menjek?

– Csomagolok sok bugyit.

Az alagútban felborult egy teherautó, így majdnem egy óráig tartott az út hazáig. Miután letettem a táskámat, kivettem egy kis fagyasztott finomságot a mélyhűtőből, és beraktam a mikrohullámú sütőbe.

Amíg vártam, bekapcsoltam a laptopomat, és beindítottam a PDF-olvasót. Épp akkor csengetett a mikro, amikor rákattintottam a fullrptstem fájlra.

Amikor visszaértem, egy szürrealista tabló töltötte be a képernyőt. Bámultam a pacákat és cirkalmakat, amelyek egy központi masszából robbantak szét, majd felfelé gurultak, és elolvastam a címet.

Nem volt semmi értelme.

24

– Össejtfrigózás?

Ryan mocsok hangulatban volt már tizenegykor is, amikor összeszedett. Az sem javított a kedélyén, hogy a gép negyven perccel késett.

– Igen.

– A kis hülyék, a tökféj fundamentalistáid meg összeszarják magukat a tiltakozástól.

– Nem az én tökféj fundamentalistáim.

– Valóban?

– Az a kétszázhuszonkét oldal megérte.

– Ez valami beszámoló?

– Meg eszmecsere a jövőbeli kutatási irányokról.

Ryant majdnem szétvetette az idegesség, hogy nem gyűjthetett rá.

– Melyik zseni hozta össze?

- A Nemzeti Egészségügyi Intézet.
- És hogy került Nordsternhez lemezen a jelentés?
- Nyilván letöltötte a netről.
- Minek?
- Kitűnő kérdés, nyomozó.

Ryan százezredszer pillantott az órájára. A számok éppen akkor váltottak. Jó, ha csak egy órát csúszunk.

- Akurvaéletbe!
- Nyugi! El fogjuk érni a csatlakozást.
- Öröm önnel utazni, Ms. Optimizmus.

Előhúztam egy magazint a táskámból, és lapozgatni kezdtem. Ryan felállt, keresztülsétált a várón, majd vissza, aztán leült a székére.

- No, és mit tudtál meg?
- Miről?
- Az összejtekről.
- Többet, mint valaha is akartam. Kettőig fenn voltam.

Egy Dél-Dakota méretű pasas egy táskát dobott a földre, és a mellettem levő székbe vetette magát. Izzadság – és hajolajszag-cunami gördült felém. Ryan a szemembe nézett, aztán az ablak felé fordult. Szótlatlanul felállt és elindult. Harminc másodperc múlva megszántam és követtem.

- Az összejteket embriókból nyerik? – kérdezte.
- Embrionális, magzati és felnőtt szövetből egyaránt nyerhetők. – A nem felnőtt formái azok, amiktől a buzgó keresztények hülyét kapnak.
- A vallás keményen ellenzi az embrionális összejtek bármiféle felhasználását.
- Az élet szentségével kapcsolatos szokásos szarság?

Ryannek határozottan volt érzéke hozzá, hogy megragadja a lényegét.

- Erre épül az érvelés.
- Ami G. W. Bush-t meg is győzte.
- Csak részben. Balanszírozni próbál. A Szövetségi Alap csak olyan kutatásokat támogat, amelyek már meglévő összejteket használnak.
- Vagyis azok a tudósok, akik kormányzati pénzeket szeretnének, csak olyan sejtekkel kísérletezhetnek, amik már ott növekednek a laboratóriumokban?

- Vagy olyanokkal, amelyeket felnőtt szöveteiből nyertek.
- Az elég a dologhoz?
- Szerintem?
- Nem. A központi bizottság vélekedése érdekel. Na, nem. Ennyi.

Vissza az újsághoz.

– Oké, tarts nekem egy gyorstalpalót összejtügyben – kérte Ryan pár perc múlva.

– Lehet alapszabályunk, hogy figyelmesen, udvariasan végighallgatsz?

– Persze, persze.

– Az emberi testben található kétszáz sejttípus mindegyike a három csíraréteg, az endoderm, mezoderm vagy ektoderm valamelyikében fejlődik ki.

– Belső, köztes és külső réteg.

– Bravó, Andrew!

– Köszönöm, Ms. Brennan.

– Az embrionális összejt, az ES, olyan, amit pluripotensnek neveznek. Ez azt jelenti, hogy a három közül bármelyik csírarétegben fejlődő sejtek származhatnak belőle. Az összejtek egy organizmus egész élete során reprodukálják magukat, de egészen addig nem kötelezik el magukat, amíg nem kapnak egy jelet, hogy valami specifikussá fejlődjenek – hasnyálmiriggyé, szívvé, csonttá, bőrré.

– Simulékony fickók.

– Az „embrionális összejt” valójában két típust jelöl: amiket az embriókból és amiket a magzati szövetből nyerünk.

– Mindössze ez a két forrás van?

– A mai napig igen. Hogy teljesen pontosak legyünk, az embrionális összejteket petesejtekből nyerik, pár nappal a megtermékenyítés után.

– Még mielőtt a méhben megtapadnának?

– Úgy van. Ekkor az embrió üres gömb, amelyet biasztocisztának hívnak. Az embrionális összejteket e gömb belső rétegéből nyerik. Az embrionális *csírasejteket* pedig az öt-tíz hetes főtusból.

– És mi van a felnőttekkel?

– A felnőttössejtek olyan, specializálatlan sejtek, melyek specializált szövetben fordulnak elő. Megvan a képességük, hogy megújítsák

magukat és, hogy az adott szövet bármely speciális sejt típusává fejlődjenek.

– Amelyek?

– Csontvelő, vér, a szem szaruhártyája és retinája, az agy, a mozgatóizmok, a fogbél, a máj, a bőr...

– Ezeket nem használjuk?

– Dehogynem. A csontvelőből és vérből izolált felnőttössejteket széles körben tanulmányozzák, sőt használják terápiás célra.

– Akkor miért nem elegek a melákok, miért nem hagyjuk békében az embriókat és magzatokat?

Az ujjaimon számláltam az okokat:

– A felnőttössejtek ritkák, nehéz azonosítani, elkülöníteni, megtisztítani őket. Nagyon kevés van belőlük. Nem teremnek korlátlanul nagy tömegben, ahogy az embrionális ős – és csírasejtek. Ezenkívül eddig nem ismerünk a felnőttössejtek között olyan csoportot, amelyik pluripotens lenne.

– Vagyis az embrionális ős – és csírasejtek viszik a prímet.

– Pontosan.

Ryan elhallgatott egy pillanatra.

– Mi a potenciális hasznunk abból, ha nagy mennyiségben állnak ezek rendelkezésre?

– Parkinson-kór, diabétesz, krónikus szívbetegség, veseelégtelenség, májelégtelenség, rák, gerincvelő-sérülés, szklerózis multiplex, Alzheimer-kór...

– A határ a csillagos ég.

– Így van. Fel nem foghatom, miért állhat valakinek érdekében, hogy az efféle kutatásokat akadályozza.

Elkapott a nagy, női indulat, hangom kicsit prédikátorosba csapott. Egy hosszú ujját láttam az orrom előtt.

– Ez itt az első lépés ahhoz, drága Temperance nővér, hogy meginduljunk a pusztán a magzat haszna miatti terhességek síkos lejtőjén, amely valami árja nemzetben kulminálhat majd, az izmos, kék szemű, szőke férfiak és a karcsú, hosszú lábú, nagy mellű nők világában.

Bemondták a járatunkat.

Útban Guatemala felé közös barátokról beszélgettünk, dolgokról, élményekről, amelyek közösek. Meséltem Ryannek Katy munkájáról a Cheez Whiz-patkányokkal és arról, hogy nyári elfoglaltságot keres.

Ryan a nővéremről, Harryről kérdezett. Nevetett, amikor elmeséltem legutóbbi románcát egy Wichita Falls-i rodeóbohóccal. Ő az unokahúgáról, Danielláról beszélt, aki utcai ékszerárus lett Vancouverben. Arra jutottunk, hogy sok közös van kettejükben.

Végül maga alá temetett a fáradtság. Ryan vállán aludtam el. Bár a nyakamnak nem esett jól, meleg, megnyugtató hely volt.

Mire Guatemalavárosban összeszedtük a csomagjainkat, áttörtünk az ajánlkozó hordárok tömegén és találtunk egy taxit, már fél tíz volt. Megadtam a sofőrnek a címet. Ryanhez fordult utasításokért. Tőlem kapta meg őket.

Tíz tizenötkor álltunk meg a szálloda előtt. Amíg fizettem, Ryan kivette a csomagokat. Amikor nyugtát kértem, a sofőr úgy nézett rám, mintha vizeletmintát követeltem volna. Az ülés réséből egy papírfecnit húzott elő, ráfirkált valamit, és felém lökte.

A recepciós a nevemen szólított, úgy üdvözölt, és örömét fejezte ki, hogy visszatértem.

- Egy vagy két szoba lesz? – pillantott Ryanre.
- Nekem egy. Szabad a háromtizenötös?
- *Sí, Señora.*
- Akkor azt kérem.
- És a *Señor*?
- Erről a *Señor*t kell megkérdeznie.

Áadtam a hitelkártyámat, kitöltöttem a bejelentkezést, összeszedtem a csomagokat, és felsiettem a szobába. Felakasztottam a ruháimat, kiraktam a tisztálkodószereket, és vizet eresztettem a kádba. Megszólalt a telefon.

- Ryan, ne kezd. Lefekvéshez készülök.
- Miért akarnám Ryannal kezdeni? – kérdezte Galiano.
- Maga hívta ide.
- Magát is én hívtam. És inkább magával kezdeném.

– Mr. Detektívvel utaztam ma tizenkét órát. Pihenésre van szükségem.

– Ryan valóban ingerültnek tűnt egy kicsit.

Szóval az öreg cimborák már beszélgettek. Ingerült lettem én is.

– Lelőtt egy fickót.

– Igen.

– Ryan és én holnap beugrunk Aida Perához, a nagykövet kis barátnőjéhez. Azután én átlibbenek egy csevejre Patricia Eduardo anyjához. Azt mondja, új információi vannak.

– A hangjából ítélve nem nagyon bízok a dologban.

– Furcsa nő.

– És az apa?

– Meghalt.

– Hajlandó nyálmintát adni?

Megkértem Galianót, hogy intézze ezt el, még mielőtt elindultam Montrealba. Most, hogy valószínűsíthettük a személyes adatokat, elvégezhetünk végre egy DNS-vizsgálatot. A Señora Eduardo nyálából nyert profilt összevethettük a *paraisói* csontváznál talált magzati csontokéval. Mivel a mitokondriális DNS csak anyai vonalon megy, a mintáznak a bébinél, az anyjánál és a nagyanyjánál azonosnak kell lenni.

– Megcsináltam. És megszereztem a magzati csontokat Mateo laboratóriumából.

– Láttá Señora Eduardo a vázlatokat, amiket átfaxoltam?

– Igen.

– Elhiszi, hogy a csontváz Patriciáé?

– Igen. Mint ahogy mindannyian itt, a parancsnokságon.

– Bizonyára le van sújtva.

Sóhajtott.

– *Ay, Dios.* Ez a legrosszabb hír, amit egy szülő kaphat.

Egy darabig egyikünk sem szólt. Én Katyre gondoltam. Ő bizonyára Alejandróra.

– Na. Szóval kijön hozzá?

Mondtam neki, hogy kimegyek.

– És mi Pera sztorija? – kérdeztem.

– Titkárnóként dolgozik, amióta a gimnáziumot befejezte két évvel ezelőtt. Ezt tehát nem Chantale találta ki.

– Mit mond Pera Specterről?

– A kérdést még nem érintettük. Úgy gondoltam, majd személyesen.

– Hánykor?

– Nyolckor.

– Hozzon kávé.

Letettem a telefont, levetköztem, és beugrottam a kádba. Majd rögtön ki is ugrottam, megcsúsztam a csempéken, és jól odavertem a csípőmet a mosdókagylóhoz. A víz olyan hideg volt, csoda hogy folyt.

Magam köré tekertem a törölközőt, és tekergetni kezdtem a csapokat. Mindkettő jeget vizet köpött.

Reszketve és káromkodva bújtam a paplan alá.

A reszketés lassan elmúlt.

Ryan nem telefonált.

Úgy aludtam el, hogy magam sem tudtam, bosszús vagyok-e vagy megkönnyebbült.

Másnap reggel légkalapács ébresztett; kellően hangos volt ahhoz, hogy maradandó halláskárosodást okozzon. Magamra dobáltam valami ruhaneműt, és kihajoltam az ablakon. Három emelettel lejjebb hat férfi épp a járdát szerkesztette át. Hosszú távú projektnek látszott.

Rémes.

Hívtam Mateót, hogy tudja, Guatemalában vagyok, és hogy délután a FAFG-laborba megyek. Ryan már várt, amikor beléptem az előtérbe.

– Hogy aludtunk, mézes puszedli?

– Mint akit agyonvertek.

– Jobb már a hangulatod?

– *Mi van?*

– Este úgy gondoltam, bizonyára fáradt vagy.

Galiano dudált.

Nem szóltam, kirontottam az üvegajtón, át a járdán, és elfoglaltam az első ülést, hogy Ryannek hátra kelljen ülnie.

Miközben Aida Perához tartottunk, Galiano beavatott bennünket a Claudia de la Aida-ügy fejleményeibe.

– Aznap éjjel, amikor Patricia Eduardo eltűnt, Gutiérrez a templomban volt, a virágokat rendezgette mindenszentekre.

– Tudja ezt igazolni valaki? – kérdezte Ryan.

– Vagy fél tucát hívó, beleértve a főbérlnőjét, Señora Ajuchánt. Az asszony azt mondta, hazáig követte Gutiérrezt, megesküszik rá, hogy nem is mehetett el később, legalábbis autóval nem, mivel Señora Ajuchán kocsija elzárta a kijáratot.

– Bűnrészesség? – morogta Ryan.

– Ajuchán asszony váltig állítja, hogy minden alkalommal felébred, ha Gutiérrez megérkezik vagy elhagyja a házat. – Galiano balra fordult.

– Azonkívül ahhoz is ragaszkodik, hogy a fickó valóságos angyal. A légynek se ártana. Magányos az is. Egy haverja sincs.

– És mit talált, amikor áttúrta a szobáját? – kérdeztem.

– A hülye seggfejnek vagy negyven, Claudiáról készült kép volt a komód fölötti tükrére ragasztva. Mint egy oltár. Gyertyák meg minden.

– És mit hazudott? – kérdezte Ryan.

– Azt mondta, csodálta az erényességét és jámborságát.

– Ki csinálta a képeket?

– Ez ügyben nem fogalmaz különösebben egyértelműen. De találtunk a szekrényében egy fényképezőgépet egy félig ellőtt filmmel. Sose találja ki.

– A kis hercegnő.

– Bingó. Távolról, telével.

– Letartóztatta?

Galiano újra balra fordult, majd jobbra. Az utca két oldalán párlakásos házak sorakoztak.

– A dokik azt mondják, hogy kényszeres fixációs zavara van, vagy valami hasonló orvoslabla. Erotómánia? Nem tehet róla, valószínűleg sosem akarta bántani.

– Ez sokat segít Claudián.

Galiano a fékbe taposott, leparkolt, majd felénk fordult.

– És mi van Patricia Eduardóval? – kérdezte Ryan.

– Gutiérrez azt állítja, sosem találkozott Patricia Eduardóval, sosem járt a *Zona Vivá*ban vagy a *Café San Felipé*ben, sosem hallott a *Pensión Paraíso*ról. Megesküszik, hogy világéletében Claudia de la Alda volt az egyetlen, akit szeretett.

– És az egyetlen, akit megölt – Ryan hangja utálattal volt tele.

– Na ja.

– Hisz neki? – kérdeztem.

– *Hijo de le gran puta*. Három poligráfon is átment.

Galiano megfordult, és egy lepukkant épület felé intett az út túloldalán. Málladozó rózsaszín vakolat. Vértörős ajtó. Egy hortyogó részeg. Graffiti. Azt átlagnál ügyesebb. Négyes fölé.

– Pera a második emeleti lakásban lakik, az unokanővérével.

– Nem dolgozik ilyenkor?

– Amikor mondtam neki, hogy beugranék, úgy döntött, szabadnapot vesz ki. Nem szerette volna kiakasztani a főnökét.

– Nem is kérdezte meg, miért akarsz beszélni velem?

Galiano meglepettnek tűnt.

– Nem.

Kiszálltunk. A hármast ajtócsapódásra a részeg odébb csúszott a fal mellől, és teljes egészében eltorlaszolta a bejárati lépcsőt. Átléptünk rajta; észrevettem, hogy a slicce csak félig van felhúzva. Vagy félig le van húzva. Ez minden bizonnyal nézőpont kérdése.

A belépő volt vagy kétszer kétméteres, fertőtlenítőszagot árasztott, és fekete-fehér kockás kő borította.

A hat réz postaláda egyikének névkártyarésébe Pera és Irías neveivel nyomtatott kartonlap volt fűzve. Galiano felcsöngetett. Azonnal válaszolt egy hang. Érkezésünket kétségkívül figyelemmel kísérték.

– *Sí?*

– Galiano felügyelő.

Kattant a zár. Egyesével mentünk föl a keskeny lépcsőn.

A Pera-Irías-lakás egy második emeleti apró folyosóról nyíló két ajtó egyike mögött húzódott.

Ahogy felértem, a záruk már zörögtek, nyílt az ajtó, és egy elképesztően gyönyörű lány kukkantott ki a résen. Galiano és Ryan jó hímekeként egyből kihúzták magukat. Nem kizárt, hogy én is csatlakoztam hozzájuk.

– *Detective Galiano?* – csilingelte gyermekhangon.

– *Buenos días, Señorita Pera.*

Aida Pera ünnepélyesen bólintott. Lenszőke haj, világos bőr, a szemei barnák voltak és hatalmasak, rémültek és bizakodók egyszerre. „Vigyázz rám”-szemek. Amitől a férfiak eszüket veszítik.

– Köszönjük, hogy fogadott bennünket ezen a korai órán – szólott Galiano.

Újabb bólintás, aztán Pera engem és Ryant vett szemügyre.

Galiano bemutatott bennünket. A ráncocska, ami Pera orrnyergén képződött, most kisimult.

– Miről lenne szó? – A biztonsági láncsal játszadozott.

Az ujjai hosszúak, karcsúak voltak, de a körmei gondozatlanok, a körömhám vörös és véres. De ahogy elnéztem, ez volt rajta minden hiba.

– Bemehetnénk? – kérdezte Galiano a legbizalomgerjesztőbb hangján.

Pera hátralépett, mi pedig benyomultunk az apró előszobába. Egy hosszú folyosó vezetett a lakás másik végébe. Szemben a nappali. Oda invitált be bennünket, egy kanapé és néhány szék felé mutatott, amelyeken a karfákat és fejtámaszokat kézimunkák borították. Elgondolkodtam, milyen idős lehet az az unokanővér.

Galiano nem vesztegette az időt.

– Señorita Pera, tudomásom van róla, hogy jó barátságban van a kanadai nagykövettel, André Specterrel.

A ráncocska ezúttal mély volt és tartós.

– Megkérdezhetném, milyen természetű ez a kapcsolat?

Pera az egyik ujját rágta, ahogy Galianóra nézett, majd Ryanre, majd rám. Talán én voltam a legkevésbé félelmetes. Válasza hozzám érkezett.

– Nem beszélhetek a viszonyomról Andréval. Nem beszélhetek. Az... én... a szavamat adtam Andrénak...

– Csinálhatunk hivatalos kihallgatást is az őrszobán – Galiano hangja mintha egy egészen parányit hangosabban zengett volna.

Pera újra végigfuttatta a tekintetét rajtunk. Galiano. Ryan. Én. Megint csak engem választott.

– Ígérjék meg, hogy soha sem mondják el!

Ó, egy titok terhelte gyermek.

– Minden tőlünk telhetőt megteszünk az ügy bizalmas kezelése érdekében – így Galiano.

A Bambi-szemek Galianóra tekintettek, majd visszatértek hozzám.
– André és én összeházasodunk.

25

Galiano rám pillantott. Csináljam én.

– Mióta találkozol rendszeresen a nagykövettel?

– Hat hónapja.

– Szeretők vagytok?

Bólintott, a földre bámult.

– Tudom, hogy azt gondolják, túl fiatal vagyok Andréhoz. De nem. Szeretem, és ő is szeret, és semmi más nem számít.

– A felesége és a lánya sem? – kérdeztem.

– André nagyon boldogtalan. Azt tervezi, hogy elhagyja a feleségét, amint teheti.

No igen, mind így tervezi.

– Hány éves vagy, Aida?

– Tizennyolc.

Gyűlni kezdett bennem a harag.

– Mikor?

Felnézett.

– Mít mikor?

– Mikor lesz az esküvő?

– Még nem tűztük ki, de hamarosan – egy pillanatig Galiano és Ryan tekintetében igyekezett támogatásra lelni. – Amint André megteheti, tudják, el kell rendeznie a dolgokat, hogy ne tegye kockára a pozícióját.

– Aztán?

– Aztán elmegyünk. Valami jó helyre küldik. Párizsba talán. Vagy Rómába vagy Madridba. A felesége leszek, és vele utazom majd mindenhová, partikra járunk majd.

Szaddám Husszein meg felveszi a keresztséget.

– Beszélt valaha a nagykövet korábbi hölgyekről is?

– Maga nem érti. André nem olyan.

Galianóra nézett. Aztán Ryanre nézett. Aztán rám nézett. Igaza volt. Nem értettük.

– Bántott valaha?

Összevonta a szemöldökét.

– Ezt meg hogy érti?

– Megrángatott, megütött, esetleg olyasmire kényszerített, amit nem volt szándékodban megtenni?

– Soha – zihálás. – André kedves, gyöngéd, csodálatos ember.

– Aki csalja a feleségét.

– Nem úgy van, ahogy gondolja.

Égész pontosan úgy volt, ahogy gondoltam, a liliomtipró mocsok szemétládája!

– Ismersz egy Patricia Eduardo nevű fiatal nőt?

Aprót mozdított a fején, nem.

– Claudia de la Aldát?

– Nem – szeme bepirosodott.

– Találkozol Mr. Specterrel a közeljövőben?

– Nehéz tervezni. André mindig telefonál, amikor szabaddá tudja tenni magát.

Te meg a telefon mellett vársz. A szarrágó!

– Általában idejön?

– Csak ha az unokanővérem nincs itthon – most már az orra is olyan piros volt, mint a szeme, és szipogni kezdett.

– Néha elmegyünk.

Előhalásztam egy zsebkendőt, és odaadtam neki.

Galiano egy névjegyet nyújtott át.

– Hívjon, ha hall felőle.

– André valami törvénybe ütközöt tett?

Galiano elengedte a füle mellett a kérdést.

– Ha telefonál, találkozzon vele. Aztán hívjon engem. És ne említse neki a dolgot.

Pera tiltakozásra nyitotta a száját.

– Tegye meg, Señorita Pera. Tegye meg, sok keserőséget spórol meg vele magának.

Galiano felkelt. Ryan és én is. Pera az ajtóig kísért bennünket. Ahogy egyenként kiléptünk, még mondott valamit.

- Tudják, olyan nehéz ez. Nem olyan, mint a moziban.
- Nem bizony – helyeseltem. – Egyáltalán nem olyan.

Borús volt az ég, amikor Pera lakásából kijöttünk. Mivel alig várta, hogy Nordstern cuccait áttúrhasssa, Ryan lelépett; fogott egy taxit, és a kapitányságra hajtatott.

Már esett, mikor Galianóval Eduardóhoz érkeztünk. Bár a ház nem volt annyira fényűző, mint Specteré vagy Gerardié, kényelmes volt és tiszta, olyasmi, amire az ingatlanosok azt mondják, lakályos.

Señora Eduardo ajtót nyitott, s nekem az ugrott be: „E. T. telefon haza”. Házigazda asszonyunk arca gyűrött süteményre emlékeztetett, benne a legnagyobb szemekkel, amit valaha emberi lénynél láttam. Vékony kezei, pipaszár lábai voltak, az ujjai hajlottak, bütykösek. Lehetett vagy százharminc centi magas.

A hallba vezetett bennünket, ami virágmintás kárpitú bútorokkal volt telezsúfolva, és intett, hogy üljünk le. Ő maga egy egyenes hátú fa székre vetette magát, egyik bokáját a másik köré tekerte, és keresztet vetett. Hatalmas szemeiben könnyek csillogtak.

Elhelyezkedtem egy párnázatlan karosszékből, és azon tűnődtem, vajon nincs-e valami genetikai fogyatékosága. Meg azon, hogyan adhatott életet egy olyan vonzó lánynak, mint Patricia.

Galiano bemutatott a háziasszonynak, és részvétét fejezte ki az őt ért veszteség miatt. Señora Eduardo ismét keresztet vetett, és mély lélegzetet vett.

- Letartóztattak már valakit? – kérdezte vékony, reszkető hangon.
- Dolgozunk rajta – mondta Galiano.

Señora Eduardo bal szemhéja lassan leereszkedett, majd ismét fölkúszott. A jobb fél ütem késéssel követte.

- Beszél valaha a lány egy André Specter nevű férfiról?
- Nem.
- Miguel Gutiérrezeztől?
- Nem. Kik ezek?
- Biztos benne?

Señora Eduardo újra megforgatta a neveket. Legalábbis úgy tett.

– Teljesen biztos. De mi közük van ezeknek az embereknek az én lányomhoz? – Egy könnycsepp szabadult el a szeméből, és végigfolyt az arcán. Ideges mozdulattal törölte le.

– Csak meg akartam győződni róla.

– Gyanúsítottak?

– Nem az ön lánya halálának ügyében.

– Hát kiében?

– Miguel Gutiérrez beismerte egy Claudia de la Alda nevű fiatal nő megölését.

– Azt gondolja, talán ő ölhetette meg Patriciát is?

Bármilyen fizikai állapotban volt is a Señora, az esze vágott.

– Nem.

– Hát Specter? – Még egy könnycsepp, még egy rángó mozdulat.

– Ne foglalkozzon Specterrel.

– Ki ő?

És a kitartása is figyelemre méltó volt.

– Ha a lánya nem említette, teljesen lényegtelen. Mi az az új információ, amit megosztana velünk?

A hatalmas szemek összeszűkültek. A bizalmatlanság árnyékát láttam átsuhanni rajtuk.

– Eszembe jutott Patricia témavezetőjének neve a kórházban.

– Azé, akivel összevitatkozott?

Bólintott, és megismételte azt a szemhéjas dolgot.

Galiano jegyzetfüzetet húzott elő.

– Zuckerman.

Egy aprócska csengő.

– A keresztnéve? – kérdezte Galiano.

– Doktor.

– Neme?

– Doktor.

– Tudja, miért kaptak össze?

– Ezt Patricia sosem fejtette ki.

Ebben a pillanatban Boglárka is csatlakozott hozzánk; egyből Galianóhoz somfordált, és a nadrágszárához dörgölözött. Señora Eduardo előrecsúszott a székből, és tapsolt a macskának. Az

begörbítette a hátát, megfordult, és még egy nyolcast leírt Galiano bokái körül. Señora Eduardo hangosabban kezdett tapsikolni.

– Sicc! Tünés! Vissza a többiekhez.

Boglárka egy hosszú pillanatra a gazdájára bámult, megsuhintotta a farkát, és kivonult a szobából.

– Elnézést kérek. Boglárka a lányom macskája volt – az alsó ajka megremegett. Attól félttem, a sírás szélén áll. – Amióta Patricia nincs, senkire sem hallgat.

Galiano zsebre vágta a jegyzetfüzetét, és felállt.

Señora Eduardo felpillantott rá. Most már az egész arcán könnyek csillogtak.

– Meg kell találnia az a szörnyeteget, aki ezt tette az én Patriciámmal. Ő volt a mindenem.

Galiano állkapcsán megfeszültek az izmok, bociszemei bepárasodtak.

– Elkapjuk, dona. Megígérem magának. Elkapjuk.

Señora Eduardo talpra ugrott. Galiano lehajolt, és a kezét kezébe vette.

– Beszélünk dr. Zuckermannel. És még egyszer: fogadja részvétünket. Kérem, telefonáljon, ha bármi egyéb eszébe jut.

– Magabiztos egy kandúr volt – Galiano kiitta a Pepsijét, a dobozt a műszerfalra erősített műanyag pohártartóba csúsztotta.

– Mindannyian másképpen dolgozzuk föl a veszteséget.

– Nem szeretném az öreg Boglárka útjait ismét keresztezni...

– Jó hír ez a szürke nadrágnak.

– Megélt az már rosszabbakat is.

– Mi baja Señora Eduardónak?

– Fiatalkori reumatikus arthritis. Megállt a növésben, vagy mi.

A kocsiban ültünk, és a kapitányságra tartottunk, miután rövid szünetet tartottunk egy *Pollo Camperón*nál, ami a *KFC* guatemalai megfelelője.

Ahogy bekanyarodtunk az Avenida 6-ra, megszólalt Galiano mobilja. Felvette.

– Galiano.

Figyelt, és az Aida Pera nevet támogta felém.

– Hánykor?

Húztam egyet a Cola Lightból.

– Ne említse a látogatásunkat. És ezt a hívást se.

Pera mondott valamit.

– Találjon ki valamit, hogy elmenjen otthonról.

Pera mondott valami egyebet is.

– Ühüm.

Szünet.

– Megoldjuk a problémát.

Galiano letette és az ülésre dobta a mobilt.

– A nagykövet megérkezett és kanos? – találgattam.

– És ma este kilenckor beugrik a tündérkéjéhez.

– Ez gyorsan ment.

– Nyilván azt akarja közölni, hogy már egyeztette a templomban az időpontot.

– Csak nem lesz véletlenül a szomszédban?

– Sosem lehet tudni.

– Miért nem kapja el és vallatja ki egyszerűen a szemétládát?

Galiano horkantott egyet.

– Sose hallott a Bécsi Konvencióról?

Megráztam a fejem.

– Ez az egyezmény jelentősen korlátozza a helyi hatóságokat abban, hogy diplomatákat vegyenek őrizetbe.

– Diplomáciai mentesség.

– Ahogy mondja.

– Ezért kenheti New York a hajára azt az évi több milliárd parkolójegyet. – Befejeztem a kólát. – Bűnügyek esetén nem függeszthető fel a mentelmi jog?

– A mentelmi jogot csak a kiküldő állam függesztheti föl, jelen esetben Kanada. Ha Kanada nem hajlandó felfüggeszteni, Guatemala csak annyit tehet Specterrel, hogy PNG-zi.

– PNG-zi?

– Persona non gratává nyilvánítja és kiutasítja.

– Nem is nyomozhatnak a guatemalai hatóságok bárki után a határokon belül?

– Nyomozhatunk mi szarásig, de ahhoz, hogy egy kanadai diplomatát kihallgathassunk, a kanadai hatóságok engedélye kell.

– Küldtek már hivatalos kérelmet?

– Azon dolgozunk. Ha megfelelő okot tudunk felmutatni, talán engedélyt kapunk arra, hogy kikérdezzük Spectert kanadai tisztviselők jelenlétében...

– Ryan!

– Ryan meg esetleg mások is a diplomáciai testületből. Csak hát van itt egy kis gikszer. Specternek bele kell egyeznie a kihallgatásba. Nem kell eskü alatt vallania, és hiába az ellene begyűjtött bizonyítékok, annyi immunitása így is marad, hogy az ügyészség nem helyezheti vád alá.

– A kiküldő állam dönt a sorsáról.

– Ahogy mondja.

Ryan az emeleti konferenciateremben volt, ott, ahol első ízben találok Antonio Díazzal, a rossz emlékű ügyésszel. Könyvek, folyóiratok, brosrák, papírok, jegyzetfüzetek és irattartók sorakoztak előtte az asztalon, oszlopokba halmozva.

Ryan arcát tenyerébe temetve ült, és szalagokat hallgatott egy ugyanolyan diktafonnal, mint amelyet Nordstern használt a beszélgetésünk során. Vagy egy tucat kazetta hevert a jobbán és kettő a bal oldalon.

Amint észrevett bennünket, megállította a magnót, és hátradőlt a székekben.

– Jézusom, ez nagyon meredek. Vártunk.

– A mi hajdani és jövőbeli Pulitzer-díjasunk egy rakás dühös emberrel beszélgetett el.

– Chupan Yában? – kérdeztem.

– Meg más falvakban, amiket szétkúrt a katonaság. Szabályos Gestapo működött ott.

– Találtál valamit, ami megmagyarázná, miért eresztettek golyót Nordsternbe? – Galiano fél fenekét az asztalon pihentette.

– Talán igen. De honnan a francból tudnám, mi az?

Felvettem egy fél tucat kazettát. Mindegyiken volt egy név, közöttük sok majáé. Señora Ch'i'p fia. Egy öregember egy Chupan Yától nyugatra fekvő faluból.

Egyes szalagok interjúkat tartalmaztak. Mateo Reyes Elena Norvillóval és Maria Paizzal osztozott egy kazettán. T. Brennan E. Sandovalval került párba.

– Ki az az E. Sandoval? – kérdeztem.

Galiano vállat vont.

– Nordstern valószínűleg közvetlen utánad készített veled interjút. Ryan nagy levegőt vett. Odafordultam. Kimerültnek látszott.

– Ha segítségre van szükséged, megmondhatom Mateónak, hogy holnapig nem tudok elszabadulni.

Úgy nézett rám, mintha azt mondtam volna neki, nyert a lottón.

– Az nem ártana. Sokkal többet tudsz ezekről az izékről, mint én – egy bőröndre mutatott az ablak alatt. – Áttapizhatnád Nordstern fél tonna alsóját.

– No nem, köszi, egy szutykos gatyá elég volt.

Galiano felállt.

– Meg kell szerveznem egy esti kiruccanást Hernándezdel.

Ryan szemöldöke megemelkedett.

– Tempe majd elmagyarázza. Én mentem a tábornokiba.

– Mit szeretnél, mit csináljak? – kérdeztem.

– Nézd át a könyveket és az iratokat, addig én végighallgatom a szalagokat.

– Mit keressek?

– Bármit.

Felhívtam Mateót. Nem volt mérges a késés miatt. Elmondta, hogy Eugénia Sandoval a CEIHS-nek dolgozott, vagyis a Centro de Investigaciones de Historia Socialnak. Miután befejeztük a beszélgetést, elmondtam ezt Ryannek.

– Na ja. A képbe illik.

Újságokat, könyveket vettem magamhoz, és leültem Ryannel szemben. Némelyik spanyolul volt, a többség angolul.

Az El Mazotei mézárulás: példabeszéd a hidegháborúról; Mézárulás a dzsungelben, Ixcán, Guatemala, 1975-1982; A meghatalmazott zsarnok: polgárőrség Guatemalában, Róbert F Kennedy Center for Humán Rights. Az erőszak gyümölcse: a maják és a guatemalai válság; az Americas Watch Report 1986 augusztusában: Polgárőrség Guatemalában.

- Úgy néz ki, hogy Nordstern nem vesztegette az idejét.
- Jutalomjegyért.
- Beszélt valaki a *Chicago Tribune*-nal?
- Úgy tűnik, Nordstern szabadúszó volt, nem dolgozott a lapnak. De a *Tribune megbízta*, készítsen cikket Clyde Snow-ról és a FAFG-ről.
- De hogy jönnek a képbe az összejtek?
- Talán egy következő sztori.
- Talán.

Két óra múltán szünetet tartottunk.

Átlapoztam a *La Lucha Maja* című fényképes folyóiratot; egész oldalas, színes fotókkal volt tele. Zsúpfedeles házak Santa Clarában. Egy fiú horgászik az Atitlán-tavon. Keresztelési szertartás Xeputulban. Férfiak urnákat cipelnek Chontalából a chichicastenangói temetőbe.

A nyolcvanas évek elején a polgárőrség huszonhét falusit végzett ki helyőrségi parancsra Chontalában. Egy évtizeddel később Clyde Snow exhumálta a maradványokat.

A temetési szertartással szemközti képen fiatal férfiak láthatók gépfegyverrel. A huehuetenangói polgárőrség tagjai.

A polgárőrség rendszerét mindenütt bevezették a vidéki Guatemalában. A részvétel kötelező volt. Ez a férfiaknak kiesett munkanapokat jelentett. A családoknak kiesett pénzt. Új szabályok, új értékek kerültek bevezetésre, melyekben a fegyverek, az erő domináltak. A rendszer felmorzsolta a hagyományos hierarchiát, és szétrombolta a maja parasztok közösségi életét.

Ryan kivett egy kazettát, és újat tett be. Nordstern hangját hallottam, aztán a sajátomat.

Végignézttem a képeket. Egy öregember a polgárőrség halálos fenyegetése miatt kénytelen elhagyni otthonát Chunimában. Egy maja asszony, gyermekkel a hátán, könnyekkel az arcán.

Lapoztam. Polgárőrök Chunimában, felemelt fegyverrel, a háttérben ködborította hegyek. A felirat szerint a csoport korábbi vezetője meggyilkolt két helyi férfit, mert nem csatlakoztak „önként” a polgárőrséghez.

Néztem a képen ezeket a fiatal embereket. Lehetek volna focicsapat. Cserkészőrs. Gimnáziumi dalkör.

Hallottam, ahogy a hangom a Chupan Ya-i mészárlásról mesél. „1982 augusztusában katonák és polgárőrök érkeztek a faluba...” Polgárőrség segítette a katonákat Chupan Yában. Együtt erőszakoltak meg nőket és kislányokat, aztán lelődözték, megcsonkították őket, felgyújtották az otthonaikat.

Lapoztam.

Xaxaxak, Sololá-beli közösség. Polgárőrök masíroznak díszlépésben, gépfegyverük a mellük előtt keresztben. Katonák figyelik őket, egyesek dzsungelmintás gyakorlóruhában, mások olyan uniformisban, ami valamivel magasabb fizetési osztályt sejtet.

Nordstern bekarikázta a nevet. Abban a pillanatban esett rá a pillantásom, ahogy Nordstern kimondta.

– *Alejandro Bastos parancsnoksága alatt.*

– *Azt nem tudom.*

– *Folytassa.*

– *Úgy látom, maga többet tud erről, mint én.* – Recsegés.

– *Későre jár, Mr. Nordstern. Dolgom van.*

– *Chupan Ya vagy a szennyvíztartály?*

– *Állj! Játssz vissza!*

Ryan visszatekerte a szalagot, és újra lejátszotta az interjú végét.

– *Ezt nézd!*

Felé fordítottam a könyvet.

Ryan tanulmányozta a fotót, és elolvasta a feliratot.

– *Alejandro Bastos az ottani helyőrségnél volt.*

– *Nordstern azzal vádolta Bastost, hogy ő felelős Chupan Yáért.*

Ryan visszaadta a könyvet, és én újra rápillantottam a tollkarikákra.

– *Jézusom!*

26

– Ez Antonio Díaz. – Bár a lencsék nem voltak rózsaszínűek, semmi kétségem sem volt felőle.

– S benne kit tisztelhetünk?

- Az ügyészt a pokolból.
- Az a fickó, aki lefoglalta Patricia Eduardo csontvázát?
- Igen.

Ryan a könyvért nyúlt. Áadtam neki.

- Díaz tehát a hadseregben szolgált.
- Szemlátomást.
- Bastossal.

– Ez a kép megér vagy ezer chalupát.

– Ez az a fickó, akit Nordstern azzal vádolt, hogy ő rendezte a cirkuszt Chupan Yában.

- Hallottad a szalagot.
- És ki az az Alejandro Bastos?
- Passz.

Ryan felkelni készült.

– No, ne siess annyira.

Visszahuppant a székbe.

– Jó, Díaz Bastossal szolgált. De mi a frászt jelent ez?

Pont ezt kérdeztem én is magamtól. Visszatértünk Chupan Yába? Mi van abban, hogy Díaz hajdan a hadseregben szolgált, most meg ügyész? Vajon ez volt az, ami Nordsternt érdekelte? Nincs ebben semmi különös. Galiano szépen fölvezolta a dolgot a *gucumatzi* beszélgetésünk során. A guatemalai igazságszolgáltatás történetében a kínzások, gyilkosságok nem számítanak unikumnak. Mindenki tudja ezt. Nincs hírértéke. Lenne valami köze az egésznek a *Paraisó*hoz. De nem ugrott be semmi.

– Talán semmit – mondtam kevés meggyőződéssel.

– Talán valamit – felelte Ryan.

– Talán Díaznak volt valami oka rá, hogy nem akart engem az Eduardo-ügyben.

– Mégpedig?

– Talán azt hitte, valaki más van a *Paraiso* emésztőjében.

– Kicsoda?

– Valaki, akinek köze van Chupan Yához.

– Egy terhes tinédzserlánynak?

Megfogott.

– Talán Díaz a Chupan Yai-i vizsgálatoktól akart elvonni engem.

- Miért?
- Talán félt, hogy fény derül dolgokra a múltjából – csak hangosan gondolkodtam.
- Talán félt, hogy ez az állásába kerülhet.
- A *Paráiso-ügy* nem épp ezt szolgálta volna?
- Mit?
- Hogy távol tartson Mateótól és a csapattól. Minél inkább *Paráiso*-val foglalkozol, ugye, annál kevésbé Chupan Yával. Ha onnan akart volna elvonni, csak hagynia kellett volna, hogy elvonódj.
- Hirtelen egy borzalmas gondolalom támadt.
- Jézus!
- Na!
- Mi van, ha Díaz állt a Molly és Carlos elleni támadás mögött?
- No, ne lazuljunk, amíg nincsenek tények a kezünkben. Tudsz bármit is erről a Bastos gyerekről?
- Megráztam a fejem.
- Miért karikázta be vajon Nordstern Díaz képét?
- Jókat kérdezel, Ryan.
- Miről?
- Mindketten megfordultunk. Galiano állt az ajtóban.
- Ki az az Alejandro Bastos?
- Ezredes volt a hadseregben. Valami miniszterségig vitte Ríos Montt alatt. Pár éve meghalt.
- Benne volt a tömeggyilkosságokban?
- Nyakig. Remek példa arra, miért ostoba ötlet az amnesztia. Ryan átadta Galianónak a képet.
- *Hijo de la puta*. Galiano felnézett.
- Diazzal! – Ezúttal angolul: – A retkes szarrágója!
- Egy légy zizegett az ablakon. Figyeltem, és engem is elkapott a tehetetlenség érzése. Nem jutok semmire én sem.
- Mi van Specterrel? – kérdeztem Galianót.
- Úgy tűnik, a nagykövetnek betonkemény alibije van arra a hétre, amikor Patricia Eduardo eltűnt.
- Dominique-kel egy zárdában jártak, hogy megújítsák a házassági esküjüket – tippelt Ryan.

– Nemzetközi kereskedelmi konferencián volt Brüsszelben. Specter naponta tartott előadást, és részt vett az éjszakai koktélparkon is.

– Aida Pera nagyon élvezte volna – vetette oda Ryan.

– Nem az ő hibája.

Minkét férfi úgy nézett rám, mintha azt mondtam volna, Eva Braun nem is volt annyira rossz kislány

– Specter fekete öves szarházi. Pera pedig még gyermek.

– Tizennyolc éves.

– Pontosan.

Pár másodpercig csak a legyet lehetett hallani.

– Patricia Eduardónak kellett, hogy legyen valami köze Specterék házához, ha Guimauve szőre a farmerjába került – kockáztattam meg minden különösebb ok nélkül.

– Talán Specterről kerültek oda, amikor a nadrágjában turkált – jegyezte meg Ryan.

– Eduardo október 19-én tűnt el – szólt Galiano. – De nem szükségyszerű, hogy azon a napon halt meg.

– Dr. Zuckerman meglett?

Galiano előhúzta az elmaradhatatlan jegyzetfüzetet.

– Maria Zuckerman a New York Egyetemen szerzett orvosi diplomát, szülész-nőgyógyász szakorvosít meg a Johns Hopkinson, néhány évet Ausztráliában töltött, Melbourne-ben, valami reprodukív biológiával foglalkozó intézetben.

– Szóval nem hülye.

– A kedves doktornő a Centro Médico kórházban dolgozik. Az elmúlt két évben Patricia Eduardo témavezetője volt. Beszéltem Eduardo néhány munkatársával. Egyikük tudott a Zuckermannel való összejövetelükről, de az okot nem ismerte. És egy érdekes momentum. Úgy tűnik, én már beszéltem dr. Zuckermannel.

A csengettyű.

– Zuckerman vezeti a Mujeres por Mujeres klinikát az Egyes Zónában! – vágtam rá.

– Pontosan. A második látogatásomat talán még kevésbé fogja élvezni, mint az elsőt.

– Szeretnék én is menni.

– A járat pontban nyolckor indul.

Szegény Mateo. Újra fel kéne hívnom.

– És van itt még egy igen érdekes momentum. Ez a munkatárs úgy gondolja, Patriciának a barátján kívül viszonya volt még valakivel. Egy idősebb férfival.

Így, visszatekintve úgy látom, ez a találkozó indította el a lavinát. Ezt követően a részletek megsokszorozódtak, az információ zúdult, a dolgok újabb és újabb mintákba álltak össze, akár egy kaleidoszkópban.

Ryannal még pár órát töltöttünk Nordstern szalagjainak és könyveinek tanulmányozásával. Aztán hazavonszoltuk magunkat, bekapunk egy gyors vacsorát, és a szobánkba vonultunk. Nem próbálkozott Nem érdekelt.

Zaklatott voltam Galiano beszámolója óta. Nyilván a Maria Zuckermanról való kijelentés volt az, ami megrángatta a csengettyűt, ami már az Eduardo-házban megszólalt, de most valami más foglalkoztatott.

De mi? Valami, amit láttam? Olyan volt, mint valami behatárolhatatlan viszketés, amit sehogyan sem vagyok képes megvakarni. Ryan kilenc ötvenkor telefonált.

- Mit csinálsz?
- Olvasom a gyomorbetegségeim tájékoztatóját.
- Két végén égeted?
- Mért, mit gondoltál, mit csinállok?
- Köszönöm a mai segítséget.
- Öröm volt.
- Ha már szóba került az öröm...
- Ryan!
- Oké, majd bepótoljuk, ha visszatértünk a nagy, fehér Északra.
- Hogy?
- Elviszlek a *Macskákra*.

A viszketés hirtelen lokalizálódott.

- Le kell tennem.
- Miért? Mit mondtam?
- Hívlak holnap.

Megszakítottam a vonalat, és hívtam Galianót. Nem volt otthon.

A fénébe!

Felkaptam a telefonkönyvet.

Ez az.

Tárcsáztam.

Señora Eduardo elsőre fölvette.

Elnézést kértem, hogy ilyen későn telefonálok. Elhárította.

– Señora Eduardo, amikor ma elzavarta Boglárkát, azt mondta, csatlakozzon a többiekhez. Más macskákat értett alatta?

– Sajnos igen. Két évvel ezelőtt egy rakás kismacska született az istállóban, ahol Patricia a lovait tartotta. Kettőt magához vett, a többinek pedig otthont talált. Ide akarta hozni a cicákat, de azt mondtam. Boglárka elég nekünk. Az istállóban születtek, maradjanak is ott. Ez működött is, amíg Patricia odajárt.

Szünetet tartott. Elképzelttem, ahogy a pislogásos dolgot csinálja.

– Három héttel ezelőtt az istálló tulajdonosa telefonált, és azt mondta, vigyem el a macskákat, különben megfojtja őket. Hát itt vannak, bár Boglárka nemigen örül nekik.

– Nem tudja, kik vették magukhoz a többi cicát?

– Szerintem a közelben lakó családok. Patricia teleragasztgatta a környéket. Kapott vagy egy tucat hívást.

Megköszörültem a torkom.

– Rövid szőrű macskák?

– Egyszerű istállómacskák ezek.

Dominique Specter telefonja négyszer csörgött, aztán egy férfihang kérte franciául és angolul, hogy hagyjak üzenetet. Hagytam is egyet a sípszó után.

Éppen fogselymeztem, amikor a mobilom megcsörrent. Mrs. Specter volt az.

Chantale-ról kérdeztem.

Jól van.

Kérdeztem, milyen az idő Montrealban.

Meleg van.

Úgy látszott, nincs csevegős hangulatban.

– Csak egy kérdésem lenne, Mrs. Specter.

– *Oui?*

– Hogy jutott hozzá Guimauve-hoz?

– *Mon Dieux*. Gondolkodnom kell.

Vártam.

– Chantale talált egy hirdetést a gyógyszerháznál. Felhívtuk. A cicák még megvoltak, hát elmentünk, és választottunk egyet.

– Hová mentek érte?

– Valami istállóféléhez.

– Guatemalaváros mellett?

– Igen, de nem emlékszem a pontos helyre.

Megköszöntem és letettem.

Hát sosem lesz vége a tévedéseimnek? Micsoda hülye vagyok! El kellett volna mondanom Ryannek, ha már magam képtelen voltam rájönni.

Nem Guimauve szőre volt ott, a *Paráiso* emésztőjében a csontokkal együtt. Hanem egy másik macskáé ugyanabból az alomból. Guimauve testvéréé. Egy olyan állaté, amelynek ugyanaz a mitokondriális DNS-e. Patricia Eduardo istállómacskái hullatták el azt a szőrt, amit a nadrágon találtam.

André Specter nem gyilkos. Csak egy kanos szarláda, aki átvágja a családját meg pár naiv kislányt. Úgy merültem álomba, hogy millió kérdés örvénylett a fejemben.

Ki ölte meg Patricia Eduardót?

Miért nem akarta Díaz, hogy azonosítsam a holttestet?

Min vezett össze Patricia Eduardo és dr. Zuckerman?

Hányan felelősek Chupan Yáért?

Ki lőtte le Mollyt és Carlost?

Mit tudhatott meg Ollie Nordstern, amiért meg kellett halnia? És mi miért nem jövünk rá ugyanarra?

Mi ez a céció az összejtudatás körül?

Csupa kérdés, válasz egy sem.

Nyugtalanul aludtam.

***

Galiano csak nyolc harminckor érkezett. Addigra már három csésze kávé ittam meg, és elég virgonc voltam ahhoz, hogy lefussam a maratont. Ő hozta a negyediket.

Azonnal elmondtam neki a Señora Eduardóval és Mrs. Specterrel folytatott esti beszélgetéseimet. Nem lepődött meg. Vagy csak a Darth Vader-es szemüveg leplezte döbbenetét.

– A nagykövet egyik embere fölöttébb készséges volt – mondta Galiano. – Úgy néz ki, Specter csak egy kéjenc, egyébként ártalmatlan.

– Miért, mi történt múlt éjjel?

– Pera valószínűleg figyelmeztette. Specter nem jött el.

Nyüzsgött a klinika péntek délelőtt. Legalább egy tucatnyi nő ült a váró falait szegélyező székeken. Néhányan gyermeket tartottak a kezükben. A legtöbben terhesek voltak.

Négy apróság fröccsöntött játékokkal játszott a padlón. Két nagyobb kisméretű táblára rajzolt, köztük egy pohárnyi kréta. A falakon a több ezernyi korábbi kölyök hagyott maradandó nyomokat. Rúgások. Kajafoltok. Krétafirka. Dömpernyomok.

Galiano a recepcióshoz lépett, és bejelentkezett dr. Zuckermanhoz. A fiatal hölgy feltekintett, fény csillant a szemüvegén. Szeme elkerekedett, amikor meglátta a jelvényt.

– *Un momento por favor.*

Azzal elindult a pulttól jobbra eső folyosón. Teltek a percek. Az asszonyok nagy, tiszteletteljes szemekkel néztek ránk. A gyerekek tovább színeztek, feszült arccal igyekeztek a vonalon belül maradni.

Öt perc múltán a recepcióos visszatért.

– Sajnálom, dr. Zuckerman nem tudja fogadni önöket – ideges mozdulattal a várakozó nők felé intett. – Ahogy láthatják, rengeteg a beteg ma délelőtt.

Galiano a lencsékbe bámult.

– Vagy dr. Zuckerman kijön hozzánk... most... vagy mi megyünk be.

– Nem mehetnek be a vizsgálóba... – csaknem jajveszékélésnek hangzott.

Galiano kicsomagolt egy rágót, és a szájába tömte, közben egyetlen pillanatra sem engedte el a nő tekintetét.

A recepcióos nagyot sóhajtott, levegőbe emelte a kezét, és elindult még egyszer.

Egy gyerek felsírt. Az anyja felemelte az ingét, és a mellbimbóhoz igazította a kicsi száját. Galiano bölintott és elmosolyodott. Az asszony oldalt fordult.

A folyosó végén kivágódott egy ajtó. Zuckerman úgy viharzott ki a váróba, mint Thomas, a gőzmozdony. Zömök asszony volt piszkosszőke hajjal, amit nagyon rövidre nyírtak. Otthon. Félsötétben. Csorba ollóval.

– Mi a bűdös francot képzelnék magukról?

Volt valami érdekes akcentusa. Ausztrálnak tippeltem.

A recepciós visszament a pult mögé, és gyorsan valami irat fölé hajolt.

– Betörnek ide, és stresszelik a betegeimet...

– Stresszeljük őket tovább, vagy tud egy helyet, ahol négy szemközt beszélgethetünk? – Galiano jeges mosolyt küldött a doktornő felé.

– Nem akarja megérteni, uram. Nincs időm magukra ma délelőtt.

Galiano a kabátzsebébe nyúlt, előhúzott egy bilincset, és lóbálni kezdte a doktornő orra előtt.

Zuckerman bámult.

Galiano lóbált.

– Ez nevetséges.

Zuckerman megfordult, és kis mozdonyként elindult a folyosón. Követtük, egymás után haladtunk el a vizsgálók előtt. Nem egyben asszonyok feküdtek betakarva, terpeszbe rögzítve. Nem irigyeltem őket.

Zuckerman elvitt bennünket egy iroda ajtaja mellett, amelyen az ő neve állt, majd a következő helyiségben, amit székék és egy tévé meg videó uralt, leültetett. Magam elé képzeltem az oktatókazettákat *Hogyan vizsgál meg a melled? Siker a ritmikus módszerrel. A csecsemő fürdetése.*

Galiano rögtön a lényegre tért.

– Maga volt Patricia Eduardo témavezetője a Centro Médico kórházban.

– Én voltam.

– Van valami oka annak, hogy ezt nem említette a legutóbbi beszélgetésünkön?

– A betegekről kérdeztek.

– Lássunk tisztán, doktornő. Idejöttem, és három nőről kérdeztem önt. Egyikük ön alatt dolgozott egy másik intézményben, és ön nem tért ki erre az apróságra.

– Gyakori név. Rengeteg dolgom volt, nem ugrott be az összefüggés.

– Értem – mondta Galiano, de hangja az ellenkezőjét sugallta. Rendben. Akkor most beszéljünk róla.

– Patricia Eduardo egyike volt azoknak, akiknek én voltam a téma vezetője. Semmit nem tudok a kórházon kívüli dolgairól.

– Sohasem érdeklődött a magánéletükről?

– Az nem lett volna korrekt.

– Ajjaj. Látták, hogy ön és Patricia vitatkozott, nem sokkal az eltűnése előtt.

– A lányok nem minden esetben teljesítettek az elvárásaimnak megfelelően.

– Ez volt a helyzet Patricia esetében is? Egy pillanatig habozott.

– Nem.

– Mi volt az, amin harcoltak?

– Harc... – levegőt préselt ki az ajkai között. – Aligha nevezném ezt harcnak. Miss Eduardo nem értett egyet a tanáccsal, amit adtam.

– Tanáccsal?

– Orvosi tanáccsal.

– Az elfogulatlan témavezető tanácsával?

– Az orvos tanácsával.

– Vagyis Patricia a *páciense* volt. Zuckerman azonnal észrevette, hogy hibázott.

– Talán ha egyszer járt a klinikán.

– Mi okból?

– Nem emlékszem minden nő panaszára, aki megjelenik itt.

– Csakhogy Patricia nem egy egyszerű nő volt. Vele dolgozott nap mint nap.

Zuckerman nem felelt.

– És nem is szerepel az itteni kartonokban.

– Az megtörténhet.

– Beszéljen róla.

– Tudja, hogy nem tehetem.

– Orvosi titoktartás.

– Igen.

– Ez egy nyomozás gyilkossági ügyben. Magasról szarok az orvosi titoktartásra.

Zuckerman kihúzta magát, és úgy tűnt, az arcán az anyajegy növekedni kezd.

– Nos, vagy itt, vagy a kapitányságon.

Zuckerman rámmutatott.

– Ez a nő nem hivatalos személy.

– Tökéletesen igaza van – mondtam. – Nehogy megszegje az esküjét. Kint várok.

Mielőtt bárki, bármit szólhatott volna, kivonultam. A folyosó kihalt volt. Csöndben Zuckerman irodájához siettem, beosontam és becsuktam az ajtót.

A délelőtti napfény betüzött a félig zárt rolettán, és csinos csíkokat rajzolt az asztalra, a rajta álló apró kristályórán pedig gyönyörű színekben játszott. Az óra hangosan, hevesen ketyegett, akár egy csalógány szíve. Ez volt az egyetlen hang, ami megtörte e csöndet.

A könyvespolcok két falat foglaltak el. A harmadikat az irattartók töltötték meg. Hivatali-szürke volt mind.

Gyorsan átfutottam a címeket. A szokásos orvosi folyóiratok. *JAMA*. *Fertility*. A szokásos orvosi könyvek. Néhány kötet sejtbiológia témában. Valamivel több reproduktív fiziológia és embriológia témakörben.

A szoba távolabbi sarkában egy ajtó nyílt. Mosdó?

Visszatartottam a lélegzetem és hallgatóztam.

Tik. Tik. Tik. Tik. Tik.

Odasiettem és elfordítottam a kilincset.

Nem tudom, mire számítottam, de biztosan nem ez volt. Két, hosszú pult futott végig a szobán mikroszkópokkal, kémcsövekkel, Petricsészékkel tele. Üveges szekrények edényekkel, palackokkal megrakva. Egy polcot magzatokkal és embriókkal teli üvegek töltöttek meg, mindegyiken fel volt tüntetve a terhesség ideje.

Egy fiatal férfi épp egy edényt helyezett a fekete fal mentén húzódó hűtőszekrények egyikébe. Leolvastam a címkét: magzati borjúsavó.

Az ajtó hangjára a férfi megfordult. Pólót viselt és terepszínű nadrágot, a csizmájába gyűrve. Simára fésült haja hátul copfba volt kötve. Egy aranyláncon a JS monogram lógott a nyakában. A divatkommandó.

Kipillantott mellettem Zuckerman irodájába.

– A doktornó engedte be?

Mielőtt megszólalhattam volna, Zuckerman rontott be a folyósóra nyíló ajtón. Megfordultam, a tekintetünk találkozott.

– Semmi keresnivalója itt!

Az arca vörös volt elrontott haja tövéig.

– Bocsánat, eltévedtem.

Zuckerman megkerült, és becsukta a labor ajtaját.

– Tűnés.

Ajkát szorosan összeszorította, vadul fújtatott az orrán át.

Ahogy kisiettem az irodából, hallottam, hogy kinyílik a labor ajtaja, aztán a haragos ordítózást. Egy nevet. Nem maradtam ott hallgatózni. Meg kellett találnom Galianót.

Bár nem találkoztunk korábban, tudtam, ki ez a kommandósfiú.

27

– Biztos benne?

– Patkányarcú apa, felemás szemű anya. – Az egyik barna, a másik kék.

Bólintottam. Nehéz volt feledni a *Paraíso* tökfej tulajdonosait.

– A nyakában JS monogram.

– Jorge Serano.

– Igen. Sőt, azt is hallottam, hogy Zuckerman a nevét kiabálja. Hirtelen magával ragadott a diadalérzet, de egy pillanat, és már nyoma sem volt.

– Mi a francot csinál ez meg Zuckerman abban a laborban?

– Látott nyulakat?

Úgy nézett ki, mint aki tréfál. Tréfált.

– Nézze, ha igaza van Jorge Seranót illetően...

– Igazam van, Galiano.

– Jorge Serano a kapocs Zuckerman és a *Paraíso* között. Zuckerman ismerte Patricia Eduardót. Talán végre először összekapcsolódik itt valami.

Galiano cirkálójában ültünk, egy tömbbel keletre Zuckerman klinikájától.

– Zuckerman összevész Eduardóval. Eduardót holtan találják egy panzióban, ami Zuckerman egyik alkalmazottjának a szüleié – próbáltam, de képtelen voltam fegyvelmezni a hangomat.

– Ne kapjon szívrohamot.

– Csak energiát, céltudatosságot sugározok.

– Hatással is van rám. Gyerünk, beszéljünk Seranóval.

Amikor ismét beléptünk a klinikára, Serano már nem volt ott.

De Zuckerman sem.

És a várakozó asszonyok sem.

Ennyit a hippokratészi esküről.

A recepciós elismerte, hogy Jorge Serano alkalmazásban áll. Úgy hivatkozott rá, mint dr. Zuckerman asszisztensére. Az egyetlen cím, amit meg tudott adni, a szülei tulajdonában lévő hotelé volt.

Azt javasoltam Galianónak, vessünk még egy pillantást a laborra, de tiltakozott, azt mondta, várjuk meg, amíg lesz házkutatási engedélyünk.

Elmentünk a *Paraisóba*.

A Serano szülők nem kaptak érzinfúziót legutóbbi találkozásunk óta. Hetek óta nem látták a fiukat, és nem tudnak semmit a hollétéről. Halvány gőzük sincs, hol volt Jorge október 29-én. Nem ismerik Maria Zuckermant, sohasem hallottak a klinikáról.

Galiano elővette Patricia Eduardo képét. Sohasem látták, fogalmuk sincs, hogy kerülhetett az emésztőbe.

Señora Serano megcsodálta a lovat.

Miután eljöttünk a *Paraisóból*, Galiano kidobott a FAFG-nél, és elindult Jorge Serano keresésére. Épp előkészítettem egy Chupan Ya-i csontvázat, amikor Ryan hívott.

– Találtam valamit Nordstern gatyáiban.

– Szarfirkákat?

– A humor nagymamája vagy, Brennan. Kellenél fordítani.

– A te spanyolod jobb az enyémnél.

– Másfajta fordításról van szó. Biológia.

– Nem tudod megoldani? Amióta csak megígértem Galianónak, hogy segítek, alig volt időm a Chupan Ya-i csontokkal foglalkozni, márpedig ez lenne a főállásom.

– Battól tudom, hogy még nem ebédeltél.

Ryanhez képest a nagyanyám amatőr volt, ha a rendszeres étkezés volt a tét.

– Megígértem Mateónak, hogy...

– Tűnés – testesült meg Mateo a munkaasztalom mellett. – Itt leszünk azután is, hogy elkaptad a gyilkosodat.

A mellemhez szorítottam a telefont.

– Biztos?

Bólintott.

Megadtam Ryannek a címet, aztán letettem a telefont.

– Kérdezhetek valamit, Mateo?

– Hogyne.

– Ki az az Alejandro Bastos?

A forradás az ajkán pengevékonyságú lett. A kiterített csontvázra mutatott.

– Egy ezredes. Az a tömeggyilkos tetű felelős ezért, hogy a pokol rohassza el.

Nem is tudom, mit szeretek jobban. Az orromba dugott tüzes piszkavasat vagy a lisztbe forgatott, odakozmált halat. Ezt eszegettem, míg Ryan a Nordstern bőröndjéből kitúrt határidőnaplót lapozgatta.

Megtalálta a keresett bejegyzést, és úgy fordította a füzetet, hogy el tudjam olvasni.

Május 16-án Nordstern találkozót beszélt meg Elias Jiménezzel.

Igyekeztem visszaemlékezni.

– Ez két nappal azelőtt volt, hogy interjút készített velem.

Rágtam, nyeltem. Az első pusztá formalitás volt.

– Ki az az Elias Jiménez? – kérdeztem.

– A sejtbiológia professzora a San Carlos Egyetemen.

– Felvette az interjút?

– Nincs rajta azokon a kazettákon, amiket meghallgattam.

– És mikor ajándékozzuk meg a professzort becses társaságunkkal?

– Amint Galiano ráér.

– Egyetemundor?

– Vendégzsaru vagyok. Sem tekintélyem, sem fegyverem, sem embereim nincsenek. Akár újságíró is lehetnék.

- Vagy egy szabályszerető jófiú.
- Csak tisztességes.

Olyan messzire toltam a halat magamtól, amennyire csak lehetséges.

- Ezer transzpozon! Újabb kéjutazás a Batmobilon!

Úton a Tizenkettes Zónában fekvő Ciudad Universitaria felé Galiano beavatott Ryant és engem a délután eseményeibe. Jorge Serano kapcsán nem tudott túl sokat mondani. Igaz, vastag kartonja van. Kisebb bántalmazások. Bolti lopás. Vandalizmus. Ittas vezetés. Dehát Jorge nem várta meg, hogy ifjúkori eltévelyedéseiről beszélgethessen velünk. Eltűnt, mint a kámfor.

Galiano kollegája lenyomozta Antonio Díazt.

Hernández arra jutott, hogy az ügyész hadnagyként szolgált a hadseregben a nyolcvanas évek elején, szolgálati ideje nagy részét Sololá közelében töltötte. A parancsnoka Alejandro Bastos volt.

Terrífico.

Hernández azt is megtudta, hogy számos magas rangú rendőrtiszt szolgált Bastos alatt.

Mucho terrífico.

Jiménez professzor irodája az Edificio M2-ben volt, egy kék-fekete, szögletes valamiben a campus közepén. Követtük a Ciencias Biológias felirat melletti nyilakat, egészen az emeleti irodáig.

Minden, amire emlékszem Jiménez professzorból, az a strúmája. Diónagyságú volt, és olyan színe volt, mint a szilvának. Egyébként csak egy nagyon öreg ember jelenik meg előttem, fekete szemekkel.

Jiménez nem kelt föl, amikor beléptünk. Csak végignézte, ahogy benyomulunk az ajtón. Az iroda volt vagy kétszer háromméteres.

A falakat sejtekről készült színes fotók borították, amelyek a mitózis fázisait ábrázolták. Vagy a meióziséét. Meg nem tudtam volna mondani.

Jiménez meg se várta, hogy Galiano megszólaljon.

– Az a fickó idejött, és az őssejtekről kérdezgetett. Dióhéjban elmondtam neki, miről van szó, és válaszoltam a kérdéseire. Mindössze ennyit tudok.

- Olaf Nordsternről van szó?
- Nem emlékszem. Azt mondta, egy sztorin dolgozik.
- Mit kérdezett?

– Tudni akart azokról az embrionális őssejttenyészetekről, amelyeknek a kutatását George Bush engedélyezte.

– És?

– Elmondtam neki.

– Mit mondott el neki?

– A NIH szerint...

– Nemzeti Egészségügyi Intézet – fordítottam.

– ...hetvennyolc ilyen tenyészet létezik.

– Hol?

Jiménez egy halom papír közül előhúzott egy nyomtatott oldalt, és odaadta nekem. Amíg én tanulmányoztam a neveket és a számokat, Galiano átesett egy gyorstalpalón őssejtkutatásból.

BresaGen Inc., Athén, Georgia, 4;

CyThera Inc., San Diego, Kalifornia, 9;

ES Cell International/Melbourne, Ausztrália, 6;

Geron Corporation, Menlo Park, Kalifornia, 7;

Göteborgi Egyetem, Göteborg, Svédország 19;

Karolinska Intézet, Stockholm, Svédország, 6;

Maria Biotech Co. Ltd. – Mária Meddőségi Kórház

és Egészségügyi Intézet, Szöul, Dél-Korea, 3;

Miz Medi Kórház – Szöuli Állami Egyetem, Szöul, Dél-Korea, 1;

A Biológiai Kutatások Nemzeti Központja/

Tata Alapkutatási Intézet, Bangalore, India, 3;

Pochon CHA Egyetem, Szöul, Dél-Korea, 2;

Élettudományok, Mumbai, India, 7;

Technion Egyetem, Haifa, Izrael, 4;

Kaliforniai Egyetem, San Francisco, Kalifornia, 2;

Wisconsin Diplomások Kutatási Alapítványa,

Madison, Wisconsin, 5.

A szemem le-föl járt a listán. Csendben megmutattam Ryannek. Összenéztünk.

– És hetvennyolc elegendő? – kérdezte Galiano, aki épp most esett át az őssejtgyszeregyen.

– A frászt elég.

Jiménez furcsán balra döntötte a fejét miközben beszélt. Talán a strúma nyomta a hangszalagjait. Talán el akarta takarni.

– A tenyészetek előregedhetnek, elveszthetik pluripotenciáljukat vagy egyszerűen tönkremehetnek. Abból a hat kolóniából, amit az egyik amerikai biotechnológiai cég hozott létre, nem mondom, melyik, négy instabilnak bizonyult. – Felhorkant. – Rengeteg kutatásra lenne még szükség! Csontos ujjával a kezében levő papírra mutatott. – És nézzék meg ezt a listát. A tenyészetek közül egy csomó magánkézben van.

– A magántársaságok pedig nem a nagylelkűségükről híresek – jegyezte meg Ryan.

– Jól mondja, fiatalember.

– Tesz valamit az amerikai kormány annak érdekében, hogy biztosítsa a hozzáférést? – kérdezte Galiano.

– A NIH nyilvántartást vezet az embrionális őssejtekről. Ugyanakkor azt, hogy azokat ki számára teszik hozzáférhetővé, az intézmények belátására bízva.

– E szerint az ES-ek előbb-utóbb keresett árucikkeké válhatnak.

Jiménez felnevetett; úgy hangzott, mintha kotkodácsolna.

– Az őssejtpiacok közvetlenül a Bush-bejelentés után virágzásnak indultak.

Nyugtalanító sejtésem támadt.

– Mondja, dr. Jiménez, mennyire komplikált az emberi ES-etek tenyésztése?

– Maga nem tudná megcsinálni a biológiaszertárban, ha erre gondol. De nem különösen komplikált annak, aki ért hozzá.

– Hogy működik?

– Vegyél friss vagy fagyasztott embriót...

– Honnan?

– Az IVF-laborokból.

– Olyan klinikák, ahol párok meddőségi kezelésen esnek át – fordítottam a zsaruknak.

– Vegyél ki sejteket a blasztociszta embriócsomójából. Tedd ezeket a sejteket tenyésztőedényekbe, magzati borjúsavóval dúsított tápfolyadékba...

A pulzusom az egekbe szökött.

–...olyan táptalajokra, amelyek egerek embriotikus fibroblasztjaiból állnak, olyanokból, melyek gamma-besugárzáson estek át, hogy az osztódásnak elejét vegyük. Hagyd a sejteket növekedni kilenc-tizenöt napig. Amikor az embriócsomó sejtjei osztódtak és csoportokba rendeződtek, válassz le sejteket a perifériáról, tedd vissza a kultúrába, és...

Már nem is figyeltem oda. Világos volt, miben mesterkedik Zuckerman.

Ryanre néztem, és jeleztem, mennünk kell.

Jiménez tovább duruzsolt valami alternatív technikáról, amelyben az ES-eket immungyengített egerek bőrébe fecskendezték.

– Köszönöm, professzor – szakítottam félbe.

Ryan és Guliano úgy nézett rám, mint egy örültre.

– Egy utolsó kérdés. Kérdezte magát Nordstern egy Maria Zuckerman nevű nőről?

– Meglehet.

– És mit mondott neki?

– Csak azt, amit magának tudok mondani, kisasszony. Soha nem hallottam róla.

– Zuckerman őssejttenyésztéssel kísérletezik.

Ismét a Batmobilban ültünk. Az arcom égett, és fura lények rohanguztak a hasam táján.

– Minek?

– Honnan a fenéből tudjam? Talán ő akarja besöpörni a földiját. Vagy van valami feketepiac.

Lehunytam a szememet. Az ebédre megevett hal ugrádozott a szemhéjam belsején. Felnyitottam a szemem.

– De abban biztos vagyok, hogy dr. Zuckerman ezt csinálja. Láttam a labort, láttam a magzati borjúsavót.

– Lehet más felhasználása is az anyagnak – jegyezte meg Galiano. – A működő sejttenyészetek közül hat a Monash Intézetben van, Melbourne-ben – motyogtam. – Zuckerman két évet töltött egy melbourne-i kutatóintézetben. Nézz csak utána, a Monash-t fogja kidobni a gép.

– De hát miért? – ismételte meg a kérdést Ryan.

– Talán Zuckerman a feketepiac fellendülésére számít, most, hogy az amerikai kormány megnehezítette az ES-kutatás anyagi és technikai feltételeit. Galiano rámtekintett.

– Jól van?

– Jól vagyok.

– Kipirultnak látszik.

– Jól vagyok.

– És a jó doktornő elő akar állítani néhány csomag sejtecskét – szólt Ryan.

Galiano újra rám nézett, mondani akart valamit, de inkább felvette a rádiót, és nyomogatni kezdte.

– Mint azok a csimbókók, akik az illegális szervpiacon tevékenykednek – Ryan egyre inkább elhitte a dolgot. – Azt a k...

Félbeszakítottam Ryant.

– És Jorge Serano segíti.

Hallottam, ahogy Galiano körözést ad ki Zuckerman és Serano ellen. A gyomrom furcsa hangot produkált. Mindkét férfi rám nézett, de egyikük sem kommentálta a dolgokat.

Mentünk pár mérföldet, közben a gyomrom versenyt énekelt a rádióval. Én szólaltam meg először.

– De hogy jön a képbe Patricia Eduardo?

– Hogy jön a képbe Antonio Díaz? – kérdezte Galiano.

– Hogy jön a képbe Ollie Nordstern? – kérdezte Ryan.

Egyikünknek sem volt válasza.

– A terv a következő – szólt Ryan. – Galiano kerít egy bírót a házkutatási miatt.

– És kurva biztos, hogy nem a szarházi Díaz lesz az.

– Én befejezem a szalagokat, Brennan pedig végignézi Nordstern maradék papírjait.

– Oké – egyeztem bele. – De a hotelben dolgozom.

Hirtelen sürgető kényszert éreztem, hogy a fürdőszobám közelében legyek.

– Nem kívánod a társaságomat? – Ryan megbántott arcot vágott.

– A légy miatt van – feleltem. – Nem jövünk ki.

Mire megfordultunk a kapitányságon, felszedtem Nordstern papírjait, és visszaértem a hotelbe, már elmúlt öt.

A járda úgy nézett ki, mint amit eltalált egy Tomahawk rakéta. Négy légkalapács intézett ellene egyesült támadást; mintha az agyamban dolgoztak volna. A reflektorok és az uzsonnás táskák arra engedtek következtetni, hogy ez egész éjjel így fog menni.

Különösen színes szitkokat motyogtam magam elé.

Ryan és Galiano megkérdezték, jól vagyok-e. Biztosítottam őket, hogy csak pihenésre van szükségem. A fürdőszobát nem említettem.

Ahogy leléptek, láttam, hogy a fiúk röhögnek.

A paranoiám feléledt.

Megismételtem a szitkot.

A szobámban rögtön felkutattam a gyógyszeres táskámat.

Katy folyton nevet rajtam. Valahányszor külföldre utazom, egész gyógyszertárat cipelek magammal. Szemcsepp. Orrspray. Gyomorégés elleni. Hashajtó. Sose lehet tudni.

De most tudtam.

Bedobtam egy Imodiumot és egy marék Pepto-Bismolt, majd elnyúltam az ágyon.

És rögtön kirohantam a fürdőbe. Amikor jókora idő múlva ismét lefeküdtem, még remegtem, de már jobban voltam.

A légkalapácsok dübörögtek.

A fejem is csatlakozott.

Bekapcsoltam a ventilátort. Ahelyett, hogy elnyomta volna a zajt, még hozzáadott egy kicsit.

Visszamentem a fürdőbe, bevizeztem egy rongyot, a homlokomra tettem, újra hanyatt vágódtam, és azt kérdeztem magamtól, vajon tényleg van-e értelme élni.

Épp elszenderedtem, amikor csörgött a mobilom. Szitkozódás.

– Igen?

– Ryan.

– Igen.

– Jobban vagy?

– Átok rád meg a haladra.

– Én mondtam, hogy hot dogot egyél. Mi ez a zaj?

– Légkalapács. Miért hívsz?

– Igazad volt Melbourne-nel kapcsolatban. Zuckerman két évet töltött ott valami reproduktív biológiai kutatási ösztöndíjjal vagy mi.

- Nohát, nohát.
- Félig figyeltem Ryanre, félig a gyomromra.
- És sosem találsz ki, ki volt még ott.
- Ez a név viszont teljes figyelmet követelt.

28

- Az a Lucas, aki lefoglalta Antonio Díaznak a *paraísoi* csontvázat?
- Hector Luis Castillo Lucas.
- Dehát Lucas törvényszéki orvos.
- Úgy tűnik, nem úgy kezdte.
- Mi köze van Díaznak Lucashoz? – kérdeztem.
- Még jobb kérdés: mi köze van Zuckermannak Lucashoz?
- Zuckerman és Jorge Serano előkerítésével hogy állunk?
- Egyelőre semmi. Galiano figyelteti a házukat és a klinikát, és körözést adott ki a kocsira. A *Paraíso*ba is küldött embereket. Elkapjuk őket a tízes hírek előtt.

- Megszerezte Galiano a házkutatási parancsot?
- Épp most tárgyal a bíróval.

Letettem, helyére tettem a rongyot, és visszafeküdtem.

Ennek semmi értelme. Vagy mégis? Talán dr. Lucas Díaznak dolgozott? Talán ügyészi utasításra rendelte el Patricia Eduardo csontjainak megsemmisítését? Vagy épp ellenkezőleg? Lucas gyakorol nyomást Díazra?

Díaznak köze van Chupan Yához és talán Carlos és Molly lelövéséhez is. De miért akarta lefoglalni a *paraísoi* csontokat? Milyen érdeke fűződhet egy fiatal, terhes lány meggyilkolásához?

Carlos és Molly! A gyilkosuk vajon tényleg az én nevemet mondta? Én lennék a következő célpont? De kinek a célpontja? Rémülten és reszketve bújtam a takaró alá. A fejemben továbbra is kérdések kergették egymást. Lucasnak ismernie kell Zuckermant. Két guatemalai orvos egy ausztrál kutatóintézetben, egy időben aligha kerülheti el egymást. Talán együtt dolgoznak? De min?

Mi lehet Nordstern nagy titka? És hogyan jött rá? Volt-e más kapcsolat is Bastos és Díaz között azon túl, hogy együtt szolgáltak? Miért keretezte be Nordstern Bastost Díazzal együtt a xaxaxaki ceremóniát ábrázoló képen?

És hogy kapcsolódik össze ez az egész? Összekapcsolódik-e egyáltalán bármi bármivel? Vagy mindezek csak egy korrupst ország életképei?

Vajon veszélyben vagyok?

A légalapácsok elnyomták a csúcsgalamb zaját. A ventilátor duruzsolt. A szoba lassan elhomályosodott, a hangok elhaltak.

Fogalmam sincs, mennyi idő telhetett el. Felvisített a telefon. Felugrottam; már sötét volt.

Lihegés. Aztán megszakadt.

– A hülye barma!

Nyilván rossz számot hívott, aztán egyszerűen letette. Levágtam a kagylót.

Az ágy szélére ültem, és a kezembe temettem az arcomat. Már nem volt annyira forró. A gyógyszerek segítettek.

Rata-ta-ta-ta-ta. Rata-taaaaaat. Rat. Rat. Rat.

Mennyi beton lehet odalenn?

– Na, elég ebből!

Kivettem egy Cola Lightot a hűtőből és felnyitottam.

Ez az.

Kísérletképpen leengedtem pár kortyot a torkomon, majd az asztalra tettem a dobozt. Ezután levetkőztem, és addig zuhanyoztam, amíg a fürdőben már nem lehetett látni a gőztől. Lehunytam a szemem, hagytam, hogy a víz végigfolyjon a mellemen, a hátamon, a felpuffadt hasamon. A fejemen, a vállaimon, a csípőmön.

Megtörölköztem, megfésülködtem, fogat mostam, gyapjúzoknit húztam magamra meg egy FBI-os melegítőt.

Újjászülettem. Előtúrtam Nordstern papírjait, és az asztalra raktam őket. Hallottam, hogy a szomszéd szobában megy a tévé, és azt is, hogy a szomszédom összevissza kapcsolgat. Végül megállapodott egy focimeccsnél.

Az első mappa, amit a kezembe vettem a „Specter” címet viselte. Újságcikkeket, feljegyzéseket, fotókat tartalmazott André Specterről és családjáról. Két polaroid képen Aida Perával volt látható a nagykövet.

A következő mappának nem volt címe. Éttermi és taxiszámlákat tartalmazott. Költségelszámolást. Újságírói kitűzöt.

Lehúztam a kólát.

Odakint a légkalapácsok tovább dübörögtek.

A harmadik mappán a következő felirat volt: „Őssejt”. Már félig végeztem vele, amikor a következőt találtam.

Őssejtek kinyerése holttestekből. Ahogy olvastam, a mellkasom egyre jobban szorított.

La Jollában, Kaliforniában, a Salk Intézetben egy kutatócsoport kidolgozott egy módszert, amellyel őssejteket lehet nyerni posztmortális emberi szövetekből. A felfedezésről hírt adott a *Nature* is.

– Jézusom!

A hangom igen erősnek tűnt az üres szobában. Tovább olvastam.

Különböző oldatokba helyezve egy tízhetes bébi és egy huszonhét éves férfi szövetei kifejtetlen agysejteket adtak. A Salk-csapat egyéb életkoroknál is alkalmazta a technikát, még olyan mintájuk is volt, amit két nappal a halál után vettek.

A lábjegyzet jelezte, hogy a cikket a BBC News honlapjáról töltötték le. Az internetes cím mellé valaki a Zuckerman nevet írta. Jeges forráság öntött el, a kezem remegni kezdett.

Visszaesés.

Ideje egy újabb Imodium-kúrának.

Ahogy kijöttem a fürdőből, észrevettem, hogy furcsa árnyék vetődik az ajtó előtti szőnyegre. Megnéztem, mi az. Az ajtó nem volt rendesen becsukva.

Nyitva hagytam volna, amikor megérkeztem és lerohantam a fürdőt? Borzalmasan éreztem magam, de az efféle hanyagság egyáltalán nem volt jellemző rám.

Becsuktam az ajtót, ráfordítottam a zárat, közben az eddigi tüneteimhez valami önkéntelen reszketés is társult.

Tárcsáztam Galianót. Általános gyöngeség tört rám, a kezem remegése fokozódott.

Galiano és Ryan nem voltak bent. Mielőtt üzenetet hagyhattam volna, rám tört a hányinger.

A fenébe! Nem betegedhetem meg!

Összeszedtem Nordstern iratait, és a fotel mellé halmoztam őket. Magam alá húztam a lábam, és betekertem magam egy takaróba. Percről percre rosszabbul lettem.

Kinyitottam egy mappát. Feljegyzések az interjúkról. Törölgetnem kellett az arcomat, miközben olvastam. Izzadságpatakok folytak végig rajtam a melegítő alatt.

Pár perc múlva éles fájdalmat éreztem a hasamban és remegést a nyelvem alatt. A torkomtól a fejbőrömig elöntött valami forróság.

A fürdőbe rohantam, és addig öklendeztem, amíg megfájdult az oldalam. Visszagubóztam a székbe. Néhány percenként megismételtem a járatot. Minden alkalommal gyengébb és gyengébb lettem.

A negyedik kör után államig húztam a takarót. Durvának éreztem magamon a pamutot. Éreztem a saját bűzöm. A fejem forgott, csillagokat láttam, ha becsuktam a szemem.

A légkalapácsok hangja csillapodott, mintha kukorica pattogna. Nyár esti sáskákat láttam. Áttetsző szárnyakat. Vörös, domború szemeket. Úgy éreztem rovarok mászkálnak az ereimben.

Aztán Katyvel voltam. Kicsit volt, három- vagy négyéves, egy könyvet olvastunk gyerekversekkel. Világosszöke haja volt. Úgy sütött át rajta a napfény, ahogy a hold az esti párán. Azt a köténykét viselte, amit Nantucketben vettem neki.

Hadd segítsék, kicsim.

Egyedül is tudom.

Persze, hogy tudod.

Tudom a betűket. Csak nem mindig tudom összerakni.

Igen, ez a nehéz.

Türelem.

Protektor Hektor mindig zöldben járt.

Védelmesni őt, a királynőhöz állt.

De a király és a neje nem szerette őt,

Hektor el is hagyta őket, még este előtt.

Miért nem szerették őt, anyu?

*Nem tudom.
Rossz ember volt?
Nem hiszem.
Hogy hívták a királynőt?
Arabella.
Katy kacagott.
És a királyt?
Charlie Oliver.
Újra csak kacag.
Mindig olyan vicces neveket mondasz, anyu.
Szeretem, ha nevensz.
Mi az, hogy Protektor?
Védelmező.
Mi volt Protektor Hektor keresztnéve?
Lucas.
Talán nem is volt igazi Protektor.
Talán nem.
Mi volt akkor?
Konnektor?
Kacagás.
Korrektor.
Kollektor.
Tranzisztor.
Imposztor.
Proszektor.
Inspektor.*

Arra tértem magamhoz, hogy a fürdőben állok, a homlokomat és a tenyeremet a tükörhöz nyomom.

Lehet, hogy ez volt az a szó, amit Molly félrehallott? Nem inspektor Nem Specter.

Hector.

Hector Lucas.

Tényleg fordítva lenne? A doktor tartaná a markában az ügyészt? Talán Lucas rendelte meg a merényletet Molly és Carlos ellen? Mi köze lehet a Chupan Ya-i munkánkhoz? Nem látszik semmi értelme. Talán ő

ölette meg Nordsternt is, amikor az túl közel jutott az igazsághoz? Ő ölette meg Patricia Eduardot? S talán hasonló módon akar elbánni Zuckermannal és Jorge Seranóval is?

Talán Galianót és Ryant is megpróbálja eltenni láb alól?

Levágódtam az asztal mellé, és a mobilom után kezdtem kotorászni.

Sem Ryan, sem Galiano nem vette föl.

Letöröltem az arcomról az izzadságot a kézfejemmel.

Hová készülhettek? Zuckerman klinikájára? A hullaházba?

Gondolkodj!

Nagy levegőt vettem, kinyitottam majd újra lecsuktam a szememet. Képek rohantak előttem. Csillagok villódtak szemhéjamon.

Mit tegyek?

Nagy levegőt vettem. Majd még egyet.

Ha Lucas tényleg veszélyes, azt Ryan és Galiano nem tudhatják. Zuckerman talán már kapcsolatba lépett vele, és Lucas talán azt hiszi majd, azért jönnek, hogy letartóztassák, és egyből tüzet nyit?

Cipőt húztam, magamhoz vettem a táskám, és lerohantam a lépcsőn.

Húsz percbe telt, amíg taxit találtam.

– *Donde?*

Hová?

Hová mehetett Ryan és Galiano. Nem a *Paraíso*hoz, nem a Zuckerman-klinikára. Ezeket a helyeket figyelték.

A sofőr az ujjával dobolt a kormányon.

Hol lehet Lucas?

Vagy inkább Díazra lenne szükségem? Dr. Ferreira megmondhatja.

Teljes testemben reszkettem, a fogaim úgy csattogtak, mint a nyeleslepke.

– *Donde, Señora?*

Koncentrálj!

– Morgue del Organismo Judicial.

– Zona Tres?

– *Oui.*

Ezt eltévesztettem. Vajon miért?

Amíg a taxi áthaladt a városon, az ablakon át a folyton változó fények és formák pompáját figyeltem. Az utcák fölött zászlók lógtak.

Hirdetések borították a kerítéseket, a falakat, a táblákat. Meg sem próbáltam elolvasni őket. Úgyis képtelen lettem volna rá. A fejem úgy forgott, mint piás napjaimban, amikor mindig úgy aludtam el, hogy egyik lábamat a padlóra eresztettem, hogy legalább valamennyire a földön maradjak.

Tudtam, hogy túlfizettem a taxist, a vigyorából és abból, hogy nagyon sebesen tépett el.

Nem számít.

Végighordoztam a tekintetem az épületen. A környék pont olyan lerobbant volt, ahogy arra emlékeztem, a temető még nagyobb és sötétebb. Galiano kocsiját sehol nem lehetett látni.

Bámultam a hullaházat. Ferreira. Találkoznom kellene dr. Fereirával.

Egy murvás kocsibejárót követtem az épület bal oldalán. A szandálom keltette zaj a fűlemben visszhangzott.

Az út egy parkolóba vezetett, ahol két szállítókocsi, egy fehér Volvo és egy fekete furgon állt. A Batmobil sehol.

Egy verítékcsepp gördült a jobb szemembe. Kitöröltem az ingujjammal.

És most? Nem gondoltam, hogy Ryan és Galiano nélkül megyek be. Keressem meg Fereirát?

Megpróbáltam a személyzeti ajtót az épület hátsó felén. Nem ment. A kocsibejáró, ahol a hullákat vitték be, ugyancsak zárva volt.

Megpróbáltam még csöndesebben járni. Odamentem az első kocsinhoz, és benéztem az ablakon. Semmi.

Átmentem a másikhöz.

A harmadikhoz.

Egy kulcsosomó hevert az ülésen.

Zakatoló szívvel meglovasítottam a zsákmányomat, és visszabotladoztam az épülethez.

A kulcsok egyike sem nyitotta a személyzeti ajtót.

A francba!

A kezem remegett, ahogy végigpróbálgattam a kulcsokat a kocsibejáró ajtaján.

Nem.

Nem.

Nem.

Elejtettem a kulcscsomót. Remegtek a lábaim, ahogy négykézláb keresgélni kezdtem a sötétben. Jó időbe telt, míg ráakadtam. Felkeltem és újrakezdttem.

Az ötödik vagy a hatodik kulcs becsúszott a zárba, és elfordult. Résznyire feltaszítottam az ajtót, és vártam.

Semmi sziréna. Sehol egy fegyveres őr.

Följebb taszigáltam még egy métert. A vezetőkerekek zajosabbak voltak, mint a légkalapácsok a hotelnél.

Senki nem mutatkozott. Lélegzetvisszafojtva leguggoltam, és beoldalaztam a hullaházba. De miért is akartam én bent lenni? Ja, igen. Dr. Ferreira vagy Ryan, vagy Galiano.

A halál és fertőtlenítő ismerős szaga ölelt körül. Bármikor felismerném ezt a szagot.

A fal mellett kúszva mentem végig a folyosón, elhaladtam egy kerek ágy, egy mérleg, egy iroda és egy lefüggönyözött helyiség mellett.

A montreali laboromban volt egy hasonló szoba. A halottakat a túloldalra viszik. A függönyöket széthúzzák. Megkönnyebbülés vagy fájdalom. A legszomorúbb helyiség az egész épületben.

A betekintő után a folyosó egy merőleges folyosóba futott. Kinéztem jobbra, aztán balra.

Újra tűzijáték a szemeim előtt. Lehunytam, majd kinyitottam őket. Jobb.

Bár mindkét irányban sötét volt, tudtam jól, hol vagyok. Balra felismertem a boncsobákat, jobbra azt a folyosót, amelyen Angelina Ferreira az irodájába vezetett.

Mennyi idő telt el azóta, hogy átnyújtotta nekem Eduardo CT-jét? Egy hét? Egy hónap? Egy emberöltő?

Jobbra indultam. Talán itt van. Mondhatna valamit Lucasról.

A beleimbe hasító fájdalomtól meggörnyedtem. Gyors, apró levegőket vettem, vártam, hogy csillapodjon a fájdalom. Amikor felegyenesedtem, a tűzijáték fortissimóba csapott, a fejem teteje meg mintha felrobbant volna. A falat markolva, hosszú görchullámok közepette okádni kezdtem.

Dr. Ferreira? Ryan? Galiano?

Körülbelül egy évtized múltán az öklendezés elmúlt. A szám keserű volt, az oldalam fájt. A lábaim mintha gumiból lettek volna, a testem égett és meg akart fagyni egyszerre. Dr. Ferreira küldhetne valakit, hogy ezt feltakarítsa.

A fal segítségével továbbhaladtam. Az iroda üres volt. Megfordultam, és a boncteremek irányába indultam.

Az első üres volt, sötét és kihalt.

Ahogy a második is.

Kék fényt láttam kikúszni a hármashatodik boncterem ajtaja alól, onnan, ahol Patricia Eduardo holttestét megvizsgáltam. Talán ott van.

Óvatosan kinyitottam az ajtót.

Szürreális a csönd az éjszakai hullaházban. Nem szólnak a szivattyúk, nem visít a fűrés, nem folyik a víz, nem ütődnek össze a fém szerszámok. Semmilyen más csöndhöz nem fogható.

A szobában senki nem volt, csak halálos csönd.

Valaki egy röntgenképet hagyott az átvilágítón. Fény szökött ki a film szélei mellett, ahogy a fekete-fehér tévé villog kék-fehéren a sötét szobában. A fém- és üvegfelületek hidegen, acélosan fénylettek.

Egy tepsi feküdt a rozsdamentes acélhűtő mellett a terem végében, gurulós állványon. Rajta egy hulla, zsákban.

Újabb görcsök. Fekete pöttyök ugráltak a szemem előtt.

Az asztalra hajoltam, lehajtottam a fejem, és mélyeket lélegeztem.

Belégzés.

Kilégzés.

Belégzés.

Kilégzés.

A pöttyök eltűntek, a rosszullét enyhült.

Jobb.

Egy hulla, amely nincs hűtőben. Valaki itt dolgozik.

– Dr. Ferreira?

A mobilomért nyúltam. Nem volt a zsebemben.

A francba!

Elhagytam volna? Vagy a hotelben felejtettem? Mikor jöttem el a hotelből?

Az órámra néztem. Nem tudtam leolvasni a számjegyeket. Ez nem megy. El kell mennem. Nem vagyok olyan passzban, hogy segítsek nekik.

Kinek segítsek?

Hova kell mennem?

Hol vagyok egyáltalán?

Ebben a pillanatban mozgást éreztem a hátam mögött. Nem hangot hallottam, inkább a levegő rezzenését éreztem.

Megfordultam.

Az agyamban tűzijáték. Tűz égetett az ágyékomtól a torkomig. Valaki állt az ajtóban.

– Dr. Ferreira?

Mondtam vagy csak képzeltem, hogy mondtam? Az alak tartott valamit a kezében?

– Señor Díaz? Semmi válasz.

– Dr. Zuckerman?

Az alak nem mozdult.

Éreztem, hogy a kezem csúszik. Az arcom a tepszi pereméhez vágódott. Valósággal felrobbant a tudóm. A padló nagy sebességgel rohant felém.

Sötétség.

29

Soha életemben nem fáztam még ennyire.

Jégen feküdtem egy mély, sötét tó alján.

Megráztam a kezemet, hogy visszatérjen beléjük a vér, küzdöttem, hogy a felszínre jussak.

De túl nagy volt az ellenállás. Túl mély a tó.

Kifulladtam.

Egy döglött hal. Algák. A mélység lakói.

Kitártam a karjaimat, mint egy gyermek, aki hanyatt fekvő angyalt rajzol a hóba.

A kezem nekiütődött valaminek.
Tapogattam a körvonalakat.
Vízszintes perem, lekerekítve.
Tapogattam a peremet. Nem jég. Fém. Úgy borult körém, akár egy koporsó.
És jött a felismerés.
Mély levegőt vettem.
A halál és a fertőtlenítő büze. De az arány most más volt. A rothadó hús vitte a prímet.
Fagyasztott hús.
A szívem csaknem megállt.
Istenem!
Egy tepsiben feküdtem, a hullaház hűtőjében.
Együtt a halállal.
Ó, istenem!
Mióta vagyok eszméletlen?
Ki rakott a tepsibe?
Vajon itt van még?
Kinyitottam a szemem, és fölemeltem a fejem.
Az agyamban üvegszilánkok. A belsóm vonaglott.
Hallgatóztam.
Csönd.
Feltámaszkodtam a könyökömre, és erőltettem a szememet.
Vaksötét.
Felültem és vártam. Remegtem, de legalább hányingerem nem volt.
A lábaim élettelen súlyokként heverték. Kezemmel közelebb húztam a bokáimat, és masszírozni kezdtem őket. Lassan visszatért beléjük az élet.
Hallgatóztam, hátha hallok valamit kintről.
Csönd.
Átemeltem a lábaimat a peremen, és elrugaszkodtam a tepsitől. A térdeim nem tartottak meg, a földre vágódtam. Fájdalom hasított a bal csuklómba.
A francba!
A jobb kezem egy gumikereket érintett.
Négykézlábra álltam.

Még egy tepsi.

Nem voltam egyedül.

A tepsiben egy zsák. Nem volt üres.

Elhátráltam a hullától. A szám kiszáradt. A szívem hevesen vert.

Megfordultam, és arrafelé kezdtem vergődni, amerre az ajtónak kellett lennie.

Istenem, van belül kilincs? Van ezeken az izéken kilincs belül? Legyen kilincs!

Vagy ezerszer nyitottam már ki hullaházi hűtőket, de ezt sosem figyeltem.

Reszketve tapogattam a sötétben.

Lécci!

Hideg, kemény, sima fém. Végigtapogattam.

Légy szíves! Legyen kilincs!

Percről percre erőtlenebb voltam. Epét éreztem a számban, küzdöttem a reszketéssel.

Vagy egy évtizeddel később ráakadt a kezem.

Igen!

Lenyomtam a kilincset, és meglöktem az ajtót. Lágy, suhogó hangot adott, ahogy kinyílt. Kinéztem.

Az átvilágítón füstszürke szervek, áttetsző csontok, egy ember sötétben fénylő portréja.

A hármas boncterem, félhomályban.

Csak nem a hármas mostani lakóját rejti a tepsi mögöttem?

Vajon mindkettőnket ugyanaz tett a jégre?

Megfordítottam a lábujjcselit és megpróbáltam leolvasni a nevet.

RAM...

Elúsztak a betűk, akár a kavicsok a patak alján.

Pislogtam.

RAMIR...

Homályos.

RAMIREZ.

A Smith vagy Jones guatemalai megfelelője.

Végigkúsztam a tepsi mentén, közben felhúztam a cipzárt. A végén felnyitottam a hajtókát.

Zuckerman arca egy szellem arca volt, homlokában lyuk, egy sötét pötty. Vértoltok feketedtek a ruháján.

Felemeltem a kezét. Már teljesen merev volt.

Rettenetesen remegve hátrálni kezdtem, közben visszahúztam a cipzárt.

A fenekemmel kilöktem az ajtót, és visszahátráltam a hármason boncterembe.

Hideg vas nyomódott a tarkómnak.

– Isten hozta ismét, dr. Brennan.

Felismertem a hangot.

– Köszönet, hogy megspórolt nekünk egy utazást.

– Lucas?

Éreztem tarkómon a karikát, a cső száját, amely bármelyik pillanatban átröpíthet egy golyót az agyamon.

– Valaki másra számított?

– Díazra.

Lucas felhorkant.

– Díaz azt csinálja, amit mondok neki.

Zavart agysejtjeim azt kiabálták: húzni az időt!

– Megölte Maria Zuckermant. Miért? A fejem nehéz volt, a nyelvem merev.

– És megölette Ollie Nordsternt.

– Nordstern hülye volt.

– Nordstern elég okos volt ahhoz, hogy leleplezze a maga mocskos sejtgyárasdiját.

Egy kis szünet a levegővételben mögöttem.

Beszéltetni!

– Ez volt Patricia Eduardo hibája is? Kitalálta, miben mesterkedik Zuckerman?

– Ügyes kislány.

A terem forgott velem.

– Kemény maga, dr. Brennan. Keményebb, mint gondoltam.

A pisztoly csöve a nyakamnak ütődött.

– Vissza az ágyikóba!

Még egy ütés.

– Mozgás!

No nem, dehogy megyek vissza a frigóba!

– Azt mondtam, mozgás! – Lucas meglökött.

Nem!

Golyótól meghalni vagy hűtőben, isten tudja hogyan? Megfordultam, és az ajtó felé rohantam.

Zárva!

Megpördültem, és farkaszemet néztem a támadómmal.

Lucas Berettájával a mellkasomra célzott.

A látásom elhomályosodott.

– Gyerünk, dr. Lucas, lőjön le.

– Nincs értelme.

Úgy méregettük egymást, mint két ellenséges állat.

– Zuckermant miért? – kérdeztem. A négy példány Lucas lassan egyesült. – Zuckermant miért?

Mondtam vagy csak képzeltem?

– Nagyon sápadt, dr. Brennan.

Megpróbáltam arrébb pislogni egy verítékpatakot.

– Kiváló kollégám jó társasága lesz.

Küzdenem kellett, hogy megértsem, amit mond.

– Miért?

– Zuckermanban nem lehetett megbízni. Gyenge volt és hajlamos a pánikra. Nem úgy, mint maga.

Miért nem lőtt már le Lucas?

– Maga gyilkolta meg a pácienseit, dr. Lucas? Vagy csak lopott ezt-azt a hullájukból?

Lucas nyelt egyet, az ádámcsutkája úgy ugrált, mint egy kölyök a gumikötélen.

– Nagy eredményeket érhattünk volna el.

– Vagy virágzó feketepiacot építhettek volna a gyilkosságokra. Lucas ajka valami grimaszfélébe kanyarodott.

– Maga még annál is jobb, mint amit feltételeztem. Rendben. Szeretem, amikor komolyan mennek a dolgok. Csevegjünk a tudományról.

– Csevegjünk.

Húzni az időt!

– A maguk elnöke a tizenkettedik századba taszította vissza az őssejtkutatást.

– Tudományetikai elkötelezettségből döntött így.

– Etika? – Lucas felnevetett.

– Az ő érveik nem számítanak?

A gondolataim nem álltak össze. Egyre jobban nehezemre esett gondolkodni.

– Hogy az őssejtek kinyeréséhez csecsemőket kell leölni? Hogy az őssejtkutatók nem jobbak, mint Mengele és a hentesei? Ezt a baromságot nevezi maga tudományos etikának?

Lucas a falra ragasztott biztonsági előírások felé intett a pisztollyal.

– Egy blasztociszta nem nagyobb, mint az a pont az i-n.

– De egy élet – a hangom zavaros volt, és mintha nagyon messziről jött volna.

– A termékenységkezelés melléktermékei. Abortuszok szemetei.

Lucas zaklatottsága fokozódott. Ezt elszúrtam.

– Százvezrek szenvednek Parkinson-kórban, diabéteszben, gerincsérüléssel. Segíthetnénk rajtuk.

– Ez volt Zuckerman célja?

– Igen.

– A magáé meg, hogy felhizlalja a pénztárcáját.

– Miért ne? – Nyál csillogott a szája szélén. – Műszívek. Gyógyszerek. Szabadalmak az ortopéd segédeszközökre. Egy ügyes orvos milliókat kereshet.

– Úgy, hogy embriókat gyilkol vagy rabol?

Nem kérdeztem ezt már?

– Zuckerman az idők végezetéig petéket és spermákat kevergetett volna az edénykéiben. Az én módszerem gyorsabb volt. És működhetett volna.

Arra vágytam, hogy lecsukhassam a szemem.

– Tudja, hogy vége – mondtam.

– Akkor van vége, amikor én mondom.

Aludni akartam.

– Zuckerman halálára fény derül. A labort lefoglalták.

– Hazudik. – Az alsó szemhéja megremegett.

– Két detektív tart ide. Találkozóm van velük.

Lucas megnedvesítette az ajkát.

Tovább ütöttem a vasat, de már alig voltam tudatában annak, amit mondok.

– Kiderül az igazság Chupan Yárol. Készítjük a jelentést arról, mi történt azokkal a szerencsétlenekkel – a térdeim rogyadozni kezdtek –, és a zsarolásnak vége. Kiderül, hogy Díaz nyakig benne volt. És nem lehet a balekja többé.

Lucas ujja megfeszült a ravaszon.

– Jorge Serano őrizetben van. Vádalkut kötnek vele, és befűjja magát.

Gúnyosan felnevetett.

– Aztán mit vernek rám, hogy elloptam pár döglött embriót?

– Patricia Eduardo meggyilkolását.

Lucas tekintete nem remegett meg.

– A csontváz már régen nincs meg. A halott kiléte mindig is csak sejtés marad.

– Valamiről elfeledkezik, dr. Lucas. Patricia magzatáról. Akinek nem hagyta, hogy meglássa a napvilágot.

A távolból szirénát hallottam. Lucas hirtelen jobbra kapta a fejét, majd újra rám nézett.

Beszélni!

– Azokat a bébicsontokat az anya ruhájában találtam. Alkalmasak a DNS azonosítására.

A hangom egyre gyengébb volt.

– A DNS stimmelni fog azzal a mintával, amit Patricia Eduardo édesanyjától vettünk. Ez a magzat kinyúl a sírból, és megpecsételi a maga sorsát.

Lucas ujjizületei elfehéredtek, míg a tekintete kemény lett, sötét. Egy sarokba szorított orrgyilkos, terrorista, túszejtő tekintete. A felismerés: nincs kiút.

– Ebben az esetben akkor magával is végezhetek. Eggyel több vagy kevesebb...

Fátyol hullott a tekintetem elé. Képtelen voltam megszólalni, mozdulni. Egy guatemalai hullaházban végzem.

Aztán:

– Maga ügyes és leleményes, dr. Brennan. El kell ismernem. Legyen ez a legszerencsésebb éve.

A fekete ködön át láttam, hogy Lucas elhúzza a pisztolyt a mellkasomtól, a szájába csúsztatja a csövet, és meghúzza a ravaszt.

30

A sztori sosem került a címoldalakra, sem Guatemalában sem Kanadában.

Guatemala Cityben a *La Hora* hozott egy cikket arról, hogy Miguel Angel Gutiérrez ellen vádat emeltek szándékos emberölés vádjával. Idézték Claudia de la Aida édesanyját, aki elégedett volt a nyomozással. Két rövid hasáb. A tizenhetedik oldalon. Patricia Eduardo és Maria Zuckerman halálát – más-más cikkek – a szervezett bűnözés számlájára írták. Lucas halálát öngyilkosságnak minősítették.

Egyetlen szó sem esett az összejtekről.

Montrealban a *La Presse* és a *Gazette* számolt be röviden a Ste-Catherine úti lövöldözésről. Carlos Vincente mellett egy másik gyanúsítottat is azonosítottak Guatemalavárosban. De a férfi meghalt, mielőtt őrizetbe vehették volna. Pont. Semmi spekuláció arról, miért is lőtt le egy guatemalai egy amerikaiit Montrealban.

Antonio Díaz, Alejandro Bastos és André Specter neve az ügyel kapcsolatban nem látott nyomdafestéket. Díaz bíró maradt. Specter nagykövet.

Bastos pedig feltehetően halott maradt.

Soha nem jöttem rá, miért fordította Hector Lucas maga ellen a fegyvert. Talán elkeseredéssel kevert gőg lehetett. Felsőbbrendű lénynek tekintette magát, és még akkor is ő akarta megszabni a játékszabályokat, amikor már világos volt, hogy vége. Azt hiszem, az is az önteltségének köszönhető, hogy az én életemet megkímélte. Azt akarta, hogy sose felejtsem el, ki döntött úgy, hogy életben maradok; azt akarta, hogy emlékezem rá. Valamilyen értelemben az emlékműve vagyok.

Ryan a hullaházi kalandot követő reggelen már hétkor bent volt a kórházban. Virággal.

– Kösz, Ryan, gyönyörű.

– Akárcsak te – idétlen vigyor.

– Persze, a szemeim feketék, az arcom olyan, mint egy padlizsán, tú lóg a karomból, és Kevorkian nővér épp most lökött egy kúpot a seggembe.

– Nekem szép vagy.

A haja csapzott volt, két napja nem borotválkozott, a kabátja foltos ott, ahol lehamuzta és aztán megpróbálta kidörgölni. Ő is szép volt nekem.

– Oké – mondtam. – Add ide.

Magamnál voltam, de gyöngének éreztem magam. Bármi volt is bennem, már távozott, elűzték a gyógyszerrel, vagy egyszerűen csak kifáradt.

– Galiano és én megpróbáltunk hívni, amikor a bíró kidobta a papírt a Zuckerman-klinikához. Nem vette föl senki. Újra próbáltuk, amikor a zsaruk lekapcsolták Jorge Seranót.

– Vagy a fürdőben voltam, vagy már elindultam, a telefonom meg ott maradt.

– Arra gondoltunk, hogy már lefeküdtél és kikapcsoltad a telefont. Visszamentem a hotelbe, kopogtam, aztán megpróbáltam benyitni.

– Mit reméltél?

– Csak egy barát egészsége miatt aggódtam. Gyomorba boksoltam. Hátraugrott.

– Az a *taqueria* a te ötleted volt.

– Te választottad a halat.

– Tisztán emlékszem, hogy ételmérgezést nem rendeltem.

– Úgy tűnik, az benne van az árban. De az is meglehet, hogy nem a halat kell hibáztatnod. Az ajtód mindenesetre nyitva volt, a szobád feltúrva – tért vissza a témára Ryan. – Megláttam a cikket a hullákból való összejtnyerésről, és arra gondoltam, hogy nyomozni indultál vagy valami hasonló hülyeséget csinálsz.

– Kösz.

– Szóra sem érdemes. Felkeltettem Galianót, hogy a nyomodba eredjünk.

– Gondolom, repesett az örömtől.

– Bat nem az a morgolódos típus. Hívtuk a FAFG-t. Voltak, akik még dolgoztak, de nem láttak téged. Megemlítettem, hogy azt feltételezted, Zuckermannak köze van Lucashoz, úgyhogy Bat elhatározta, elcseveg Lucassal. Lucas azonban nem volt otthon. Úgy döntöttünk, megnézzük a hullaházat. Észrevettük Zuckerman Volvóját a parkolóban és a félig nyitott kocsibejárót.

– Hol voltak a biztonságiak?

– Lucas hazaküldte őket. Valószínűleg sietős boncolást tervezett Maria Zuckermanon.

– Kollégája halála fölött érzett elviselhetetlen megrendültségében. Ryan bólintott.

– De amikor a boncterembe léptünk, már Lucas agyveleje díszítette a falakat. Eszméletlen voltál, ezért csinos kis seggedet egy mentőautóba raktuk, aztán rohantunk, hogy megizzasszuk Seranót.

Ryan elsöpörte a tincseket a homlokomból, és olyan kifejezéssel nézett rám, amit nem tudtam megfejteni.

– Lucas arra utasította Seranót, hogy szabaduljon meg tőled. Fulladásos halált gondoltak ki neked. Kapóra jött, hogy fél évet töltöttél a fürdőben. A légkalapácsok pedig elnyomták a hangot. A kommandósfiú megbolondította a kóládat, és azt tervezte, megvárja a nagy összeesést, és akkor majd jön a kispárnával. *Problemo*. Feltűnt egy szobalány. Serano *muy pronto* húzott el a helyszínről.

– Beszéltetek a személyzettel?

Ryan bólintott.

– A szobalány azt hitte, én vagyok.

– Mi a szart itatott velem Serano?

– Ki tudja? Ő nem árulta el. Mi azt mondtuk a mentősöknek, ételmérgezésed van. Kimosták a gyomrod, a szállodában meg kiürítették a szemeteseket.

– Jól fejbe nyomott.

– Azt akarták. Az orvosok szerint volt némi szerepe a bogyóknak abban, hogy nem vesztetted el az eszméletedet. Meg hát ki is rókáztál valamennyit.

Megcsiklandozta az állam alját.

Ellöktem a kezét. Megrázkódtam.

– A csuklód?

– Csak egy ficam.

Ryan megfogta a kezem, és végigcsókolta az ujjaimat.

– Megijesztettél bennünket, mézes puszedli.

Zavartan témát váltottam.

– Lucas ötlette meg Nordsternt?

– Úgy néz ki. Nordstern eredetileg azért jött, hogy Clyde Snow-ról és humanitárius munkájáról írjon. Miközben anyagot gyűjtött Chupan Yárol és más tömegmészárlásokról, régi katonai anyagokba futott bele Alejandro Bastosról és Antonio Díazról. Egy idő után kitalált volna Díazról, és Lucas elvesztette volna az emberét. Minden bizonnyal ezért lövette le.

– Valószínűbb, hogy a dolognak Patricia Eduardóhoz van több köze. Úgy tűnik, Nordsternt minden jó sztori érdekelt. Amikor Guatemalavárosba érkezett, olvashatott vagy hallhatott az eltűnt lányokról, és utánajárt a dolognak. Amikor rájött, hogy a négy közül az egyik egy nagykövet kölyke, ezt a nyomot kezdte hajtani. Amikor kiderítette, hogy Chantale-nak problémái vannak s a nagykövet egy tetű, kíváncsi lett a részletekre.

– De miért ment Montrealba?

– Ebben a dologban hasonlóan gondolkodott, mint mi. Úgy vélte, megcsinálja az évtized sztoriját, ha Spectert össze tudja kapcsolni az emésztőben talált hullával. Szuper anyag. Egy minden hájjal megkent nagykövet. Fiatal, naiv lányok. Szex. Gyilkosságok. Rejtélyes haláleset. Emésztőgödör. Diplomáciai mentesség. Külföldi szálak. Azt nem hiszem, hogy tudta, hogy Patricia Eduardo terhes.

Ryan a kézfejemet simogatta, míg beszélt:

– De isten tudja, hogy rakta a képbe az össejteket. Találtunk egy számlát a *Paraisoból* Nordstern elszámolásai között.

– E szerint ott is lakott?

– A kíváncsi elme előtt nincsenek határok. Így ismerte meg Jorge Seranót.

– Aki elvezette Zuckermanhoz.

– Ami által elkezdett érdeklődni az embrionális össejtkutatás iránt.

– Ami miatt pedig meg kellett halnia. Ha épp nem a diazos dolog miatt.

Egy pillanatig mindketten hallgattunk. Aztán;

– Mi lesz Chantale Specterrel?

– Kártérítést fizetnek a MusiGónak, aztán rehab.

– Lucy Gerardi?

– Szülői felügyelet. Chantale segítsége nélkül nem jöhet ki a dologból.

Kicsit féltem megkérdezni:

– A belső vizsgálat?

– Az osztály és én rendben vagyunk Señor Vicentével kapcsolatban.

– Örülök neki, Ryan. Szép lövés volt.

Bejött K. nővér, hogy megnézzze, jól áll-e a csövem.

– Hol van Galiano? – kérdeztem, miután távozott. Egy villanásnyi homlokráncolás.

– Be fog ugrani hozzád.

Ryan a lapockám alá nyúlt, magához húzott, arcát a fejem tetejére fektette.

Kellemes meleg áradt szét bennem.

– Amikor tegnap láttalak a földön feküdni a fegyver mellett, úgy éreztem, valami megszakad bennem.

Úgy megdöbbsentem, hogy szólni sem bírtam. De jobb is volt így. Csak valami hülyeséget mondhattam volna.

– Rájöttem valamire.

Furcsán szólt a hangja. A mellkasához szorította a fejemet.

– Vagy talán csak beismertem magamnak végre. Beletúrt a hajamba.

Mit? Mit ismertél be?

– Tempe, én...

Elakadt a hangja.

Jaj, istenem! Csak nem az sz betűs szóval akart jönni?

– Túl sokat láttam az élet sötétebbik oldalából ahhoz, hogy túlzottan bízzam az emberekben. Nemigen hiszek a hepiendben – éreztem, hogy nyel egyet –, de benned hiszek.

Visszafektetett a párnára, és homlokon csókolgt.

– Ideje újragondolnunk, hányadán is állunk egymással.

Szólni akartam, hogy semmiképp se hagyjam veszni ezt az irányt. De a szemem már lecsukódóban volt.

– Gondolkodj rajta – a búzavirág szemek egyenesen a lelkembe fúródtak.

Fogok.

Mikor legközelebb felébredtem, Mateo és Elena állt fölöttem. Elena arcát annyira összeráncolta az aggodalom, hogy egészen úgy festett, mint egy shar-pei.

– Hogy érzed magad?

– Kutwabajom!

Mateóval felneveltünk. Iszonyúan fájt.

– Mi olyan vicces?

– Molly mondta ezt.

Biztosítottak róla, hogy a Chupan Ya-i munka jól halad, elmondták, hogy a falusiak temetést terveznek. Mateo épp az imént beszélt Mollyval. Lassan teljesen felépül.

Akárhogy is próbálkoztam, ezúttal sem tudtam ébren maradni.

Galiano volt a következő fantom, aki megjelent az ágyam mellett.

Virággal.

Kezdett a helynek ravatalozószaga lenni.

– Teljesen igaza volt a kollégái ellen készülődő támadás kapcsán.

– Molly és Carlos ellen?

Galiano bólintott. Hasonlóan nett volt a fizimiskája, mint Ryané.

– Jorge Serano kitálalt.

Fura, kellemetlen érzés kezdett úrrá lenni rajtam. Büntudat? Szomorúság? Harag?

– Dehát miért akarta megakasztani a Chupan Ya-i munkálatokat?

Galiano gyors, apró vállvonással reagált.

– Talán nem akarta elveszteni a tűzfalat.

– Díazt.

Galiano bólintott.

– Vagy talán attól félt, hogy az ügyész túl sokat tud, és ha letartóztatják a mézszárlásért, a kis féreg hajlandó lesz bizonyos üzletekre.

– A furmányos szarháziya.

– Amikor Lucas megtudta, hogy engedélyt kértem arra, hogy bevonjam a *Paráiso*-nyomozásba, újabb oka lett rá, hogy eltegye láb alól.

Galiano megfogta a kezem. A bőre durva volt és hűvös. Megcsókolta az ujjaimat.

Először Ryan, most Galiano. Kezdtém úgy érezni magam, mint a pápa.

Aztán a tenyerembe nyomta az ajkát.

Na jó, mégsem úgy, mint a pápa.

– Örülök, hogy jól vagy, Tempe.

Nem, egyre kevésbé voltam rendben. Talán a libidómhoz volt köze, meg ehhez a két fickóhoz.

– Folytasd.

– Serano már össze volt melegedve Lucasszal, hiszen ő volt az, aki bedobta Eduardo hulláját a papa emésztőjébe. És vállalta a sololái lövöldözést.

– De miért a saját lakásánál tüntette el a holttestet? – Megkérdeztem erről is. A marhája azt gondolta, hogy a hullából pár hét múltán semmi nem marad majd. Aztán, amikor a szippantósok összeszedték és a papa tapogatózni kezdett, a szegény kis Jorge csaknem összeszarta a gatyáját.

– Ki ölte meg Patricia Eduárdot?

– Lucas.

– Miért?

– Patricia Eduardo egy házasemberrel tartott fenn viszonyt, terhes lett, és Zuckermanhoz fordult segítségért. Zuckerman nyilván látta benne a lehetséges sejtdonort. Eközben Eduardo valahogy megneszelhette az összejtes dolgot.

– Eduardo és Zuckerman összekaptak, és Eduardo talán megfenyegette, hogy megkondítja a vészharangot. Zuckerman értesítette Lucast. Lucas kivette Patríciát az egyenletből, és megbízta Jorge Seranót, hogy szabaduljon meg a hullától. Serano most éppen arra használja föl széles körű ismereteit, hogy kialkudjon magának valamit. Be nem áll a szája, amióta begyűjtöttem.

– Tudja, hogy Lucas és Zuckerman halott?

– Elképzelhető, hogy ezt elfelejtettük megemlíteni neki.

– Hogy csöppent bele Serano az egészbe?

– Fogalmazzunk úgy, hogy Jorge életviteli költségei meghaladták azt az összeget, amiért a szabad munkaerőpiacon értékesíteni remélhette magát.

- Lucas majmának lenni kifizetődött?
- Jobban bejött, mint seprút tologatni a *Paraisóban*. Lucas nem szerette összemocskolni a kezét. Jorge meg pénzt akart.
- Mi van Nordsternnel?
- Nordsternhez Lucas külső segítséget hívott. Úgy vélte, Jorge zöldfülű ahhoz, hogy a málnásba küldje.
- Szerinted Nordstern tényleg tudta, mi folyik az össejtek körül?
- Érdekes cuccokat találtunk a laptopján. Elég sokat turkált embrionálisössejt-ügyben, valamint az amerikai moratórium ügyében. A letöltések többsége a *paraisói* tartózkodás idejére, illetve az utánra tehető.
- Miután Serano mit sem sejtve Zuckerman klinikájához vezette.
- Nordsternről valószínűleg nem állt távol egy kis betörésecske, behatolásocska. Nyilván besurrant a laboratóriumba, átnyálazta Zuckerman iratait, és rájött, miben mesterkedik Lucas. Hogy a feketepiacon szándékoznak megalapozni a jövőjüket.
- Mikor kezdődött ez az egész?
- Évekkel ezelőtt. Zuckerman petesejtekkel és spermával kísérletezett, embrionális össejteket akart összehozni. Tudod, a donorok adnak egy kis petét, egy kis spermát, te meg összerakod őket, és várod, hogy valamit csináljanak. Aztán elpusztítod az embriót, és tenyészted az össejteket kultúrában.
- Nem szóltam.
- Lucas szemlátomást megalékelte, hogy Zuckerman kutatásai nem haladnak, és azt javasolta neki, hogy próbálkozzon egy másik technikával.
- Hullák. Galiano bólintott.
- Lucas szövetet lopott a rutinboncolások során.
- Jézus!
- Csak hát gyerekekkel sikeresebb a dolog. Galiano a szemembe nézett.
- Nem találsz túl sok gyereket egy hullaházban. Nordstern laptopja egy rakás cikket tartalmazott a guatemalavárosi utcagyerekekről.
- Azt feltételezte, hogy Lucas árvákat gyilkol a szöveteikért? – A haragtól, felindultságtól remegett a hangom.
- Még nem találtunk bizonyítékot, keressük.

– Atyaúristen!

Mindketten hallgattunk. Egy zajos kocsit toltak a folyosón. Egy robothang kereste a beszélőn dr. Akárkit.

– És mi van Miguel Gutiérrezzel?

– Csak egy agybeteg barom, aki nem kaphatta meg a nőt, akit akart.

– Claudia de la Aidát.

Galiano bólintott.

– Annyira szomorú ez az egész, nem? – szoltam. Minden előzetes figyelmeztetés nélkül lehajolt és megcsókolt. Az ajkai lágyak, melegek voltak, orrát durván az arcomba nyomta. – De legalább találkozhattam veled, *corazón*.

31

Június közepére végeztünk a Chupan Ya-i munkával. A huszonhárom vizsgált maradvány visszakerült a családokhoz. A falu óriási ceremóniával, rengeteg sírással és hatalmas megkönnyebbüléssel helyezte végső nyugalomra halottait. Clyde Snow iderepült Oklahomából, és az egész FAFG-csapat megjelent. A kemény, de tisztességgel elvégzett munka érzése töltött el bennünket. Kiálltunk valamiért, gyújtottunk egy szál gyufát az éjszakában.

De az éjszaka hatalmas. Señora Eduardóra gondoltam, Señora Aidára és a lányaikra.

Az elnyomásra, a hataloméhségre, az örületre. Azokra a remek emberekre, akik nincsenek már.

Hector Lucas, Maria Zuckerman és Carlos Vincente is halott. Jorge Serano és Miguel Angel Gutiérez börtönben ül.

Mateo és Elena most rakják össze a teljes anyagot Chupan Yáról.

Talán lesz egy-két felelős.

Effraín Ríos Montt tábornok volt az elnök 1982-ben és '83-ban, amikor falvak százait pusztították el és ezreket gyilkoltak meg. 2001 júniusában a mézárulások túlélői genocídium vádjával pert indítottak Montt tábornok ellen, aki jelenleg a guatemalai kongresszus elnöke.

Számtalan akadály hátráltatta az ügyet. Remélhetőleg néhányat sikerült megszüntetnünk.

Tíz ötven van. Június 21. A nyár első napja az északi féltekén.

Az utolsó piperéket is bedobtam a táskámba, és végignéztem a szobán. A kis szöttes, amit a chichicastenangói piacon vettem, még mindig az ágy fölött lógott. Leakasztottam, és újra megvizsgáltam.

A Kabawil ábrázolása gyakori a maja textíliák között. A Kaba azt jelenti: kettő. A Wil fejet jelent. A mitológia szerint a kétfejű madár lát nappal és éjjel, messzire, közelre. A jelen és a jövő szimbóluma, a hosszú és rövid távú terveké. Megtestesíti az ember és a természet szövetségét.

Beraktam a Kabawilt a bőröndömbe.

A Kabawil megtestesíti a férfi és a nő szövetségét is.

Sok éjszakát töltöttem azzal, hogy a férfiakkal való szövetségemen törtem a fejem. Két férfival valón, hogy egészen pontos legyek.

Ryan soha sem tért vissza arra a témára, amit az ágyam mellett hozott föl. A felépülésemmel talán enyhültek a félelmei. És persze az is lehet, hogy az egész eszmecserét én hallucináltam. Mindenesetre javasolta, hogy töltsünk együtt egy hétvégét.

Galiano ugyancsak szeretett volna elvinni valahová.

Tisztában voltam vele, hogy lassan kezdek emlékeztetni az útlevélfotómra. Pihenésre volt szükségem.

Azzal is tisztában voltam, hogy a magánéletemben valami olyan vonalon haladok, aminek nem lehet nyugvópontja, illetve, hogy semmilyen vonalon nem haladok.

Meghoztam a döntést.

A tapasztalat értékes dolog. Lehetővé teszi, hogy az ember felismerje a ballépéseket.

Amikor megismétli őket.

Hibát követnék el?

Ha nem próbálom ki, sohasem tudom meg. Minden erőmmel azon voltam, hogy újraélesszem magamban a boldogságot. Soha munkám nem tett még ennyire tönkre, mint a Chupan Ya-i, és a felépülés útja hosszú.

Valahányszor Señora Ch'ip jutott az eszembe, rettenetes ürességet éreztem.

Megszólalt a telefon.

– Lent várlak.

A hangja lágyabban csengett, mint az elmúlt hetekben.

– Épp végeztem a pakolással – mondtam.

– Remélem, napfényre, homokra készültél.

– Hozok mindent.

– Készen állsz?

No igen. A hajam elég fényes volt ahhoz, hogy hóvakságot okozzon.

Szexi nyári ruha, szandál. Victoria Street-i bugyi és melltartó.

Szemfesték, pirosító.

Igen, készen álltam.